



AVON  
BOOKS

# All I Want

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

# LYNSAY SANDS

(Originally appeared in the print  
anthology *Wish List*)



AVON  
BOOKS

# All I Want

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

# LYNSAY SANDS

(Originally appeared in the print  
anthology *Wish List*)

# Điều tôi muốn

**Lynsay Sands**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

# MỤC LỤC

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

# Mở đầu

"Một con búp bê giống con búp bê ở trong quỳ kính cửa hàng Werster. Đây đúng là món quà con muốn có trong Giáng sinh."

Prudence hơi mỉm cười trước những lời của em gái cô khi cô bé ôm chầm lấy mẹ của họ và hôn bà chúc ngủ ngon. Charlotte đã có được món quà em ấy ao ước trong nhiều tuần nay, Prudence và mẹ cô đã làm việc rất chăm chỉ lúc làm một con búp bê tương tự cho cô bé trong hầu hết phần lớn thời gian của họ. Con búp bê đã được làm xong, mặc dù hoàn toàn không ưng ý lắm. Họ không phải là những người chuyên nghiệp với công việc này, nhưng họ đã làm hết sức có thể. Charlotte là một cô bé ngoan, vì vậy cô bé sẽ yêu thích nó cho dù nó có bất cứ cái gì không hoàn hảo. Đặc biệt là từ khi họ làm chiếc váy ngắn nhỏ xíu cho phù hợp với mỗi chiếc áo riêng của con búp bê ấy. Prudence chắc chắn cô bé sẽ hài lòng.

"Chúc chị ngủ ngon nhé, Pru!"

Cô phát ra một tiếng càu nhàu khi em cô lao mình vào cô, ôm cứng cô trước khi quay đi lao vội ra khỏi phòng. Prudence nhìn theo cơn lốc nhỏ lao đi với cảm giác yêu mến, sau đó liếc nhìn mẹ cô, cô cau mày khi thấy nét đau khổ trên khuôn mặt của mẹ mình khi bà ngó ra ngoài cửa sổ.

"Mẹ thích gì trong lễ Giáng sinh hả mẹ?" cô hỏi sau một lúc, hy vọng làm sao lãng mọi suy nghĩ bồn khoăn lo lắng của bà. Meg Prescott vẫn giữ im lặng, nên Prudence bước đến bên cạnh mẹ cô để nhìn ra ngoài và xem những gì làm bà phân tâm như vậy.

Bên ngoài có hai người đàn ông đứng ở sát cổng trước đang tranh cãi với Bentley. Người hầu nam cuối cùng của họ, người đàn ông lớn tuổi phục vụ như là một người quản gia, người hầu, người chặn ngựa, và bất cứ điều gì khác được yêu cầu. Vợ ông ta, Alice, là người hầu gái cuối cùng của họ. Hai người đã làm hết sức mình để giữ cho ngôi nhà chạy trơn tru nhất có thể, nhưng nếu mọi thứ không sớm thay đổi, thậm chí họ sẽ được giải thoát. Prudence nhìn theo buồn bã khi người đàn ông lớn tuổi gan lì lắc đầu và cuối cùng đã tổng khứ hai người đàn ông trước cửa nhà họ.

"Mấy người chủ nợ," cô thì thầm với sự chán nản khi nhìn họ bỏ đi, thế nhưng cô không thể cho rằng đó là những người đáng ghét được. Cô khó có thể đổ lỗi cho bất cứ ai cố gắng đòi lại khoản tiền còn nợ của họ. Nếu như cha cô chỉ -

"Tất cả những gì mẹ muốn trong Giáng sinh là cha của con ngừng cờ bạc trước khi ông ấy nhìn thấy chúng ta trong nhà giam."

Prudence liếc nhìn gương mặt quá mệt mỏi và lo âu của mẹ cô. Rõ ràng, rốt cuộc cô đã nghe điều này. Cái nhìn chằm chằm của cô trở lại hai người đàn ông khi họ đi qua cổng trước và kéo nó đóng lại với một tiếng kêu ầm giận dữ. Giờ thì những chủ nợ đang bắt đầu đến trước cửa mỗi ngày. Và có rất nhiều người. Cha cô, dĩ nhiên, chưa bao giờ ông ở nhà lúc này. Khi ông ta ở nhà, ông ngủ để hết cơn say từ đêm trước. Khi ông tỉnh táo, ông không ở nhà mà ngoài uống rượu và đánh bạc với những người bạn thân thiết đến khi nhẵn túi. Bentley xoay xở để đuổi đi các chủ nợ ở một mức độ nhất định nào đấy mà thôi, nhưng ngay sau đó họ sẽ không để bị gạt đi. Nhà tù đã trở thành một khả năng rất thật. Tại sao cha cô không thể thấy những gì ông ta đang làm?

Cô liếc nhìn mẹ cô một lần nữa và cảm thấy trái tim cô thất lại vì nét đau buồn mệt mỏi trên

khuôn mặt của bà. Sự việc trở nên tồi tệ kể từ khi anh trai của Pru, John đã qua đời trong một tai nạn xe ngựa. Anh ta là hội viên của câu lạc bộ Four Horsemen, nơi con trai của các nhà quý tộc đến đua ngựa mà họ thực sự không có các kỹ năng đua. Anh ấy đã chết khi chiếc xe ngựa của anh mất một bánh xe và anh ấy đã bị hất tung vào một cái cây và gãy cổ. Đó là lúc cha của họ, Edward Prescott, đã bắt đầu uống rượu và đánh bạc. Ông ấy đã chịu đựng sự mất mát đứa con lớn nhất và là đứa con trai duy nhất kém cỏi của mình.

"Đó là tất cả cái mẹ muốn trong Giáng sinh," mẹ cô nói ngay. "Và mẹ cầu nguyện Đức Chúa Trời cho việc này mỗi ngày."

Trong giây lát, Prudence cảm thấy buồn bã đè nặng xuống cô, sau đó cô dứt khoát vươn thẳng vai. Mẹ cô là loại người theo tư tưởng cũ, cái tư tưởng mà một người vợ không được nghi ngờ chồng của mình hoặc hành vi của anh ta. Prudence là loại người có niềm tin vững chắc rằng khi người chồng đang phá hủy gia đình, một người nào đó cần phải cảnh báo đến ông ta vấn đề này. Bên cạnh đó, quan điểm của cô luôn luôn cho rằng Chúa trời chỉ giúp đỡ những người tự cứu mình. Điều này để cô phải nhận ra cô không thể nhờ Chúa trời gởi ước mơ Giáng sinh này đến cho mẹ cô được.

## Chương 1

Prudence được người đánh xe ngựa đỡ xuống xe, cô trả tiền cho ông ta, sau đó quay sang nhìn chăm chăm vào mặt trước của tòa nhà Ballard. Tòa nhà trông đẹp và trang nghiêm với các cửa sổ trên mỗi tầng. Nó trông giống như một căn nhà. Không một ai nhìn thấy nó mà biết đó là một sòng bạc, nơi đàn ông vì đánh bạc mà đánh mất cuộc sống của họ và cuộc sống của các thành viên trong gia đình mà họ có nhiệm vụ yêu thương.

Prudence thở hắt ra một hơi tức tối khi lòng cô day dứt. Cô nghĩ rằng gọi nó là một sòng bạc thì hoàn toàn không công bằng. Không có thuyền trưởng Sharpes ở đây đang chờ để lừa những con bạc lui tới cơ sở này. Điều này, bởi nhiều nguyên nhân, là một sự quan tâm xứng đáng. Nhưng nó cũng không phải là một câu lạc bộ tư nhân. Không cần thiết phải là hội viên mới được vào. Tuy nhiên, nó chỉ phục vụ đến những khách quen thuộc tầng lớp quý tộc. Lịch sự và mặc một số trang phục bắt buộc nào đó để vào trong, cũng như mong muốn ở lại và đánh mất đi cuộc sống của các ngài ấy do đánh bạc.

Những ngón tay cô siết chặt cán dù, Prudence quắc mắt nhìn tòa nhà, sau đó đưa mắt nhìn qua cửa chính và ba người đàn ông đang vào. Hai người, cô sửa lại. Người thứ ba xuất hiện là người gác cửa. Ông ta gật đầu, giữ cửa cho hai người kia, sau đó đóng nó và đứng bên trong, hai cánh tay khoanh trước ngực, một nét đáng sợ hiện trên khuôn mặt ông ta.

Prudence cảm thấy tim mình chùn xuống. Cô nghi ngờ rằng người đàn ông đó sẽ không để cho cô vào. Chắc đó không phải là một câu lạc bộ tư nhân, nhưng điều đó không có nghĩa là phụ nữ cũng được chào đón. Ngoại trừ những người phục vụ, cô nghĩ thế. Prudence đã nghe nói đến Ngài Stockton, ông chủ sòng bạc, đã có sáng kiến về việc thuê những người phục vụ là phụ nữ để phục vụ thức ăn và thức uống nhằm thuyết phục khách hàng ở lại lâu hơn và tiêu nhiều tiền hơn. Nhưng đó là sự chào đón phụ nữ duy nhất ở bên trong.

Không những thế, người đàn ông gác cửa sẽ chẳng thiết gì để cho phép cô vào. Thực ra, Pru không nhiệt tình cho lắm về ý tưởng của mình. Chắc chắn nó sẽ không tốt cho thanh danh của cô chút nào. Không cần phải lo lắng nhiều về chuyện đó. Cô, mẹ cô và cả gia đình cô đã bị hủy hoại rồi – đúng hơn là bị hủy hoại vào lúc biết được mức độ của nó do nạn cờ bạc của cha cô

gây ra.

Chỉ sẽ là vấn đề thời gian thôi, cô buồn rầu nghĩ. Các tin đồn và những câu chuyện ngòi lê đôi mách đã bắt đầu đến tới tấp. Sự khác biệt theo cái cách của giới nói chung đối xử với gia đình Prescott là đáng kể rồi. Họ đã bắt đầu giữ khoảng cách, không phải lánh tránh gia đình ấy một cách công khai – mà sẽ chờ cho đến khi các tin đồn và chuyện đồn đại được chứng minh là đúng – nhưng những lời mời đến dự các buổi khiêu vũ đều đã bị hủy, và không ai nói chuyện với họ lúc họ tham dự. Pru coi đó là lý do tại sao mẹ cô ngày ngày cầu nguyện để cho cha cô dừng lại trước khi họ ở trong nhà giam và trước khi gia đình bị hủy hoại. Đã quá muộn cho sau này.

Tuy nhiên, có một điều để cho cha cô nhìn thấy họ bị hủy hoại, một điều khác đúng nữa là vì Prudence sẽ vứt bỏ thanh danh của mình đi, điều mà cô ấy đang làm với chuyến viếng thăm này. Nhưng đây là cách duy nhất cô có thể nghĩ ra để gặp cha mình. Nói chuyện với ông ở nhà có lẽ sẽ dễ dàng hơn, tất nhiên, nhưng Edward Prescott đã quen thói rời khỏi nhà vào lúc ông ta thức dậy mỗi ngày, khiến con gái ông ít có cơ hội nói chuyện với ông ta. Có lẽ đó là lý do tại sao ông làm thế.

Chiếc xe ngựa mà cô thuê đưa cô đến đây đã bắt đầu rời đi, tiếng gõ lộp cộp của móng ngựa kéo cô ra khỏi những suy nghĩ của mình.

Đứng gần đó nhìn chằm chằm lên tòa nhà như một người ngu ngốc sợ sệt sẽ không được việc gì, cô tự quở trách mình. Hành động là điều cần thiết! Đứng thẳng hai vai, cô ưỡn cằm lên và tiến về phía trước.

Prudence thực sự đã không nghĩ ra cách nào sẽ vượt qua được người gác cửa hăng hái canh gác lối ra vào tòa nhà Ballard, nhưng để ông ta bị bất ngờ dường như là cơ hội tốt nhất của cô. Đó là trong tình cảnh này đây, cô bắt đầu ra ngoài đi bộ ngang qua tòa nhà, cứ như cô có ý đi lướt qua nó. Cô di chuyển với một tốc độ nhanh, nhanh đúng như một cuộc đi bộ cho phép. Thời tiết ẩm áp không phải lúc và có mưa trước đó, đó lý do tại sao cô mang theo cây dù. Tuy nhiên, nhiệt độ lúc này đang thấp xuống đến nỗi buổi tối xuống nhanh và băng tuyết được hình thành, làm cho việc đi bộ thật nguy hiểm.

Cô chờ đến thời điểm cuối cùng, sau đó, khi cô ở ngay đằng trước lối ra vào, Prudence thành công đổi hướng sang bên phải và liền một mạch đến thẳng cửa ra vào. Cô gần như mỉm cười vào lúc nhìn thấy người đàn ông bị phân tâm khi nói chuyện với một người mới đến và thế là lối đi của cô không bị cản trở. Ném mũ chiến thắng, cô lấy lại tốc độ của mình và lao về phía trước. Tốc độ đó gần như khiến cô suýt bật ngựa ra sau khi người gác cửa đột nhiên bước vào lối đi của cô. Ông ta là một bức tường người vững chắc, và Prudence đâm sầm vào ông ta, không khí ào ạt thoát ra khỏi cô với một tiếng “ối”, rồi cô nhảy vọt ra phía sau, điên cuồng túm lấy cái gì đó, bất cứ cái gì, để giữ thăng bằng. Cô rút cuộc với một tay túm chặt vạt áo trước của ông ta, tay kia dùng đưa chiếc dù của cô khá dữ dội khi cô chiến đấu để lấy lại thăng bằng.

"Không có phụ nữ nào được vào cả."

Prudence nhăn nhó với tiếng cầu nhàu khi cô lấy lại thăng bằng. Buồng bàn tay đang nắm chặt vạt áo sơ mi của người đàn ông, cô bước lùi trở lại, ngẩng nhẹ đầu lên. Cao quá. Người này thật to lớn. Cao to bất thường, cô nghĩ khi cổ cô bắt đầu than phiền về khoảng cách mà nó bị buộc phải ngửa ra sau. Cuối cùng có thể tập trung vào khuôn mặt của ông ta, cô gượng gạo nở nụ cười đẹp nhất của mình.

"Chào buổi tối."

Đôi mắt của ông ta nhỏ đến nỗi thậm chí không thể nhỏ hơn, biểu hiện vẻ nghi ngờ khó chịu trên gương mặt như chó đực của ông ta. "Chào."

"Tôi xin lỗi đã gây rắc rối cho ông, thưa ông, và tôi nhận ra rằng Quý bà nói chung không được phép vào bên trong. Tuy nhiên –"

"Không bao giờ."

"Không bao giờ ư?" Cô thận trọng hỏi.

"Quý bà không bao giờ được vào. Tuyệt đối không bao giờ."

"Tuyệt đối không bao giờ ư?" cô lặp lại chán nản, sau đó cúi kính. "Được thôi, nhưng ông thấy đấy, đây là một vấn đề khá cấp bách, do đó nếu ông —"

"Vấn đề khẩn cấp gì?"

Prudence ngừng lại, miệng vẫn mở và tâm trí cô trống rỗng. Cô thực sự cần phải nghĩ đến một lời nói dối có ích để mà trả lời một câu hỏi như vậy, cô hiểu rõ với tâm trạng mất hết can đảm. Ông ta bắt đầu gật đầu ranh mãnh.

"Nó thực sự không phải là chuyện cấp bách, phải không?"

"Ồ – Tôi – nhưng mà –" Cảm giác hốt hoảng gợn lên khi cơ may được vào trong của cô bị giảm bớt, Prudence để cho túi xách tay của cô rớt xuống đất giữa họ. Như mong đợi, người gác cửa cúi xuống nhặt nó lên. Nhận thấy cơ hội, Prudence hoàn toàn không cần suy nghĩ, đập mạnh cây dù của cô trên cái đầu to lớn của ông ta. Quá nhiều cho sự hoảng sợ của cô, thay vì đồn ngã nạn nhân như dự tính của cô, thì chiếc dù lại bị gãy làm đôi.

"Nào bây giờ, cô muốn đi và làm điều đó vì chuyện gì?" người đàn ông cúi gắt hỏi, quắc mắt với cô khi ông ta đứng thẳng lên.

Prudence mở to mắt nhìn chằm chằm từ ông ta đến cây dù bị hỏng của cô, hoàn toàn mất tinh thần vì xấu hổ và hoảng sợ. Cô chưa bao giờ, từ trước đến giờ, sử dụng bạo lực trong cuộc đời của mình. Lần đầu tiên cô cư xử như thế để nó phục vụ cho lẽ phải của cô, cô đã làm gãy cây dù của mình. Ôi, đây không phải việc nên làm chút nào! Cô chưa bao giờ thuyết phục cha cô bỏ cờ bạc và rượu chè. Cả nhà họ sẽ ở trong nhà giam trong mùa Giáng sinh này, và có lẽ sẽ chết ở đó. Cô tưởng tượng ra mẹ cô ở đó, chết dần chết mòn, tuổi trẻ và sắc đẹp của em gái bé nhỏ của cô héo tàn dần, hy vọng của chính cô về một người chồng và con cái đang mất dần dần, và cái chết khốn khổ, quá nhiều cho sự hoảng sợ của cô, cô cảm thấy đôi mắt mình tràn ngập nước mắt.

"Ôi, này, đừng khóc. Không có tác dụng với tôi đâu."

Prudence nghe thấy nỗi hoảng hốt lại hiểu lầm những lời nói của ông ta, và điều đó chỉ làm những giọt nước mắt tuôn ra nhanh hơn. Khi ông ta đi đến gần hơn và bắt đầu vụng về vỗ về cô, theo bản năng cô quay vào ngực ông ta và thốn thức như một đứa bé.

"Nín đi nào, tôi không tức giận với cô đâu. Cô thậm chí không làm tôi bị thương, không chút nào, nếu như cô đang khóc vì chuyện đó." Lời nói chân thật ấy chỉ làm cô khóc lớn hơn, người



gác cửa bắt đầu lấp bắp một cách liêu lĩnh. "Cô có thể đánh tôi lần nữa nếu cô muốn. Tôi sẽ để cô vào trong, tôi sẽ. Chỉ cần cô ngừng khóc và -"

Những giọt nước mắt của Pru ngưng chảy bất ngờ. Đôi mắt cô sáng lên hy vọng và biết ơn, cô nhìn lên ông ta chăm chú. "Ông sẽ?"

"A, chết tiệt." Người đàn ông thở dài không vui. "Cô muốn thấy tôi mất một công việc tốt sao cô?"

"Plunkett! Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?"

Hai tay quạt nhanh ra sau lưng, người gác cửa bước ra khỏi Prudence và lao nhanh tới với vẻ có lỗi để giáp mặt với người phát ra giọng nói nghiêm nghị.

Stephen. Ngài Stockton. Prudence nhận ra người đàn ông này ngay lập tức khi cô quay sang nhìn thấy anh ta bước xuống từ xe ngựa của anh ta. Mọi người đều biết Ngài Stockton. Người đàn ông bảnh bao này khá nổi tiếng - thành viên của giới quý tộc chỉ được tầng lớp quý tộc đương thời bắt đầu dĩ chấp nhận. Nếu có thể, Pru cảm thấy chắc chắn xã hội sẽ cho ông ta một nhát trực tiếp và loại trừ anh ta khỏi những buổi khiêu vũ và những buổi dạ hội sang trọng hơn. Đó không phải là do người đàn ông này không đủ cao quý; dòng dõi của anh ta gần như vương giả hơn của nhà vua, và tiểu sử của anh có lẽ có thể được truy tìm trở lại xa hơn. Thật không may, người đàn ông này đã phạm phải lầm lỗi khủng khiếp: ông ta đã làm việc vì sinh kế! Nếu như người ta gọi việc sở hữu một trong những sông bạc thành công nhất ở London là làm việc vì cuộc sống, cô suy nghĩ mà phát cáu. Câu lạc bộ của anh ta và cả anh ta đều không được ai ưa như phần lớn xã hội quan tâm, nhưng cũng không thể gạt bỏ anh ta ra ngoài. Quý tộc khó có thể loại trừ anh và có khi phải gánh nguy hiểm vì anh ta nắm hầu hết những phần quan trọng của họ.

Prudence nhìn người đàn ông đang đến gần và âm thầm nguyện rửa sự may mắn của mình. Cô chắc chắn người gác cửa này - Plunkett, khi Stockton gọi ông ta - đã sắp sửa để cho cô lên vào bên trong. Cô cũng khá chắc rằng việc đi đến gần của Stockton sẽ chấm dứt khả năng có thể xảy ra này. Người đàn ông đáng nguyện rửa này, cô nghĩ mà bực mình. Cô rõ ràng đã sắp vào trong rồi!

Stephen từ từ đi đến, cặp mắt của anh ta đầu tiên nheo lại nhìn vào người gác cửa mới của mình, sau đó vào cô gái mà người làm công lực lưỡng đã đối xử thô bạo chỉ một lúc trước. Người phụ nữ trông tức giận, nhưng không thể tìm thấy các dấu vết của nước mắt trên khuôn mặt cô ta. Đối với người đàn ông to lớn mà anh đã thuê để thay thế người gác cửa trước đây của anh, Plunkett đứng với hai bàn tay giấu sau lưng vẻ có lỗi, với một nét có tội hiện trên gương mặt ông ta. Ông ta cũng tránh nhìn vào người phụ nữ đó.

Dừng lại trước người đàn ông to lớn, Stephen nói cẩu gắt, ""Tự giải thích đi, Plunkett."

Gương mặt tròn của người gác cửa liếc nhìn lên sợ hãi, mắt ông đầy vẻ hoảng loạn. "Tôi - Cô ấy - Ngài -" Cái nhìn chằm chằm của ông phát ra bừa bãi từ Stephen, đến người phụ nữ, rồi đến cánh cửa của câu lạc bộ trước khi trở về nét mặt nghiêm khắc của ông chủ mình. Cuối cùng đôi vai ông sụp xuống tiêu tan hy vọng, ông lẩm bẩm, "Tôi biết công việc này là quá tốt để giữ."

Hơn cả sự kinh ngạc của Stephen, việc đó dường như làm cho người phụ nữ bối rối hơn. Một vẻ giận dữ bao phủ gương mặt cô, cô quay sang anh ta. "Ông không thể đuổi người đàn ông đáng thương này. Ông ta hoàn toàn không làm gì sai."

“Ông ta đã cư xử thô bạo với cô cách đây ít phút,” Stephen bình tĩnh chỉ rõ.

"Không đúng, ông ta đang cố gắng an ủi tôi. Tôi đã -" Cô có vẻ hơi khó nói, cái nhìn chăm chăm của cô rơi vào cái vật bị hư trong tay của cô trước khi cô tươi tỉnh và cầm nó lên, như thể là bằng chứng. "Cây dù của tôi! Tôi đã làm gãy nó và khá đau khổ. Ông ấy, là người lịch sự, đã cố gắng đề nghị giúp đỡ." Một nụ cười láu lỉnh nở trên khuôn mặt cô khi cô quay sang người gác cửa và nói, "Cho nên, khi này tôi cảm ơn ông vì đã cố giúp tôi, còn giờ nó hoàn toàn không cần thiết. Giờ đây, nếu quý ngài thứ lỗi, tôi nên đi thôi. "

Gật đầu chào từng người, cô tiểu thư bình tĩnh bắt đầu tiến về phía trước, nụ cười hài lòng trên gương mặt cô thỉnh thoảng tắt đi khi Stephen nắm lấy cánh tay cô và kéo cô dừng lại.

"Xin thứ lỗi, thưa tiểu thư. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của cô đã làm rối loạn cảm giác về phương hướng của cô rồi." Anh cương quyết xoay cô ta ra khỏi cửa câu lạc bộ, không ngạc nhiên khi thấy vẻ phật ý trên gương mặt cô ta khi cô ta thấy mình đối diện với con đường. Trong một khoảnh khắc anh nghĩ rằng cô ta sẽ đi làm công việc của mình, nhưng sau đó cô ấy kiên quyết quay lại đối diện với anh.

“Tôi nhận ra rằng phụ nữ nói chung không được phép vào bên trong-”

“Không bao giờ” Plunkett lầm bầm, lắc đầu một cách buồn bã.

Người phụ nữ cúi xuống nhanh, liếc nhìn tức tối về phía người gác cửa, sau đó tiếp tục, "Tuy nhiên, đây là một vấn đề cấp bách và -"

"Loại vấn đề khẩn cấp gì vậy?" Stephen hỏi.

"Loại gì?" cô ấy lặp lại, trông khó chịu.

"Coi chừng cây dù của cô ấy," Plunkett nhỏ giọng cảnh báo, kéo theo cái nhìn bối rối của Stephen.

"Dù của cô ta?"

Gã khổng lồ gật đầu trông rất nghiêm nghị. "Nếu cô ấy thả rơi túi xách tay, thì coi chừng cây dù đó."

"Tôi không thả rơi cái túi xách của mình", người phụ nữ nghiêng răng nói, làm cho người đàn ông nhún vai.

“Cô đã bỏ rơi trước đó.”

“Đó chỉ là tai nạn” cô nói với ông ta một cách kiên quyết.

“À hừm. Và tôi nghĩ rằng cái dù của cô gãy trên đầu của tôi cũng là một sự tình cờ,” người đàn ông to lớn nói thêm. Lời buộc tội dường như làm người phụ nữ khốn khổ hơn nữa, và cô ấy bắt đầu vụn vụn hai phần bị hỏng của cây dù trong tâm trạng bối rối.

“Đó là một tai nạn. Nó trượt mà.” Cô ta là một kẻ nói dối đáng thương, Stephen chắc chắn thế,

và anh ta suýt để cho sự thích thú đang dựng lên bên trong anh thoát ra trong một tiếng cười. Người phụ nữ trông giống như muốn đánh người gác cửa của anh lần nữa. Cô ấy cũng trông hơi quen thuộc. Anh phải mất một lúc rà soát trong tâm trí nơi anh gặp cô ấy trong khi người gác cửa tiếp tục cuộc tranh luận với người phụ nữ đó.

“Nó trượt ư?” Plunkett nghi ngờ nói. “Và gây làm đôi trên đầu tôi?”

“Đó là nơi nó trượt ra. Nó là một tai nạn,” cô một mực khẳng định.

Nhưng trong vùng ánh sáng từ những cái đèn lồng ở hai bên cạnh cửa, khuôn mặt cô hiện ra một màu đỏ như quả anh đào chín.

"Hừm." Plunkett gật đầu từ tốn. "Cũng giống như tìm được cách vào bên trong của cô là một vấn đề cấp bách chứ gì."

"Đó là một vấn đề cấp bách", cô nói chắc chắn. Sau đó, trông có vẻ không vui, cô nói thêm, "Với tôi."

Quyết định rằng anh đã nghe tất cả những gì anh quan tâm đến, và rằng Plunkett có thể xử lý các tình huống trên cũng đủ hợp lý theo riêng ông, Stephen lắc đầu và quay đi vào nơi làm việc của anh. Anh chỉ vừa bước một bước theo hướng đó thì người phụ nữ nắm lấy cánh tay anh và kéo mạnh. Nét mặt của cô, khi anh sốt ruột nhìn chăm chăm trở lại, là đang cầu khẩn van nài.

"Xin vui lòng, thưa Ngài Stockton. Tôi cầu xin Ngài. Nó thực sự rất quan trọng.."

Stephen ngập ngừng giây lát, sau đó, tự hỏi thậm chí tại sao anh đã làm như vậy, quay trở lại đối diện với cô. "Thế chuyện khẩn cấp này là gì?"

Anh bức mình nhiều hơn là ngạc nhiên khi cô có vẻ do dự và liếc nhìn không thoải mái về phía Plunkett, sau đó nhìn xuống con đường đóng băng. Stephen mở miệng để lặp lại câu hỏi, nhưng anh ngừng lại nôn nóng khi một chiếc xe ngựa dừng lại ở đằng sau mình, ào ra vài người trẻ tuổi tràn ra ngoài vào đường phố. Khi họ đi đến cổng vào của tòa nhà Ballard, anh nắm lấy cánh người phụ nữ và thúc giục cô tránh xa khỏi cánh cửa. "Giờ thì, tại sao cô muốn vào bên trong sòng bạc của tôi?"

“Tôi cần nói chuyện với cha tôi.”

Stephen chớp mắt với lời thông báo đơn giản của cô. "Cha của cô ở bên trong và cô muốn nói chuyện với ông?"

Cô gật đầu, nét mặt cô ảm đạm.

“Tại sao?”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Stephen lặp lại một cách kiên quyết.

“Mẹ tôi ...”

Khi cô ngập ngừng lần nữa, anh nhắc, "Bà ấy bị thương à? Hay bị bệnh?"

Câu hỏi dường như làm cô giật mình và cô nhanh chóng lắc đầu. "Không, bà ấy ..." Đến đây khi cô ngừng nói, anh có cảm giác rõ rệt là cô đang tự nhốt móc mình trong tâm trí vì không cố tìm lấy một lý do để giải thích. Rõ ràng việc quyết định đã quá muộn, cô nói, "Không phải. Ông biết đấy, anh tôi mất năm ngoái."

"Tôi rất tiếc vì sự mất mát của cô," Stephen nói nhẹ nhàng, nhìn chăm chú tỉ mỉ người phụ nữ. Lời nói của cô thuyết phục được anh rằng có một lý do mà cô nhìn trông quen quen. Rõ ràng anh phải biết cô. Đáng tiếc là anh không thể nhớ tên hoặc tước hiệu của cô. Cũng thật khó nói cô ấy trông giống như người nào đó, với cái mũi nhỏ đứng đắn mà cô đội và cái cách cô cúi đầu thật nhanh.

"Cám ơn. Nhưng Ngài thấy đấy, nó tác động mạnh vào gia đình tôi. Anh trai tôi là con trai duy nhất và đó là một tai nạn ... bất ngờ, quá ..." Cô ngập ngừng, đầu hạ thấp dần, đôi mắt nhìn chăm chăm vào những cử động lo lắng ở hai bàn tay cô. Sau đó, cô liềm nói. "Cha tôi đã chịu đựng việc này một cách tồi tệ. Ông ta thực sự không bình phục. Thực ra, ông ấy uống rượu rất nhiều, Ngài thấy đấy, và cờ bạc -"

"Tôi rất tiếc về việc cha của cô không xử sự tốt với các mất mát của mình," Stephen ngắt ngang. Lúc này anh đã biết cô ấy là ai. Về vụ tai nạn một năm trước và cha cô đã đối phó với nó bằng cách uống rượu và cờ bạc đã làm rõ vấn đề. Cha cô ấy là Ngài Prescott, một khách hàng thường xuyên tại sòng bạc Ballard. Trong giây lát anh đã nhớ ra người đàn ông này, anh nhận ra con gái ông ta. Đây là Tiểu thư Prudence Prescott. "Nhưng cô vẫn chưa giải thích vấn đề khẩn cấp này -"

"Đó là tất cả những gì bà ấy muốn cho Giáng sinh!" Prudence buột miệng cắt ngang giọng nói của anh, và Stephen cau mày.

"Ai?" Stephen hỏi trong sự hoang mang. Cô tiểu thư này đang ba hoa về chuyện gì đây?

"Mẹ tôi. Bà ấy đúng là đau khổ bởi cái chết của John, nhưng bây giờ còn lo lắng hơn bởi hành vi của Cha. Ông mặc sức đánh bạc. Các chủ nợ đã bắt đầu viếng thăm hàng ngày mà ông thậm chí không hay biết ... hoặc nếu ông biết, ông cũng không quan tâm. Ông cứ chìm đắm trong men rượu và ..." Cô ngưng lại, biết rằng Stephen hiểu câu chuyện khó chịu và thậm chí hơi xấu hổ này dựa trên khuôn mặt của anh lúc nghe những chi tiết riêng tư như thế, sau đó cô nhất định nói hết. "Vài ngày trước, tôi đã hỏi mẹ tôi muốn điều gì trong Giáng sinh. Câu trả lời của bà là 'Làm sao cho cha tôi ngừng uống rượu và đánh bạc và quay về với nhà ta trước khi ông ấy đưa cả nhà vào tù.' và tôi nghĩ, vâng, đức Chúa trời tốt bụng sẽ cứu giúp những người tự cứu lấy họ, và nếu như tôi có thể làm ông thấy điều ông đang đối xử với chúng tôi, nếu tôi có thể khiến ông hiểu ra ... Nhưng ông ta vẫn không chịu đứng quá lâu đủ cho tôi tiếp xúc với ông ấy để đặt vấn đề này! Ông ra khỏi nhà mỗi khi ông thức dậy. Ông đi thẳng đến đây đánh bạc và ..."

Giọng cô nhỏ dần và Stephen miễn cưỡng liếc nhìn lại vào đôi mắt cô. Anh ta thực sự không muốn biết mọi chuyện về nhà Prescotts. Anh thực sự không muốn dính líu đến những chuyện rắc rối của họ và đã để cho ánh mắt của mình vẫn lơ đãng vô định, tâm trí của anh ta đang tìm kiếm một cách lịch sự để tự bào chữa. Lúc này anh ta nhìn thấy vẻ nản lòng của cô và có cảm giác tội lỗi cắn rứt. Người đàn ông này đang mất cuộc sống gia đình ông do bài bạc trong khi họ đứng ở bên ngoài trong bầu không khí lạnh lẽo của mùa đông.

"Xe ngựa của cô đâu?" anh ta hỏi bất ngờ, rồi tự mình nguyên rửa vì câu hỏi ngu ngốc khi hai bàn tay cô siết chặt vào cây dù bị hỏng và cô đỏ bừng mặt. Anh ngạc nhiên bởi tính thẳng thắn

trong câu trả lời của cô và ngưỡng mộ cái cách cô tự hào ngẩng đầu và giọng nói đáng kính mà cô thường dùng.

"Nó đã bị gán cho các chủ nợ."

Gật đầu, anh liếc nhanh về hướng xe ngựa của mình, sau đó nắm lấy cánh tay cô và thúc giục cô đi về hướng đó.

"Ngài đang làm gì thế, thưa Ngài?" cô gái hỏi, tiếng kêu có vẻ hoảng hốt hơn là lo lắng.

"Tôi sẽ đưa cô về nhà." Anh ta dừng lại bên chiếc xe ngựa và mở cửa xe, rồi cố giúp cô bước vào trong xe, nhưng cô không dễ bảo chút nào. Ghìm gót chân lại, cô xoay qua Stephen, lông mày cô cau lại tỏ vẻ không bằng lòng.

Tôi không muốn về nhà. Tôi cần nói chuyện với cha mình. Ông ấy -"

"Ông ta là một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành và ông ta là cha của cô. Ông ta biết mình đang làm gì."

"Không," cô nói một cách nhanh chóng. "Đó không phải là như vậy. Nếu ông ấy biết ảnh hưởng của việc cờ bạc của ông đang -"

"Ông ta sẽ từ bỏ nó và trở về nhà để ngồi bên lò sưởi, hát mừng Giáng sinh như là một người đàn ông tốt nên làm," Stephen chấm dứt tỏ ra mệt mỏi, rồi liếc nhanh khỏi vẻ bị tác động trên gương mặt của cô. Sau một lúc im lặng anh nhìn trở lại, vẻ đồng cảm trên gương mặt anh ta. "Không có gì cô nói có thể khiến ông ta dừng lại, cô biết chứ. Cô không thể thay đổi cách hành xử của ông ta. Ông ta phải tự ý làm điều đó."

"Ít nhất thì tôi phải nên thử."

Đôi môi của Stephen mím chặt vì quyết tâm của cô. Hiện cô không còn lý do nào. Cô đã tuyệt vọng. "Vậy thì, cô nên thử ở nhà, tiểu thư Prescott. Nhà Ballard không phải là chỗ dành cho phụ nữ."

"Nó cũng không phải là chỗ cho đàn ông", cô trả lời một cách nhanh chóng, và anh cảm thấy trách nhiệm của mình thay thế bằng điều phiến toái.

Anh ta bốt thông cảm hơn khi nói: "Phụ nữ không được phép vào Ballard, và tôi không nên giúp cô hủy hoại danh tiếng của cô bằng cách đối xử với cô như một trường hợp đặc biệt. Nào, lên xe đi."

Lúc này, khi anh gắng đỡ cô lên xe ngựa, cô đã đi. Miễn cưỡng, nhưng cô đi. Anh ta đóng cánh cửa ngay lúc cô vào bên trong, sợ cô sẽ đổi ý, rồi hỏi địa chỉ của cô qua cửa sổ. Cô đã trả lời bằng một giọng nhỏ xíu đến nỗi anh ta đã phải cố gắng lắng mới nghe được. Gật đầu, anh nhẹ nghiêng nón trong sự kính trọng, sau đó đi đưa địa chỉ và mệnh lệnh của mình cho người đánh xe. Một lúc sau khi xe ngựa rời đi, bỏ lại Stephen nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô trở nên nhỏ hơn khi cô nhìn chăm chú qua cửa sổ của chiếc xe ngựa đang rời khỏi.

Anh ta đã khó chịu khi biết rằng hình ảnh ấy cứ ám ảnh anh trong phần còn lại của buổi tối khi anh giám sát câu lạc bộ, nóng nảy, uống rượu, và đánh bạc với những khách hàng của mình.

Prudence ngồi trên chiếc ghế bọc vải đắt tiền của chiếc xe ngựa của Ngài Stockton, cơn giận dữ ập qua cô như một vật thể sống. Cô đã tức giận và thất vọng, và biết chính xác người để đổ lỗi cho nó: Stephen Ballard, Ngài Stockton. Anh ta là một trong những người sở hữu câu lạc bộ, nơi cha cô đã vứt bỏ cuộc sống của gia đình đi. Anh ta là người không để cho cô nói chuyện với cha cô và có thể làm ông rời khỏi con đường không tốt của mình.

"Vì phụ nữ không được phép vào Ballard. Không có ngoại lệ," cô tự nhủ khi chiếc xe ngựa dừng bánh trước nhà cô. "Vậy thì, tôi nghĩ rằng mình nên đến như một người đàn ông."

## Chương 2

Kéo mạnh rèm cửa của xe ngựa sang một bên, Prudence nuốt khan khi cô thấy họ đang đến gần nhà mình. Cô đã nghĩ đây quả là ý tưởng hay khi cô nghĩ ra cách này. Đương đầu với cha cô trong câu lạc bộ chắc sẽ thành công; Edward Prescott không thể bỏ đi và để lại đứa con gái của mình trong đó. Ông ấy sẽ không muốn có vụ tai tiếng này. Prudence cuối cùng sẽ có cơ hội để nói những gì cần nói. Nhưng khi xe ngựa càng đến gần hơn Ballard, cô càng khẳng định rằng đây là một sai lầm to lớn. Hành động điên rồ khủng khiếp. Và cô đã phải tự hỏi làm thế nào Ellie có thể để cô đi qua nó một cách hợp pháp.

Ellie. Eleanore Kindersley. Tâm trạng căng thẳng của Pru lắng dịu một chút với những suy nghĩ về người bạn thân nhất của cô. Cô đã đến thăm cô gái này để dùng trà vào buổi chiều đó và bắt đầu kể về hành vi của cha cô, nỗi sợ hãi của cô về những gì đang xảy ra cho gia đình cô, nỗ lực thất bại của cô để đột nhập vào Ballard buổi tối hôm trước. Cô gái ấy đã lắng nghe một cách thông cảm, và đề nghị giúp đỡ Pru bằng bất cứ cách nào nếu cô ấy có thể, và khi Pru đã tiết lộ kế hoạch của mình để kiếm được lối vào câu lạc bộ đêm đó, cải trang thành một người đàn ông, Eleanore đã hoan nghênh ý tưởng 'xuất sắc' và thậm chí đã tình nguyện đi cùng cô. Pru nhanh chóng từ chối lời đề nghị đó – không mong muốn gây rủi ro cho danh tiếng cô bạn gái – nhưng chấp nhận lời đề nghị sử dụng chiếc xe ngựa riêng của bạn bè cô.

Ừm, thật ra đó là chiếc xe của cha Ellie, cô thừa nhận, hy vọng rằng Ngài Kindersley sẽ không quá khó chịu với con gái mình vì đã đem nó cho mượn. Eleanore luôn luôn làm những việc tốt đẹp và hào phóng như thế. Cô là một người bạn thân thiết.

Đúng thế. Eleanore là một người bạn tuyệt vời. Nhưng thực sự, cô ấy nên can ngăn cô khỏi hành động điên rồ này, Prudence nghĩ với niềm hối tiếc.

Nhận ra rằng mình sắp bỏ cuộc và nói với Jamison, tài xế của nhà Kindersleys, đưa cô về nhà, Prudence thả bức màn xuống và buộc mình dựa ra phía sau vào lớp vải nhung, lún sâu trong chỗ ngồi để lấy hơi bình tĩnh. Không may, cô cảm thấy không khá hơn mấy khi cuối cùng chiếc xe ngựa lăn bánh đến chỗ ngừng. Nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ thấy Plunkett đang đứng, gương mặt dữ tợn, hai cánh tay khoanh lại, phía trước cánh cửa của Ballard không giúp ích gì nhiều.

Cảm thấy lòng dũng cảm của cô đang xẹp dần, Prudence đẩy cửa mở và phóng ra khỏi xe, đến gần khi người đánh xe ngựa của nhà Kindersleys dừng chân đột ngột trước mặt cô, nét mặt ông sợ hãi. Pru thềm thốt ra một tiếng thở dài, nhưng cố gắng nở một nụ cười hồi lỗi. Eleanore, tất nhiên, chưa bao giờ phóng ra khỏi xe ngựa trước khi người đàn ông này mở cửa cho cô ấy. Nhưng đó là do Ellie luôn luôn là một quý cô hoàn hảo. Còn Prudence thì không phải. Quý cô hoàn hảo thì không xuất hiện thành hình linh đâu đó trong bộ quần áo của đàn ông, đuổi theo cha họ

để giúp họ thoát khỏi các sòng bạc trong nỗ lực cứu lấy gia đình của họ.

Ah, vâng, cô thanh thản nghĩ, không có ai là hoàn hảo cả. Bên cạnh đó, cô có nhiều điều cần lo lắng hơn là cư xử như một quý cô hoàn hảo, đặc biệt là trong lúc ăn mặc như đàn ông. Với mỗi bận tâm vào lối đi, cô uốn thẳng vai, đi vòng qua người đánh xe ngựa đang trách móc, và tiến lên phía trước.

Prudence chỉ vừa đi được mấy bước chân thì chiếc quần ống túm của cô bắt đầu trượt xuống hông. Làm chậm bước tiến của cô, cô kéo mạnh nó lên bên dưới lớp ngoài áo choàng không tay cô mặc. Cả hai thứ này là của cha cô, gồm cả áo sơ mi, áo ghi lê, và cà vạt.

Thật không may, khi Prudence nghĩ ra kế hoạch này, cô đã không tính toán thực tế là Edward Prescott là một người đàn ông nhỏ con vui vẻ khoảng to gấp hai lần bề ngang của cô. Không phải cô không nhớ rằng mẹ cô mang đi những bộ lễ phục của anh trai cô cho tổ chức từ thiện sau khi anh ấy qua đời. Không phải là quần áo của John sẽ vừa vặn hơn. Chúng cũng quá lớn đối với cô – nhưng ít nhất cô sẽ không bơi trong chúng như khi cô mặc quần áo của cha cô.

Prudence đã mất một lượng lớn thời gian đáng kể vào buổi tối nay, để gấp nếp và ghim chặt cái quần ống túm ở sau lưng trong một nỗ lực làm cho nó trông chỉnh tề hơn, và cô đã thành công cho hầu hết các phần. Vâng, chúng trông khá tốt ở phía trước. Thật không may, nó lại lộ ra phần may bằng tay của cô đang bị bung ra. Ngay lúc cô buông chiếc quần ống ra thì nó bắt đầu tuột lần nữa.

Cau có bực bội, cô kéo mạnh nó lên lần nữa, lần này túm chặt nó bằng một tay chỗ hông bên dưới áo choàng. Nhận ra thật ngốc nghếch làm sao khi cô phải ra vẻ như đang đi bộ thể này, cô đã cố gắng tăng thêm vẻ ngênh ngang vào dáng đi để thể hiện vẻ nam tính nhiều hơn, nhưng lại thấy rằng các động tác quá đáng đầu cô lắc qua lắc lại, đẩy chóp mũ cô đội tuột ra phía trước trên đầu cô. Nó cũng là của cha cô và quá lớn đối với cô.

Ban đầu, dường như có cái gì đó may mắn, khi cô cuộn mái tóc dài màu hạt dẻ của cô ở bên dưới cái nón. Giờ đây Prudence nhận thấy nó chỉ thêm rắc rối. Cô sợ nó có thể trượt ngay khỏi đầu cô, làm xổ mái tóc cô và tiết lộ giới tính của cô. Với chiếc batoong cũ của cha cô trong tay phải, còn tay trái của cô cần phải xoắn chặt cái quần ống túm trên hông, cô khá lúng túng khi làm cái gì đó. Sau một phút điên cuồng, cô giơ cây gậy mà cô cầm, và sử dụng nó để đẩy chiếc mũ ngược ra sau. May mắn là hành động này hữu hiệu; chiếc mũ nằm vào đúng chỗ thích hợp và Prudence đã có thể tiếp tục tiến lên. Cô đã thận trọng làm nhiều hơn nữa, cố gắng giữ cho đầu của cô vững chắc khi cô đến gần cửa trước của Ballard – và Plunkett.

Pru thực sự không tính đến phần này trong kế hoạch. Cô nghĩ cô cho rằng người ông ta sẽ mở cửa và bước tránh sang một bên để cho cô vào. Ông ta, hình như là, lại có suy nghĩ khác. Ông ta chỉ đứng tại chỗ, nét mặt ông quay sang có ý như liếc nhìn về lối vào của cô.

"E hèm, chào ông anh", cô cố lấy giọng nói trầm nhất, hy vọng sự hoang mang ngày càng tăng của cô không biểu hiện ra khi cô cố gắng đi vòng qua người đàn ông này để đi đến cánh cửa. Tim cô như chùn xuống khi ông ta bước sang bên án ngữ lối đi của cô, kiên quyết chặn đường cô.

"Ông nhìn trông quen quen," ông nói ồm ồm, làm cho tim Pru nảy lên đánh thịch.

"Đúng, ừm ... chắc chắn đó là vì tôi là một khách hàng thường xuyên của sòng bạc này", cô gương gao, sau lời nói dối là nụ cười khàn khàn nhất mà cô có thể có được. Thật không may, sự nỗ lực này khé cổ họng cô và làm cho cô bị một cơn ho ầm ỉ.

Đôi mắt tròn xoe khiếp sợ, Prudence vói tay lên một cách nhanh chóng để giữ chặt chiếc mũ của cô nằm yên bằng bàn tay cầm cây gậy, gần như đánh mạnh vào đầu Plunkett vào lúc ấy. Người gác cửa xoay xở tránh cú đánh với một động tác cúi xuống nhanh chóng và khéo léo mà có thể làm bất kỳ huấn luyện viên quyền Anh nào cũng tự hào, sau đó quắc mắt nhìn Prudence, người mà cả hai tay đều bận bịu, đang ho một cách thô lỗ lên khắp hai cánh tay khoanh lại của ông ta.

Rõ ràng quyết định việc giữ cô lại không đem đến lợi ích gì cho ông, Plunkett nhanh chóng mở cửa, dùng hành động này như một cách để thoát khỏi cơn ho dầm nước của cô.

"Cám ơn," Pru nói giọng the thé khó chịu khi cô lao về phía trước, hăm hở đi vào trước khi người đàn ông này thay đổi ý định của ông ta.

Cánh cửa đóng lại phía sau cô với một tiếng tách, và Prudence bắt đầu thở nhè nhẹ khi cô nhận ra rằng cô mới chỉ xoay xở để vượt qua rào cản đầu tiên. Lúc này cô không ở trong phòng đánh bạc mà đang ở trong một lối đi dẫn tới căn phòng cất giữ mũ nón. Có một cánh cửa nữa để đi qua, và hai người phục vụ chặn giữa cô và cánh cửa đó.

Cơn hoảng sợ đang xep xuống lại dội lên trong cô là hai người phục vụ vội vã tiến về phía trước, nhiệt tình với lấy mũ và áo choàng của cô, Prudence buông bỏ mũ đủ lâu để vung cây gậy của cô đầy hăm dọa về đằng trước.

"Tôi không ở đây lâu để cần có sự phục vụ của các người ", cô nói nhanh, sau đó đi nhanh xen giữa họ. Đẩy xuyên qua cánh cửa, cô đưa bàn tay lên để buộc cái mũ. Nó thật có ích.

Điều đầu tiên đập vào Pru khi cô xô vào khu vực đánh bạc là tiếng ồn. Có hơn một trăm người đàn ông trong căn phòng lớn, và mỗi một người riêng rẽ trong số họ xem ra đang nói chuyện hay cười đùa, mỗi một giọng nói chỉ hơi to hơn giọng kế bên. Có vẻ như đàn ông ồn ào nhiều hơn khi không có phụ nữ xung quanh. Hoặc, ít nhất, khi quý bà không ở xung quanh, cô tự sửa khi cô để ý rằng những gì cô đã nghe được là sự thật; Ballard đã có nữ phục vụ. Có một số di chuyển qua đám đông, mang theo các khay thức uống và các loại thức ăn khác nhau.

Pru quan sát một người phục vụ phân phát thức uống ở gần một cái bàn và ngừng lại để ngắm trang phục của cô ta. Váy dài đỏ thắm, và thân áo màu trắng tuyết thật sự hết sức quyến rũ. Dĩ nhiên, không có cái nào mà cô dám mặc. Cái váy này đúng là hơi ngắn để được coi là đứng đắn.

Prudence thậm chí thoáng nhìn thấy mắt cá chân của cô gái khi cô đi vội vã. Thân áo có cổ khoét cũng hơi táo bạo, cô bình phẩm, nhưng trên hết nó là một bộ trang phục hấp dẫn. Vì mọi người phụ nữ có mặt trong đó mặc nó, cô quả quyết nó phải là một bộ đồng phục.

Lối vào của những khách hàng mới đến ở phía sau buộc Pru phải bỏ đi sự suy xét về y phục mà Ngài Stockton đã chọn cho những người phục vụ. Tránh xa cánh cửa, cô bắt đầu băng qua phòng, cái nhìn chăm chú của cô di chuyển trên khắp một biển đàn ông để tìm kiếm cha cô. Cô đã đi đến góc bên phải trong cùng của câu lạc bộ trước khi phát hiện Ngài Prescott tích cực tham gia vào một trò đánh bạc tại một chiếc bàn ở góc đối diện. Nhận ra các cọc tiền ở giữa cái bàn tròn, cô cay đắng tự hỏi cha cô đã đổ hết bao nhiêu tiền vào đồng tiền đó. Tổng số đó cũng sẽ mất một khoảng khá lâu mới thanh toán hết những món nợ của họ nếu ông thắng, cô không thể không nghĩ. Nhưng đó là cờ bạc. Ông sẽ không thắng. Cô có thể đánh cược về điều đó.

Xác định rằng tuy phần lớn ông đã đánh bài không ngừng, ông sẽ không bị thua nhiều,



Prudence thẳng vai và chuẩn bị để đối đầu với ông. Cô định sải bước về phía trước thì một tiếng kêu đau đớn bên cạnh cô làm cô ngần ngại và đưa mắt liếc qua một cuộc cãi vã đang diễn ra. Gần đó, một gã hung hăng, cao lớn, ôm một trong những nữ phục vụ bằng một cánh tay và lắc cô ta khá dữ dội khi gã rút vào mặt cô ta.

Nhấn mặt, Pru đi đến gần đủ để nghe những gì đang được nói.

“Mày là đồ ngu, đồ gái điếm vụng về!” Gã gầm gừ. “Cái áo khoác này đáng giá hơn cái mày kiếm được cả đời mày đấy!”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài, tôi không cố ý làm đổ rượu lên người ngài, nhưng ngài đã đụng phải tay tôi và -”

“Mày cho đó là lỗi của tao hả?” gã quý tộc quát tháo, lắc người phục vụ một cái rất mạnh đến mức hai hàm răng của Pru nhúc nhối thương cảm. Gạt sang một bên vấn đề của cha cô trong phút chốc, cô lướt nhanh đến gần hai người đó.

“Tôi nói này, quý Ngài tử tế,” cô nói nhẹ nhàng, làm hết sức mình để bắt chước theo giọng nói tán tỉnh của cha cô. “Chắc chắn cái chất này không có ý muốn để -”

Giọng nói của Pru chấm dứt bằng một tiếng kêu the thé báo nguy khi cô thấy mình thành linh bị chụp lấy cả vạt và đẩy mạnh gần té xuống nền nhà. Đôi chân trượt trong đôi giày ống quá khổ của cha cô, và đột nhiên cô đang đứng trên hai đầu ngón chân cái và mũi-chạm-mũi của gã đàn ông có gương mặt điều hâu.

“Tao có hỏi ý kiến của mày không?”

Nhấn mặt vì cả hai nỗi khó chịu ông ta gây ra ở cổ cô lẫn với mùi rượu whiskey xông ra từ miệng hắn ta, Pru liếc nhìn từ hắn ta tới cô gái phục vụ, người đã ngã nhào xuống nền nhà khi hắn bắt ngờ đẩy cô ta ra xa. Cô gái phục vụ đã có vẻ bớt căng thẳng lúc nằm trên sàn nhà, và Prudence không thể đổ lỗi cho cô ấy. Mặt gỗ đang trông có vẻ là một chỗ khá dễ chịu vào lúc này, cô nghĩ, rồi sau đó nhận ra cú sốc kinh hoàng hiện ngay trên khuôn mặt của cô gái.

"Phụ nữ!"

Sự chú ý của Pru giật nảy thành linh quay về gã đàn ông dữ tợn với lời tố cáo ầm ĩ đó, chỉ khi nhận thấy rằng đầu cô có cảm giác hơi mát mẻ hơn vài giây phút trước đó. Cảnh báo dâng lên bên trong, cô quên mất cây batoong đang cầm và đưa tay lên theo bản năng để cảm thấy cái mũ còn ở trên đầu mình, suýt nữa đập vào cô đến bất tỉnh. Prudence thực sự đã thấy nổ đom đóm khi cơn đau nổ tung xuyên qua đầu cô, nhưng một phần chắc là do thực tế gã đàn ông đó đã nâng cô lên cao hơn trong sự ngạc nhiên của hắn và cô lúc này đang đu đưa cách sàn nhà, cả vạt của cô trở thành một thông lọng khá hữu hiệu của đao phủ.

Vùng vẫy để thở, Prudence đã hành động theo bản năng của mình và hạ cây batoong xuống vuông góc với đỉnh đầu của gã đàn ông. Người hành hạ cô thả cô ra ngay lập tức. Hít không khí vào qua những tiếng thở hỗn hển dồn dập, Pru trượt chân về phía sau, vừa kịp tránh nắm đấm trả đũa mà gã đàn ông tung ra bay vào khuôn mặt cô khi cô ngã xuống sàn nhà bên cạnh cô gái phục vụ. Cô thật sự không ngạc nhiên khi hắn đã cố gắng đánh cô mặc dù biết cô là phụ nữ. Xét cho cùng, hắn ta đã không đối tốt với cô gái phục vụ. Mọi người đều rất ngạc nhiên, tuy nhiên, khi cú đấm hắn ta dành cho cô rơi đối diện trực tiếp vào quai hàm của một người đàn ông to lớn tóc vàng hình như bước lên để can thiệp. Cú đánh đó đủ để bắn ông ta té xuống sàn nhà, và

Prudence cắn chặt môi và cau mày thông cảm, nhưng biết ơn nhiều hơn vì cô đã không xoay sở để đứng lại trên đôi chân của mình vì cú đánh đó.

Sự im lặng thành một làn sóng lan ra xa các góc phòng khi người đàn ông tóc vàng lắc đầu và đứng lên lại. Khi đó, gã đàn ông có vẻ tái mặt và sợ hãi, bật thốt, "Tôi không có ý đánh ông, tôi chỉ -."

Cho đến tận khi gã ta hiểu được thì quả đấm của người đàn ông tóc vàng đã tống vào khuôn mặt của gã. Prudence suýt hoạn hô vì cú đánh này. Cô ghét những kẻ nhất gan, và bất kỳ gã nào quá xấu xa với phụ nữ, sau đó lại run rẩy khi đương đầu với một người đàn ông, thì dứt khoát là một kẻ hèn nhất.

Cô quan sát với vẻ hài lòng khi gã ta suýt ngã về phía sau, sau đó nhắm mắt khi hắn đâm sầm vào một cô gái phục vụ vừa mới đi qua cánh cửa gần đó với một khay đồ uống. Cái khay vụt nảy lên, đẩy thức uống bay vào một cặp đàn ông, sau đó cả đĩa ngực đổ ụp xuống. Hai người đàn ông ngay lập tức tham gia vào cuộc ẩu đả và nhanh chóng kéo theo những người khác - mọi người - chẳng mấy chốc vung tay chân vào người bên cạnh mình. Bao lực chuyển thành làn sóng cũng nhiều như sự im lặng vào lúc trước đó, an ra khắp đám đông cho đến khi tất cả mọi người dường như đều có liên quan.

Pru nhồm lên ngồi và há hốc miệng ra mà nhìn sự náo loạn xung quanh mình, sau đó bò tới để cứu lấy chiếc mũ chóp cao loại tốt hạng nhì của cha cô từ giữa chân của hai chiến binh. Thật không may, cô đã quá chậm, và chiếc mũ có vết lõm nhỏ và bị ép lại. Prudence chau mày nhìn cái vật bị hư hỏng, sau đó sợ sệt liếc nhanh qua bên cạnh một chút khi có ai đó kéo mạnh cánh tay của cô.

"Thôi nào," người nữ phục vụ bật khóc, rồi nhanh chóng di chuyển hai bàn tay và đầu gối của cô ấy và bắt đầu bò ra xa khỏi những cái chân xung quanh họ.

Pru nhìn chằm chằm phía sau cô gái ấy ngạc nhiên trong một lát, sau đó, sợ bị bỏ lại để tự lo liệu ở giữa đám đông này, cô chuyển động nhanh hai bàn tay và hai đầu gối của cô và quờ quạng phía sau cô gái ấy. Cô bắt đầu cố gắng bò trong lúc đang nắm chặt cây batoong của cha cô trong tay. Đó cũng là một sự gắng sức khó nhọc, khi cô thấy mình đang mài mấy ngón tay giữa đồ vật cứng ngắc và nền nhà với trọng lượng của cô trên đó. Miễn cưỡng bỏ lại cây gậy ở đằng sau, cô nhận thấy dễ đi hơn và có thể có tư thế tốt hơn nhiều, mặc dù phải dừng lại mỗi vài foot (khoảng một mét) để kéo quần lên - đang tuột dần nếu cô không dùng hai tay để giữ nó, và sự nhanh nhẹn dường như bị cản trở.

"Cô không nghĩ chúng ta sẽ di chuyển nhanh hơn bằng chân mình à?" cô hỏi không kịp thở, né tránh giữa một vài cặp chân đang quật vào nhau để bắt kịp với người nữ phục vụ, con đường của họ đã bị chặn bởi một cặp đàn ông đang lăn trên sàn nhà, những nắm đấm đang được tung ra.

"Chắc chắn, nếu cô không định nhận một cú đấm vào mặt," người hầu trả lời qua vai của cô ta khi cô ta đổi hướng bò vòng qua cặp đang đánh nhau. Những từ nghe đủ hiệu nghiệm đối với Pru, nhưng cô không thể không nghĩ rằng cô sẽ thích một cú đấm hơn là một chiếc giày vào mặt.

Pru vừa nghĩ tới đó thì cô nhận một chiếc giày vào bụng khi người nào đó vấp phải cô. Nó là một cú va chạm hơn là một cú đá, nhưng cũng đủ làm một tiếng "ui da" giật mình bật ra khỏi cô và khiến cô quyết định cô sẽ liều với những cú đấm. Dừng lại, cô bắt đầu kéo hai đầu gối để đứng lên, chỉ nhận thấy mình được giúp đỡ bởi một ai đó đang nắm chặt phía sau cổ áo cô và

kéo mạnh cô đứng lên.

Nhắm chặt mắt theo bản năng, Pru giữ chặt lấy cái quần đang tuột xuống và nhìn mặt đề phòng cú đâm mà cô cảm thấy chắc chắn đang đến. Cô lao đảo đứng lên để giáp mặt với người tấn công cô .

"Là cô!"

Thận trọng mở một mắt, Pru chút nữa đã rên rỉ thành tiếng – Ngài Stockton. Cô thầm nguyện rửa vận may của mình. Sau đó, quyết định rằng làm ra vẻ bạo dạn là lựa chọn tốt nhất của cô trong tình trạng này, cô tươi cười với anh ta như thể anh ta là một người bạn thân mà cô đã đụng phải một cách bất ngờ ở giữa một khán phòng đông đúc.

"Ồ! Xin chào, thưa Ngài! Thật là một sự ngạc nhiên dễ chịu. Tối nay Ngài có khỏe không?"

Quan sát sắc đỏ lan trên gương mặt của anh ta, thẩm lại, rồi chuyển sang màu tím khi miệng của anh ta mím lại, Prudence cho là việc làm ra vẻ bạo dạn chắc là sự lựa chọn sai lầm.

"Là cô ư" Lần này, lời nói đó không bị sốc quá nhiều vì là một âm thanh kéo dài, thất vọng và tức giận. Đúng, cô dứt khoát đã lựa chọn sai với cái cách làm ra vẻ bạo dạn. Lẽ ra cô nên ném mình vào hai cánh tay anh ta với sự cứu viện và giả vờ mong muốn sự bảo vệ của anh ta tách khỏi một lũ điên xung quanh họ sẽ là một phương pháp tốt hơn. Cô gần như mang suy nghĩ đó suốt, nhưng đã bỏ lỡ cơ hội khi một cặp đang đánh nhau tình tình tông vào người kiềm giữ cô, đẩy anh ta loạng choạng. Pru thật sự gần như đã lao nhanh về phía trước để tóm lấy anh ta và giúp anh ta lấy lại thăng bằng, rồi nhận ra rằng cô sẽ khó có thể làm cho mình có bất kỳ ưu đãi nào và quyết định chạy trốn là lựa chọn tốt hơn.

Cô lao vút đi và bắt đầu cố gắng để chiến đấu theo cách của mình xuyên qua các đám đông, chỉ để nhanh chóng hiểu những gì mà cô gái phục vụ có ý muốn nói. Không chỉ là những cú đâm tứ tung, mà còn những khuỷu tay đang lao tới, và những thân thể đang tông vào nhau. Gần như không thể đi xuyên qua những người đàn ông đó bằng chân được. Liếc nhìn qua vai theo một hành động hoảng sợ để thấy rằng Stockton đã lấy lại sự thăng bằng và lúc này đang quyết hướng về phía cô, Prudence lại dùng tay và đầu gối của cô và bắt đầu bò như trước đây, vòng quanh, và thậm chí đôi khi còn xuyên qua các cặp chân di chuyển và vấp ngã xung quanh cô, đôi khi nhảy lò cò như con chó ba chân khi cô bị buộc phải kéo lên cái quần ống túm đáng ghét của cô. Ấy thế mà, cô có thể di chuyển nhanh hơn như thế này, và cô vừa mới vui mừng về hành động khéo léo của mình thì cô bị tóm lại lần nữa, kéo lê chân cô, sau đó len qua đám đông.

Stockton mở lối đi cho mình xuyên qua những người đàn ông đang đánh nhau có hiệu quả hơn nhiều so với cô đã xoay sở, cô thừa nhận một cách không vui khi cô vừa bị đẩy vừa bị kéo qua một cánh cửa. Nhận ra mình ở trong nhà bếp giữa các nhân viên nhà bếp và vài người hầu bàn đã cố đi đến chỗ tương đối an toàn, cô buộc phải nở thêm nụ cười khác trên gương mặt và cố gắng hướng nó về Ngài Stockton. Thật là một việc không dễ dàng, với cái cách ông ta vẫn tóm cái cổ áo choàng của cô. Cô kết thúc nụ cười trong cổ áo khi cô chào hỏi vui vẻ "Ồi trời! Tôi luôn luôn mắc nợ ngài, thưa Ngài. Tôi đang tìm lối đi, việc gần như không thể làm theo được cách của tôi để xuyên qua đám đông đó."

Cô đã không nghĩ đó là một dấu hiệu tốt khi anh ta chỉ nghiêng hai hàm răng chặt hơn một chút lúc chúng đã được nghiêng rồi và đẩy mạnh cô về phía trước, dẫn cô xuyên qua nhà bếp tới một cánh cửa khác. Nó hóa ra lại dẫn đến một văn phòng. Của anh ta, cô nghĩ thế khi anh ta đẩy cô vào trong và đóng sầm cánh cửa.

Cô liếc nhanh nhìn căn phòng nhỏ gọn gàng, với nội thất ít ỏi gồm một tủ đứng và một bàn làm việc với một chiếc ghế phía sau nó và một ở phía trước, sau đó quay sang nhìn người đàn ông đang đứng như tượng - vẫn chần trước cánh cửa. "Tôi -"

"Đừng nói gì cả!" anh ta ngắt ngang một cách cay nghiệt, bắt đầu dẫn từng bước.

"Nhưng ngài thậm chí còn không biết tôi sắp nói gì!" Pru phản đối.

"Tôi chả quan tâm. Đừng nói bất cứ lời nào. Bất cứ cái gì một chút nào hết," anh ta nói cẩu khinh.

"Ồ, bây giờ chắc là -" Những lời của cô kết thúc với cái miệng há hốc hoảng hốt khi anh ta đột nhiên lao tới và sải bước về phía trước với một nét mặt đã không còn chịu đựng nổi nữa.

Báo động chạy xuyên qua người cô, Prudence lao đảo ngã ra sau, vừa lúc dựa vào chiếc ghế phía trước bàn giấy anh ta. Cô liều lĩnh mở miệng, sắp lắp bắp rằng cô đã xin lỗi rồi nín bật, chỉ có miệng anh ta khép xuống phủ lên miệng cô khi anh dừng lại trước cô. Đôi mắt mở to, cô hoàn toàn đứng bất động khi miệng anh di chuyển trên miệng cô, tim cô dường như ngừng đập vì choáng váng. Sau đó cô ấy cảm thấy những sợi dây cảm xúc lơ mơ đầu tiên mạnh mẽ khuấy động cuộc sống bên trong cô và làm cho cô mềm yếu dưới nụ hôn, chỉ còn lại hơi thở hỗn hển khi anh ta đột nhiên tách môi ra.

Cô giật mình đưa tay lên môi, thì anh ta túm lấy cô chỗ cánh tay trên và giữ chặt cô.

"Ông đã hôn tôi," cô nói hỗn hển. Miệng anh giật giật với những lời tuyên bố hoảng hốt của cô, rồi cong lên khi cô nói thêm, "tại sao?"

"Để làm cô im lặng." anh ta đột ngột trả lời.

"Ồi." Cô nghe sự thất vọng trong giọng nói của mình và gần như nhắm mắt ngượng ngùng vì nét dịu dàng trên gương mặt Stockton, chắc lúc này anh ta sẽ cảm thấy tiếc cho cô. Prudence đã không còn phải lo lắng đối với tình trạng kéo dài này. Mặc dù sự khẳng định của anh là hôn cô để làm cho cô im lặng, mà thực sự là cuối cùng cô đã rơi vào im lặng, anh đột nhiên bao phủ môi cô một lần nữa, miệng anh di chuyển ấm áp và mạnh mẽ khắp miệng cô. Pru cố gắng chống lại những cảm xúc của nụ hôn khuấy động trong cô. Được thôi, có lẽ cô đã không cố gắng cho lắm. Không lâu sau đó cô buông ra một tiếng thở dài nhẹ và để hai bàn tay trượt quanh cổ anh khi cô hôn lại anh.

Anh đã mở miệng anh trên miệng cô, kích thích nhẹ nhàng đôi môi cô bằng lưỡi của anh thôi thúc chúng tách ra, biến nụ hôn thành một kinh nghiệm thực sự thú vị cho Prudence, thì một tiếng gõ cửa làm họ gián đoạn. Khựng lại, Ngài Stockton rời ra xa một vài bước và quay ra gọi người ngoài cửa vào.

Pru ngậm môi dưới vào miệng, nếm mùi vị của anh còn vương trên nó khi cô nhìn theo cánh cửa mở để để lộ ra Plunkett

"Tôi đã chấm dứt cuộc chiến, thưa Ngài, và -" Những lời của người đàn ông to lớn tắt lịm khi cái nhìn chăm chăm của ông lướt qua Pru. Nhìn vẻ choáng váng trên gương mặt ông ta, Pru nhắm mắt, biết rằng người đàn ông to lớn này không nghi ngờ gì bây giờ đã nhận ra cô và đã hiểu tại sao cô dường như quá quen thuộc. Nhưng rồi Stephen cau mày nghiêm nghị và nhìn theo cái nhìn chăm chăm của người đàn ông này, nét mặt ông ta thay đổi thành một sự sùng sốt. Sau đó ông ta nhanh chóng bước đến phía trước cô, che chở cô tránh khỏi tầm nhìn, cô có

một ý tưởng khủng khiếp nhất là –

Đưa mắt nhìn xuống, cô bật khóc nức nở. Chiếc quần ống túm của cha cô đang nằm thành một đồng gần chân cô. Cô đã bỏ việc nắm giữ chặt cái quần để đặt hai tay cô vòng quanh cổ anh ta, và rõ ràng nụ hôn đủ làm cô sao lãng mà không chú ý khi nó trượt xuống chân cô. Chỉ có một chiếc áo sơ mi lớn quá khổ của cha cô là còn che phủ cô nơi mà chiếc áo choàng bị hở, và chỉ phủ đến một phần nào dưới bắp đùi cô.

Gương mặt cô đỏ bừng bối rối, Prudence cúi người xuống một cách nhanh chóng để kéo quần trở lên, thậm chí không nghe lời ấp úng xin lỗi của Stephen. Cô xô qua cả hai người đàn ông và lao nhanh hết mức đôi chân có thể mang cô đi.

Stephen bước một bước về phía trước định đuổi theo Prudence, sau đó chợt thấy mình thờ dãi. Cô gái đáng thương hoàn toàn bị làm bẽ mặt. Sự đuổi theo sau cô của anh sẽ không ích gì hơn là làm cô xấu hổ thêm thôi. Bên cạnh đó, anh đã chứng minh rằng anh không thể được tin tưởng đến gần cô. Anh đã điên tiết khi phát hiện cô ở đó trong phòng đánh bạc của anh, bị sốc vì cô dám vào – ăn mặc không kém gì như một người đàn ông – và giận dữ vì cô đánh liều với danh tiếng của cô như thế. Nhưng mọi choáng váng và giận dữ đã nhanh chóng trở thành một loại xúc động mạnh mẽ khác vào lúc mà anh ở riêng cùng cô. Và có phải điều này là ý tưởng không xuất sắc? Anh mất một lúc để tự nhắc móc mình vì đối xử phóng túng với cô như vậy. Vào lúc đó, việc hôn cô có vẻ là một giải pháp có thể chấp nhận được để trấn áp cô, cô xứng đáng được đối xử như vậy. Rõ ràng anh đã không nghĩ thấu suốt. Không có quý cô nào xứng đáng để bị đối xử một cách khinh xuất như anh vừa mới làm.

Cô không chống lại, anh nghĩ, thích thú với ký ức ấy, rồi tự lắc đầu. Cô gái này rõ ràng ngây thơ như một đứa trẻ con. Cô ta có lẽ bị áp đảo bởi sự chu đáo của anh. Quý quái thật, anh đã tự chôn vùi mình. Nhưng cách cư xử của anh đơn giản không thể chấp nhận được

Tiếng chân kín đáo thu hút sự chú ý của anh. Plunkett vẫn đứng ngay bên trong cửa, nhưng nét mặt kinh ngạc của ông ta với cảnh tượng Pru với chiếc quần trên nền nhà đã trở thành phản đối dữ tợn mà ông ta đang nhắm thẳng vào ông chủ của mình. Stephen cảm thấy mình đứng thẳng phòng thủ.

"Tôi không có làm gì khiến chiếc quần của cô ấy rơi xuống cả." Những lời nói của anh đang thốt ra một cách tự nguyện. Anh thực sự không cần phải giải thích cho người giúp việc của mình. Tuy nhiên, những lời thốt ra, và khi Plunkett có vẻ nghi ngờ - như bất cứ ai cũng nghi ngờ sau khi nhìn thấy trạng thái đỏ bừng, căng mọng, rõ ràng chỉ - có trạng thái của nụ hôn.

Đôi môi của Prudence - Stephen cảm thấy bắt buộc phải giải thích thêm, "Đúng, tôi đã hôn cô ấy, nhưng ... không phải chúng tôi không được giới thiệu. Chúng tôi đã gặp nhau ở những buổi khiêu vũ"

Việc đó hoàn toàn không đúng. Stephen đã tham dự nhiều buổi khiêu vũ giống nhau như vậy giống nhà Prescotts và luôn chú ý sự hiện diện của con gái của họ. Prudence là một phụ nữ xinh xắn. Vẻ đẹp của cô theo kiểu mà tỏa sáng khắp nơi như một bộ sưu tập những bông hoa cúc trắng như tuyết trong một sự sắp xếp pha trộn, không thu hút với sự chú ý đầu tiên khi một bông hồng đỏ với những cái gai ẩn giấu của nó, nhưng tinh tế thu hút đôi mắt với vẻ đáng yêu dịu dàng của nó. Dĩ nhiên, với hoàn cảnh bấp bênh của mình trong giới quý tộc đương thời,

anh chưa bao giờ đến gần người phụ nữ này cho đến gần đây. Chỉ khi những tin đồn và những chuyện ngòi lê đôi mách đã bắt đầu lan truyền về tình hình tài chính của nhà Prescott, thì những người còn lại của quý tộc đã bắt đầu bỏ đi, đến nỗi anh đã cả gan yêu cầu một hoặc hai lần khiêu vũ. Anh không muốn làm hoen ố cô bằng danh tiếng của ông.

Nhưng với hành động của quý tộc khi họ làm, nó đã cho anh cơ hội hoàn hảo. Anh đã tiếp cận dưới lốt vỏ của việc cứu cô khỏi phải trở thành một người không có bạn nhảy trong một buổi khiêu vũ, những gì anh đã làm trong quá khứ với các quý cô trẻ tuổi nhút nhát. Đó là mưu mẹo mà anh đã thực hiện bên dưới lời mời lịch sự của anh, và anh nhận thấy mình bị lôi cuốn bởi cô gái này cùng với giọng nói dịu dàng của cô và sự dí dỏm hoạt bát. Lý do duy nhất mà anh không thể nhận ra cô ngay tức thì vào buổi tối đầu tiên đó ở bên ngoài câu lạc bộ của anh là bởi vì trời quá tối, và sự có mặt đột xuất của cô ở đó, cái mũ ngó ngắn cô đội, và cách cô trùm kín để chống lại giá rét.

Ý thức được Plunkett vẫn còn đang trừng trừng giận dữ với anh như một người cha bắt gặp anh đang đối xử thô lỗ với con gái của ông ấy, Stephen di chuyển nôn nóng. "Ông nói cuộc hôn loạn đã kết thúc?"

Plunkett phải mất thêm một lần nữa nhìn xuống đầu mũi ở Stephen, rồi từ từ gật đầu. "Tuy vậy, phải lau dọn sạch sẽ câu lạc bộ để làm việc. Chỗ đó không còn ai, và các cánh cửa đã khóa. Tôi có nên mở chúng ra một lần nữa không?"

Di chuyển ra sau bàn làm việc, Stephen nhắm mắt và lắc đầu. Anh mệt mỏi buông người xuống ghế. "Không cần. Bao nhiêu náo động đó đã đủ cho tối nay rồi. Có bị thiệt hại nhiều không?"

"Hai cái bàn bị gãy và hai cô gái phục vụ đã dựng chúng lên. Sally bị một cú thúc hiểm ác vào mắt. Nó bị sưng búp không mở nổi và tím bầm tồ tẹt, và tôi nghĩ Belle có một hay hai cái xương sườn bị nứt."

Stephen cau có giận dữ. Đối với mọi thứ anh có được trong sông bạc này những năm qua, nó vẫn làm anh giật mình khi nhìn thấy bằng cách nào mà một ít đồ uống và những ván bài có thể làm lộ rõ ra điều tồi tệ nhất trong những người được cho là "những người đàn ông cao quý". Một vài đêm anh xấu hổ vì bị coi là một thành viên của họ, và những đêm như vậy đến càng lúc càng thường xuyên hơn. Stephen luôn luôn chán ghét sự yếu đuối mà nó tỏa ra khi anh quan sát những người đàn ông liều mạng đánh cược hết với những gì ít ỏi mà ông ta còn lại trong niềm hy vọng tìm được vận may. Nhưng càng về sau, anh cũng đang chịu đựng chứng kiến một sự tàn nhẫn được che giấu bên dưới vẻ bề ngoài ngọt ngào của những người đàn ông đó. Nó làm tâm trí anh mệt mỏi và làm anh nghĩ rằng có lẽ đã đến lúc bỏ sông bạc này. Anh thậm chí đã tính đến một công việc kinh doanh thay thế, nhưng không nhắm vào bất cứ công việc gì sinh lợi lúc này. Trước đây anh đã ...

Giữ sạch những suy nghĩ của mình đi, anh chuyển sự quan tâm đến vấn đề ở người làm. "Đưa Sally và Belle đi chăm sóc; sau đó đưa họ về nhà. Đây này." Mở khóa ngăn kéo bàn, anh lấy ra một cái bao và tung nó cho người gác cửa. "Chia cái này cho hai người ấy và nói với họ không được trở lại đây cho đến khi họ bình phục."

Gật đầu, người đàn ông to lớn quay đi và để lại anh một mình với những suy nghĩ của mình ngay lập tức quay về người con gái anh đã hôn chỉ vài phút trước đó. Mẹ kiếp, cô ta nhìn thật đẹp trong chiếc quần ống túm. Ngay cả khi chiếc quần đó rộng thùng thình tuột xuống. Nhưng, anh nghĩ hơi mỉm cười, cô thậm chí trông còn đẹp hơn với chiếc quần làm thành đồng quanh mắ cá chân.

## Chương 3

"Ôi, trời ơi"

"Ôi, trời ơi là đúng!" Prudence ngừng bước và gieo người xuống trong chiếc ghế trường kỷ bên cạnh Eleanore. Ngôi nhà phố của Kindersleys là nơi Pru lấy áo của cha cô để thay trước khi cô cố gắng xâm nhập vào Ballard. Sau khi chạy trốn cảnh làm bẽ mặt của cô, cô bắt buộc phải quay lại để thay cái áo dài của cô. Cô sẽ thích được Jamison đưa cô thẳng về nhà, nơi cô có thể bí mật khóc cho sự thất bại nhục nhã, nhưng, ăn mặc như cô hiện giờ, đi về nhà thì không thể được. Meg Prescott đã không biết được những gì còn gái của bà đã quyết định. Rốt cuộc đó là mong ước Giáng sinh của bà. Hơn nữa, cô có lẽ sẽ không được chấp thuận.

Bây giờ cô đang ở đây và tiết lộ những kết quả làm bẽ mặt trong chuyến mạo hiểm, Pru nhận ra cô thực sự cảm thấy tốt hơn một chút. Sự thông cảm của Eleanore là một niềm an ủi dễ chịu.

"Chuyện đó thế nào vậy?"

Pru hướng ánh nhìn chăm chăm bối rối vào bạn cô. "Cái gì? Thì nhận ra mình đang đứng ở đó với cái quần ống túm của cha bên dưới quanh mắt cá chân như vậy đó -"

"Không phải."

Người phụ nữ kia bắt đầu mỉm cười, nhưng một chốc nó nhanh chóng thành nụ cười, Prudence nhận thấy.

"Không phải," cô ta lặp lại. "Mình có ý muốn nói về nụ hôn. Anh ta hôn bạn như thế nào ấy?"

Prudence liếc chỗ khác, miệng cô giật giật và nhả nhó trước khi cô có thể kiểm soát nó. Cô đã không ngạc nhiên chút nào khi thấy bạn cô tò mò về chuyện đó. Họ có thường nói chuyện về các thành viên của giới quý tộc, thảo luận về những người đàn ông họ thấy hấp dẫn. Stephen là một trong số đó.

Anh ta đẹp trai khủng khiếp và tự tin yêu đời. Và cô và Eleanore không phải là những người duy nhất nghĩ như thế. Những người lớn tuổi hơn nằm trong số quý tộc có thể không bằng lòng khi phải chấp nhận anh ta vào xã hội, nhưng những quý cô trẻ hơn lại vui mừng hơn để có được anh ta ở bên, và họ thường giành giật sự chú ý của anh. Eleanore và Prudence chưa bao giờ nằm trong số những người giành giật đó, nhưng chắc chắn họ đã để ý người đàn ông này và sẽ không nói không khi anh ta mời một lần khiêu vũ, hoặc cơ hội mang cho họ thức uống.

Đúng ra không phải anh ta hấp dẫn, nhưng anh ta đã thể hiện lòng tốt của mình trong vài dịp. Nổi tiếng đến mức anh ta có xu hướng kết bạn với những quý tộc trông vừa đủ chấp nhận được, và chưa bao giờ có một cô gái nào lại không có bạn nhảy chỉ cần có anh ta tham dự. Anh ta làm quen rất tốt, và khiến tất cả mọi người cảm thấy họ được biết đến. Pru và Ellie đánh giá cao cả hai điều đó. Đặc biệt là Prudence, mới đây đã nhận thấy mình cần được cứu thoát khỏi cảnh trở thành người không có bạn nhảy. Cô hiếm khi tham dự các buổi lễ có tính chất xã hội, nhưng đã có trên một hoặc hai lần dưới áp lực của Eleanore. Không đủ tiền mua một áo choàng mới, cô buộc phải mặc những kiểu áo từ mùa trước. Sự thực này đã được mọi người công nhận ngay, và sự thực có nghĩa rằng sự giàu có của gia đình bây giờ đang xuống dốc đã được mọi người biết rõ.

Không có gì làm quý tộc chạy khỏi nhanh hơn so với sự giàu của ai đó đang giảm đi. Prudence đã tự nhận biết mình ở thế bất lợi đang bị tránh xa bởi hầu hết mọi người cứ như là cô mắc bệnh dịch hạch. Và hoàn toàn không có ai đã yêu cầu cô khiêu vũ - trừ Stephen, một lần, ở mỗi một sự kiện. Không, anh ta chắc không nhớ đến cô sau cuộc gặp mặt của họ, nhưng cô cũng không có việc gì để nhớ đến anh ta.

Nếu cô đã thành thật với mình, Prudence sẽ thừa nhận rằng sau mỗi lần khiêu vũ cô đã lãng phí vài phút nằm trên giường vào ban đêm mơ mộng viễn vông rằng họ đã chia sẻ nhiều hơn là khiêu vũ. Cô tưởng tượng rằng cô đã nhìn thấy cái gì đó nhất định trong đôi mắt anh khi họ di chuyển quanh sàn khiêu vũ, và rằng một ngày nào đó anh sẽ đường bệ bước vào cuộc sống của cô và cứu cô thoát khỏi tình trạng khó khăn mà cha cô đã kéo tất cả họ vào trong đó. Nhưng việc đó đã có trước khi cô biết được rằng anh thực sự làm chủ cơ ngơi mà cha cô ủng hộ cho hành vi phá hoại của mình.

Ồ! Cô đã biết rằng anh ta làm chủ một vài loại trụ sở lớn, nhưng cô đã không nhận ra nó là một trong những nơi đánh bạc - hay đó là chính xác là nơi cha cô đã dành phần lớn thời gian của mình ở đó. Prudence đã thôi mơ tưởng về người đàn ông này vào lúc cô hiểu điều đó. Vâng, tốt thôi. Vì cô đã không ngừng mơ tưởng về anh ta, nhưng cô phải mắng mỏ bản thân mình một cách kiên quyết nhất về sau mất thôi.

“Sao hả?”

Pru chuyển sự chú ý của cô trở lại Eleanore vào ngay lúc bạn cô thiếu kiên nhẫn và nhún vai. “Đó là một nụ hôn, Eleanore Chỉ là một nụ hôn..”

“À há. Chỉ là một nụ hôn mà bạn bị phân tâm đến nỗi bạn thậm chí không nhận ra mình đang bị mất cái quần à.”

Prudence cảm thấy mặt mình đỏ bừng khi nhớ lại tình trạng lúng túng, sau đó nồn nóng di chuyển và đứng lên bước quanh một lần nữa. “Chúng ta có thể không tập trung vào vấn đề của mình được không? Mình phải làm gì bây giờ? Plunkett không cho phép phụ nữ vào trong và sẽ không bị lừa vì mình sẽ nguy trang như là một người đàn ông lần nữa. Mình phải tìm một cách khác để vào được bên trong.”

“Bạn không thể dối đầu với cha bạn ở nhà vào lúc này hả, Pru? Chắc chắn rằng sẽ dễ dàng hơn -”

“Không được. Ông đi ngay lúc ông thức dậy.”

“Chặn đường ông trên đường đi tới đó.”

“Mình đã cố gắng làm như vậy, nhưng cha liên tục né tránh mình. Hôm qua mình đã đợi ông ấy bên ngoài cửa trong hai giờ. Mình đã rời đi để vào nhà vệ sinh - chỉ có một phút, xem nào - và ông đã thoát ra ngoài trong khi mình đi. Mình nghĩ ông hẳn phải nhìn qua lỗ khóa và trông chừng mình để thoát đi.”

“Ừm” Cả hai rơi vào im lặng khi Eleanore suy nghĩ về những thông tin này; rồi cô nói nhỏ, “Có lẽ bạn nên cố gắng tìm cách tiếp cận khác.”

“Ý của bạn là sao?” Pru ngừng bước và quay nhìn bạn cô với vẻ quan tâm.



“Ừm, bạn nói rằng ông ấy uống rượu trước rồi mới đánh bạc phải không?” Khi cô gật đầu, Ellie đề nghị, “Thế, nếu bạn có thể ngăn cản ông uống rượu, ông ấy chắc sẽ thôi đánh bạc.”

Pru suy nghĩ việc này mau lẹ. “Bạn có nghĩ chuyện này làm được không?”

“Thế đấy, một việc nào đó dường như xảy ra sau việc khác. Có phải không?”

“Được.”

Ellie nhún vai. “Vì vậy, nếu bạn làm ông ngừng uống, có lẽ nạn cờ bạc sẽ có vẻ ít hấp dẫn.”

Một nụ cười từ từ nở trên gương mặt với những lý lẽ lô gic của bạn cô. Đó dường như hợp lý với cô. “Eleanore, bạn thật tuyệt vời!” cuối cùng cô tuyên bố, làm cho cô gái kia đỏ mặt vui sướng. “Nhưng làm thế nào được?”

“Làm thế nào hả?”

“Mình phải làm thế nào để ngăn cản ông ấy uống rượu? Ông ấy uống nhiều nhất ở bên ngoài nhà.”

“Oh.” Eleanore băn khoăn với việc này trong một lúc, sau đó bất ngờ đứng lên và vội vã rời khỏi phòng khách. Prudence dõi theo cô ấy đi với sự bối rối và thậm chí đứng lại, không chắc chắn liệu có nên đi theo bạn mình hay không. Nhưng trước khi cô đi đến cửa, Ellie đã lao nhanh trở lại vào trong phòng, một cuốn sách trong tay.

“Đó là gì thế?” Prudence hỏi.

“Một trong những cuốn sách của mẹ mình về lời khuyên chung. Nó bao gồm cả một từ điển y tế. Mình nghĩ để xem những gì nó khuyên liên quan đến chất gây say ra sao.” Dẫn Prudence trở lại ghế trường kỷ, Eleanore ngồi xuống, đợi cho đến khi Prudence ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó để cuốn sách giữa họ và bắt đầu lật nhanh qua các trang, thì thầm theo hơi thở của cô ấy.

“Chất gây say, chất gây say, chất gây – Không làm say, nhưng chúng làm nhiễm độc”, cô nói với sự kiềm chế kích động, và nâng cuốn sách đến gần hơn gương mặt hơn để đọc. “Mặc dù nghĩa đen có nghĩa là ‘sự nhiễm độc của máu do chất cồ.. -’”

“Cho qua phần này đi Ellie, chỉ tìm cái mà chúng ta nghĩ ra để cải thiện vấn đề thôi.” Pru nôn nóng thúc giục.

“Gợi ý”. Eleanore xem lướt các đoạn dài, đọc lớn tiếng những từ khác nhau khi cô xem qua. “‘Trí tưởng tượng bị kích động’ ... ‘triệu chứng’ ... ‘mê sảng -’,” Cô cau có hết kiên nhẫn. “Chẳng có gì, cả cuốn nói là ‘trong các trường hợp ngộ độc, bị nôn mửa là do một mũi tiêm apomorphine dưới da.’”

“Apomorphine?”

“Một chất gây nôn” cô ấy giải thích.

“Ồ”

“Nhưng cha bạn khó mà uống đến mức độ tự đầu độc mình.”

Prudence khịt mũi. “Không. Không phải tự ông ấy, chỉ cuộc sống của chúng tôi.” Cô đã im lặng trong giây lát, sự khổ sở làm cô sụt xuống; sau đó đầu cô từ từ ngẩng lên, một kế hoạch rõ ràng trên khuôn mặt của cô.

Eleanore nhìn cô thận trọng. “Mình biết cái nhìn đó. Nó thường đi trước sự rắc rối. Prudence, bạn đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ cái mà bạn nói đó là những thứ như chất gây nôn ra ở miệng?”

Ellie ném xuống cuốn sách đã đóng lại, nét lo sợ tan biến trên gương mặt của cô ấy. “Prudence!”

“Thật là hoàn hảo!” cô la lên một cách kích động. “Một lần hoặc hai ngụm rượu mà để lại ông ta bị mắc suốt trên cái chậu trước khi ông ta quá say chắc có thể chữa trị cho ông ta mọi cơn thèm muốn rượu và bằng cách ấy kết thúc thói cờ bạc của ông ấy luôn!”

“Pru!”

“Ồ, đừng nhìn mình thế chứ, Ellie,” cô ngắt lời cáu kỉnh. “Mình không còn hy vọng. Mình không muốn kết thúc ở nhà giam con nợ đâu. Ông ấy sẽ hủy hoại chúng tôi bằng thói nghiện rượu và cờ bạc của ông ấy. Ông đã từng làm cả hai việc này đều đặn kể từ khi John chết. Mình chắc rằng nếu chúng tôi có thể chỉ cần giữ ông ta không say rượu một hoặc hai ngày, ông ấy sẽ lấy lại đủ trí thông minh để nhận ra những gì ông đã làm cho gia đình mình.”

“Nhưng mà -”

“Bạn cảm thấy thế nào nếu đó là cha bạn?”

Eleanore rơi vào im lặng. Prudence nhìn vài biểu hiện thoáng qua trên khuôn mặt bạn cô cho đến khi thấy nét cam chịu trên đó. Đặt cuốn sách trên ghế trường kỷ ở giữa họ, cô gái đứng lên và im lặng rời phòng.

Prudence kịp nhặt cuốn sách mà cô ấy đã bỏ lại phía sau và đọc lướt qua, tìm kiếm về cờ bạc, cá cược và vượt quá mức, nhưng không có cái nào trong số đó được tìm thấy. Có vẻ như chúng là một căn bệnh tâm linh, chứ không phải cơ thể. Thở dài, cô chỉ đặt cuốn sách sang bên khi Eleanore vội vã trở lại vào trong phòng, nắm chặt một chai to trong tay.

“Chai gì vậy?” Pru tò mò hỏi khi bạn cô đưa nó cho cô, môi dưới cắn vào giữa hai hàm răng.

“Bạn có nhớ khi Bessy bị đau bụng không?”

“Bessy ư?” Pru lắc đầu bối rối. “Con ngựa của bạn ư?”

Eleanore gật đầu. “Lúc ấy ông chủ trại ngựa chắc rằng nó đã ăn thứ gì đó mà nó không nên ăn. Ông ta kiếm được chai này để giúp nó loại bỏ thứ đó ra.” Khi Pru ngẩng người ra nhìn cô ấy chăm chăm, cô ta thở dài và giải thích. “Thuốc pha chế này khuyến khích nó làm cho thứ đó quay ngược lên trên. Đó là thuốc gây nôn.”

Mắt Prudence mở to nghi ngờ. "Bạn nghĩ rằng mình nên cho cha tôi dùng thuốc gây nôn của ngựa?"

Cô gái kia ngập ngừng, trông không chắc chắn lắm. "Có lẽ đó là một ý tưởng tồi tệ nhỉ."

"Không đâu!" Prudence đứng và di chuyển ngay ra khỏi tầm tay khi Ellie cố gắng chụp lấy cái chai trở lại. Bằng ngang phòng, cô nhìn chăm chú vào cái chai như thôi miên. "Một chất gây nôn của ngựa."

"Pru, mình không nghĩ ..." Eleanore lo lắng đuổi theo cô.

"Nhưng nó thật tuyệt. Nó sẽ có cùng kết quả với Papa, bạn không nghĩ thế ư? Chủ trại ngựa của bạn đã cho Bessy dùng bao nhiêu? Và trong thời gian bao lâu trước khi nó có tác dụng?"

Ellie nhăn mặt. "Hai muỗng đầy. Nó có tác dụng ngay tức thì, nhưng một người đàn ông thì ít hơn nhiều so với Bessy. Mình nghĩ không nhiều hơn một giọt hoặc không nên sử dụng. Mình - ôi, Prudence, mình không nghĩ nó nên được sử dụng một chút nào. Đây là một ý tưởng khủng khiếp. Làm ơn đưa nó cho mình và chúng ta quên đi chuyện này."

"Và như thế bạn sẽ ghé thăm mình trong nhà giam nhé?" Prudence hỏi nhẹ nhàng, quay sang đối diện với bạn cô. Eleanore ngưng lại, một cuộc đấu tranh diễn ra trên khuôn mặt cô ấy, cho đến khi cô ấy phát ra một tiếng thở dài -

"Bạn sẽ thực hiện nó thế nào? Để kế hoạch của bạn có tác dụng, nếu như cuối cùng nó sẽ phải được dùng đến," cô ấy cộc cằn nói thêm, "ông ấy phải dùng nó trong lúc đang uống rượu. Ông ta uống rượu phần lớn ở câu lạc bộ. Bạn chỉ cần nói hết với mình về chuyến đột nhập vừa rồi của bạn vào Ballard's. Sau đêm nay Plunkett sẽ sẵn sàng tham gia cạnh chừng bạn. Cải trang thành một người đàn ông sẽ không còn tác dụng gì nữa."

"Đồng ý," Prudence lẩm bẩm một cách thận trọng, sau đó từ từ mỉm cười. "Plunkett sẽ không bao giờ để mình bước qua cửa trước Ballard lần nào nữa."

Bỏ đi khỏi thùng tròn đựng rượu, Prudence bước vài bước, sau đó dừng lại chau mày nhìn xuống ngực cô. Thì thềm theo hơi thở, cô giữ thăng bằng cái khay cùng với cái cốc đựng rượu bằng một tay, dùng tay còn lại để kéo mạnh một cách vô ích đường viền cổ của phần thân áo trắng cô mặc. Thành thật mà nói nó không được đứng đắn cho lắm, cô nóng lòng nghĩ, và đã lãng phí một chút thời gian với mong ước cô mặc một trong những áo dài của chính mình. Tất nhiên, việc này là không thể. Cô đã nhìn thấy chính mình trong tất cả các cô gái đều mặc những bộ trang phục giống như: váy đỏ và phần thân trên chiếc áo màu trắng với cổ áo khoét sâu. Nhưng cái áo này có vẻ như cực kỳ rất sâu đối với Prudence. Hai đầu vú của cô gần như lộ ra ngoài!

Nhận thấy đó là một nỗ lực lãng phí, Prudence đã thôi không kéo mạnh chiếc áo nữa. Cô đã phải khổ sở lắm mới sử dụng bộ trang phục không đứng đắn vào buổi tối nay. Ừm, không phải suốt đêm. Pru đã đảm bảo với cô gái mà cô cần thế chỗ cô ta trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ cần đủ lâu để đưa tin nhắn đến người đàn ông cô yêu. Đó là những gì mà cô đã nói với cô gái đó. Dĩ nhiên, sự thật là cô muốn tìm cách để đưa chất gây nôn đến cho cha cô, nhưng cô khó mà nói với Lizzy chuyện này. Lòng biết ơn của cô gái phục vụ dành cho việc can thiệp của Pru với gã có gương mặt điều hâu kéo dài cho đến nay đủ để Lizzy đồng ý cho Prudence mượn váy và cho cô thế chỗ cô ấy trong một thời gian ngắn thành người phục vụ trong Ballard, nhưng cô nghi ngờ việc này sẽ không thực hiện được như vậy nếu cô gái biết ý định thực sự của Pru.

Prudence đã xoa dịu lương tâm mình vì lời nói dối bằng cách tự nói với mình rằng đó không phải là lời nói dối đầy đủ. Cô yêu cha cô, và chất gây nôn là một cách truyền đạt ... của loại nào đó.

Quyết định đó là một ngày buồn thực sự khi một người phụ nữ đã bắt đầu nói dối với chính mình, Prudence đi ra khỏi nhà bếp, sau đó dừng lại để nhìn chăm chú quanh câu lạc bộ theo đúng quy tắc. Cô đã đợi ở bên ngoài lối vào phía sau của cơ sở này đêm trước, cố hết sức mình để lờ đi sự thật là cô đang đứng trong một ngõ hẻm tồi tệ, tồi tệ khi cô đã đợi cho đến khi chỗ làm đóng cửa và những nhân viên ra về. Hầu hết phụ nữ đi ra theo từng cặp hay nhóm. Cuối cùng Lizzy không theo kịp những người trong nhóm ra ngoài, hoàn toàn đơn độc và là một trong số những người cuối cùng ra về. Khi Prudence nhận ra cô ấy là cô gái phục vụ mà kẻ có gương mặt điều hâu đã đối xử thô bạo, cô kéo áo choàng che kín mình và tiến lên đi theo sau. Đang cố gắng di chuyển âm thầm, và ở trong bóng tối càng nhiều càng tốt, cô theo chân cô gái vô ngõ hẻm dẫn từ phía sau của tòa nhà vòng quanh ra phía trước. Cô đi theo sau Lizzy dọc theo vài con đường, lòng thầm cảm ơn khi biết rằng tài xế của Eleanore đang theo sau cô để bảo vệ - thậm chí biết ơn nhiều hơn khi bạn cô cố nài cô sử dụng xe ngựa và người tài xế kín đáo của gia đình cho các chuyến du ngoạn.

Ngay khi đi xa đủ ra khỏi câu lạc bộ mà cô nghĩ rằng không ai từ nơi đó chứng kiến sự trao đổi, cô tiếp cận cô gái bằng một câu chuyện về người yêu bị cản trở vì việc không được cha mẹ tán thành và cô cần gửi tin nhắn đến người yêu của cô. Lizzy cảm thông, nhưng cô gái cũng là loại người thực tế và không muốn mạo hiểm công việc của mình trợ giúp cho hành động mạo hiểm này. Prudence buộc phải sử dụng đến cách hối lộ, làm hết sức mình mà không cau mày giận dữ khi cô phải bán rẻ một sợi dây chuyền có giá trị tình cảm cũng nhiều như tiền bạc. Nó là một món quà từ bà ngoại cô khi bà còn sống. Nhưng nếu kế hoạch được thực hiện, nó sẽ là vật hy sinh đáng giá, cô quả quyết với mình. Và cô đã xác định rằng nó sẽ có tác dụng. Đương nhiên, Ellie lại khẳng định rằng nó sẽ chẳng ích gì. Cô ấy cảm thấy chắc chắn rằng Prudence sẽ bị phát hiện và bị dẫn ra khỏi nơi đó. Nhưng Prudence nghĩ rằng không có ai dành bất cứ sự chú ý nào đến những người phục vụ. Cả Stockton lẫn cha cô sẽ không cho cô đến một cái liếc nhìn thứ hai - cô hy vọng thế.

Không nên có suy nghĩ tiêu cực vào lúc này, cô quả trách mình. Cho đến giờ mọi thứ đã trôi qua mà không có một sự cản trở nào. Lizzy đã gặp cô như lời hứa, vào trong chiếc xe ngựa mượn của Eleanore, chuyển quần áo cho Pru, và nói với cô, Chỉ cần đi vào trong giống như cô thuộc về chỗ này đây. Lấy một cốc rượu, làm giống như cô đang làm việc, tìm người yêu của cô, đưa cho anh ta tin nhắn, và trở ra ngoài đây để tôi có thể quay trở lại làm việc. Mà không bị bắt gặp. Tôi có thể mất việc nếu bị phát hiện ra việc này.

Vì vậy Pru đi vào trong, làm hết sức để trông như thể cô thuộc về nơi đó, cầm lấy một cái cốc rỗng, sau đó lén trở lại ra bên ngoài, nơi cô cẩn thận cho một vài giọt thuốc của Bessy vào cái cốc rỗng từ các chai hiện được buộc bằng sợi dây vào đùi cô. Cô đã lo lắng về phần này. Cái chai mà Eleanore đưa cho cô khá lớn để chỏ bằng xe ngựa mà không bị để ý, nên cô đã phải tìm một lọ nhỏ hơn để đổ chất lỏng vào trong. Sau đó, cô phải trải qua tình thế khó xử về nơi giữ nó. Nó phải là một nơi nào đó không quá xa để còn dễ lấy. Buộc chặt vào đùi cô, phủ bên trên với hai lớp vải, dường như là nơi an toàn nhất, mà có vẻ sẽ được việc. Cô đã thêm chất gây nôn vào cái cốc rỗng, đặt cái chai vào chỗ cũ, và lén trở lại vào bên trong, mạnh dạn đi đến thùng rượu đã mở để đổ đầy cốc với mẻ rượu đầy bọt.

"Này, giờ chúng ta có gì ở đây này?"

Prudence vừa mới phát hiện cha mình ở một trong những cái bàn thì tầm nhìn của cô bị chặn

bởi một người đàn ông khá to con đang liếc mắt dâm dật. Buộc phải nở nụ cười, cô cố gắng bước vòng qua ông ta, nhưng nhận ra lối đi của mình bị chặn và cô tự di chuyển một cách thận trọng lên phía trên ngược lại với bức tường.

"Cô em chắc là người mới rồi. Tôi không nhận ra cô em."

Prudence suýt rên rỉ lớn tiếng, nhưng cô nén lại. Cô thật sự không muốn một kẻ thô lỗ hơi say này quấy rầy cô. "Xin lỗi, thưa Ngài, nhưng tôi phải chuyển thức uống này."

"A, không được thân thiện cho lắm." Gã đàn ông tặng cô một nụ cười làm Prudence buộc mình quay lại, nhưng sau đó ông ta di chuyển theo và vòng tay qua để sờ soạng phía sau cô khác xa kiểu cách quá quen thuộc. Một tiếng kêu cảnh báo trượt khỏi đôi môi cô, Prudence ngay lập tức nắm lấy bàn tay của ông ta.

"Tôi chỉ tình cờ cần thức uống thôi."

Cô liếc nhìn ông ta, miệng cô mở ra yêu cầu ông cho cô đi, thì cô nhận thấy rõ ông cầm lấy cái cốc từ khay của cô và nâng nó lên môi. "Ôi, không! Đừng -"

Prudence ngừng lại, há hốc miệng vì kinh ngạc. Ông khách quen chọc tức cô đã đổ thức uống xuống cổ họng ông bằng một cái nuốt chửng.

"Mmmm." Ông ta chùi miệng bằng mu bàn tay và cười của cô. "Thật là dễ chịu, cảm ơn em yêu."

Pru cắn chặt hai hàm răng bực tức, sau đó cầm lấy cái cốc rỗng từ ông ta. "Ngài không được cứ tự tiện như thế. Giờ tôi lại phải tìm một cốc khác." Cô cố gắng bước vòng qua ông ta, nhưng nhận thấy ông ta lại án ngữ lối đi của cô.

"Nào, nào, đừng thế, Ngài Settingerton", một giọng nói trầm nhẹ nhàng gần đó vang lên. "Ngài biết những khách quen không được phép quấy rầy các cô gái kia mà."

Nhận ra giọng nói này, Prudence cứng người. Ngài Stockton. Nỗi hoảng sợ dâng lên trong cô, cô kiên quyết giữ khuôn mặt của cô về phía trước và bước vòng qua Stockton người đã lên tiếng. Lần này gã đàn ông đáng ghét đó không cố gắng ngăn chặn cô, và Pru có thể lao về trong nhà bếp an toàn. Khi đó, cô cau mày với cảnh tượng cái thùng rượu nhộn nhịp như thế nào. Có ba phụ nữ đang chờ tới lượt ở đấy.

Không muốn mạo hiểm để một trong các cô phục vụ khác nhận ra cô không thuộc nơi này, Prudence quay trở lại và hé cánh cửa mở ra để nhìn kỹ ra ngoài nơi Ngài Stockton và Ngài Settingerton vẫn đang trò chuyện. Hai người đàn ông có vẻ khá thân thiết, đã không làm Prudence lo lắng nhiều như thực tế Settingerton đã không lộ ra một chút xú gì bị ảnh hưởng bởi chất thuốc cô đã cho vào rượu. Cô quan sát trong vài phút, quay đầu cô ra xa và thỉnh thoảng di chuyển sang một bên khi các cô phục vụ ra vào căn phòng. Các thành viên của giới quý tộc chắc không hạ cố để nhận ra những người phục vụ, nhưng những người phục vụ chắc

chấn sẽ nhận ra người khác. Sau vài phút, cô từ bỏ việc chờ đợi nạn nhân không chủ ý của cô để thấy dấu hiệu của việc bị bệnh, và liếc nhìn lại về phía những cái thùng. Không có ai với nó. Thâm chí những nhân viên nhà bếp cũng đã đi. Tuy nhiên, sau đó, họ đã hoàn thành việc chuyển giao của họ và rời đi trước khi cô đến. Prudence đã có kế hoạch theo cách đó, tìm thời gian các nhân viên nhà bếp xong việc, và thu xếp để gặp Lizzy sau đó.

Với tay xuống, cô sờ dọc theo phía trên chân để lấy cái lọ đựng chất gây nôn, sau đó liếc nhanh ra ngoài cửa lần nữa. Setterington và Stockton vẫn đang nói chuyện, và không có ai lộ đầu ra ở hướng nhà bếp. Có vẻ an toàn để đổ đầy cốc rượu lần nữa. Để cho cái cửa trượt đóng lại, cô quay lại và khẩn trương tới bên thùng rượu. Cô bắt đầu với những giọt đầu tiên, vì sợ rằng có ai đó có thể làm gián đoạn nếu cô làm nó theo cách khác nào đấy.

Đặt cái cốc trên nửa nắp vung được để lại trên thùng, cô nhanh chóng lật váy lên và đẩy nhẹ cái lọ ra ngoài. Để cho cái váy tuột trở lại, cô mở lọ, giữ cái nắp giữa ngón tay cái và ngón tay, và đẩy trượt ba ngón tay khác của bàn tay đó xuyên qua tay cầm của cái cốc, nâng nó lên nhỏ vào vài giọt chất độc. Cô do dự trong một lúc, sau đó đổ một lượng khá nhiều chất lỏng vào. Hai giọt cô đã bỏ vào ly rượu lúc này đã mất quá lâu để hiệu quả, nếu như chúng có hiệu quả chút nào đó. Rõ ràng là cần nhiều hơn mới ảnh hưởng ra trò đối với một cơ thể.

Sau đó Prudence bắt đầu cố gắng đẩy nắp lọ chất gây nôn, nhưng với cái cốc, cái nắp, và cái lọ trong tay, thật là khó khăn, và cô đã kết thúc bằng việc đánh rơi cái nắp. Chặc chặc lưỡi chán ghét, cô đặt cả cái cốc và cái lọ nhỏ trên thùng và quỳ xuống để tìm cái nắp bị mất. Nó, tất nhiên, là không ở đâu đó trong tầm nhìn. Nghĩ rằng chắc nó phải lăn vào trong chỗ tối chỗ bức tường phía sau thùng, Prudence di chuyển bằng hai bàn tay và hai đầu gối của mình và bò quanh, sau đó thò bàn tay trên nền đất tối đen giữa cái thùng và bức tường.

Cô nghe một giọng nam trầm nói điều gì đó, nhưng thực sự không biết nó là cái gì, do đó đã hoàn toàn không sẵn sàng cho cái vỗ bất ngờ trên hông cô. Kêu ré lên, cô nhảy dựng sang một bên, đâm vào cái thùng, sau đó vươn thẳng lên trên đầu gối và nhìn chăm chú xung quanh trong một lát để nhìn một trong những nam phục vụ vênh vác đi ra khỏi phòng qua cánh cửa dẫn đến cái ngõ phía sau tòa nhà.

"Trời ơi!" cô thì thầm lo âu, sau đó nắm lấy cái nắp thùng để đứng lên lại trên hai chân. Khi đó, cô thấy trong khi cốc rượu vẫn còn tại chỗ, thì cái lọ đựng chất gây nôn đã bị lấy đi. Cô liếc nhìn chung quanh trong tích tắc, chắc nó ở đâu đó trên sàn nhà. Hoặc là nó đã lăn vào bóng tối như cái nắp, hoặc anh chàng phục vụ đã biến mất cùng với nó.

Cái nhìn chăm chăm của cô lướt tới cái cửa dẫn tới ngõ hẻm, và cô bước một bước về phía đó, rồi thay đổi ý định. Một gã nào đó có lẽ đang giờ nghỉ và nghĩ rằng anh ta đã lấy trộm hàng hóa riêng của cô. Hẳn chắc chắn không nghi ngờ gì nữa đã nuốt mất thứ chất lỏng thơm tho ấy vào đúng thời điểm đó. Cô hy vọng nó là một ngụm lớn, một ngụm có lẽ là đủ cho hân nếm mùi, và Prudence hơi hy vọng hân gục xuống sau khi hết bị nôn mửa trong vài giờ. Thật đáng cho hân vì dám chạm hông cô!

Tự mỉm cười với những suy nghĩ đó, cô nhúng cái cốc trị bệnh đã sẵn sàng vào thùng rượu, rồi quay trở lại cửa vào phòng đánh bạc. Hé cánh cửa ra, cô thấy Stockton và Setterington đã đi khỏi. Thực ra là, không có người đàn ông nào trong tầm nhìn.

Một sự kích động bất ngờ bùng nổ tại chiếc bàn ở giữa phòng đã thu hút sự chú ý của cô. Một người đàn ông đang cười vui vẻ khi vốc lên một cốc tiền khá lớn. Những người khác tại cái bàn trông buồn rầu rõ ràng, mặc dù họ đã làm hết sức mình để che dấu nó khi họ phát vào lưng chúc mừng người đàn ông.

"Lại đây!" người chiến thắng đột nhiên gọi to một người phục vụ gần đó. "Một châu rượu cho mọi người trong câu lạc bộ để chúc mừng. Tính cho tôi!".

Đôi mắt của Pru mở to khi từng người phục vụ trong câu lạc bộ đã làm một cuộc di tản bất ngờ về phía cửa nhà bếp. Quyết định rằng đó là lúc nên đi ngay lúc này hoặc có nguy cơ bị phát hiện như là một kẻ mạo danh, Prudence kiên quyết chạy vội vàng ra khỏi nhà bếp và đi thẳng đến cái bàn, nơi trước đây cô đã phát hiện cha mình đang chơi bài.

Đôi mắt cô lo lắng nhìn khắp chung quanh phòng với mỗi bước đi, quan sát đề phòng Stockton, hay bất cứ ai có thể chặn đường cô và đánh cắp đồ uống quý giá của cô như Setterington đã làm. Cô gần như đến cái bàn, nơi cha cô chơi bài thì cô phát hiện anh ta. Một gã tóc muối tiêu, người đã từng ngồi tại bàn chơi bài bên cạnh cha cô hình như đã bỏ đi, và Stockton bây giờ ngồi ở đó.

Prudence suýt quay gót và chạy trốn trong nhà bếp lần nữa, nhưng sau đó cô tự ép mình và buộc chân mình tiếp tục bước đến. Stockton sẽ không chú ý cô, cô thầm quả quyết chắc chắn. Cô sẽ giữ cho khuôn mặt mình ngoảnh đi, tiếp cận bằng cách quay mặt về phía cha cô và quay lưng về phía Stockton.

Cô sẽ lướt vào, đặt cốc rượu xuống, và đi khỏi. Người đàn ông đó sẽ chỉ thấy phía sau đầu cô, và cha cô thậm chí còn không liếc nhìn cô. Những thành viên của giới quý tộc không bao giờ nhìn vào những người về tới Stockton khi cô đặt thức uống về phía khủy tay cha cô. Ông không liếc nhìn lên khỏi những quân bài của mình, ít ra là không xa để chú ý thức uống và chắc chắn lười phiến toái.

"Tôi không gọi mà", cô nghe ông căn nhắc khi cô bắt đầu nhanh nhẹn lướt ra từ giữa hai cái ghế, nhưng cô vẫn tiếp tục, hy vọng rằng nếu cô để nó ở đó, dù sao đi nữa thể nào ông cũng sẽ uống.

"Cô gái!"

"Tốt thôi, Prescott, " cô nghe Stockton nói:" Tôi sẽ uống nó."

Câu nói làm Pru dừng lại. Quay ngoắt lại cảnh báo, cô thấy ông chủ sòng bạc nâng chiếc cốc và nuốt một ngụm lớn chất được chứa trong cốc. Cô không nói bất cứ điều gì - ít nhất là không có gì có thể lý giải. Thay vào đó có đến hơn một tiếng than vãn trượt khỏi đôi môi của cô khi anh ta hạ thức uống xuống và cô thấy đã vui hơn một nửa. Tiếng kêu đó đủ để thu hút cái nhìn của Stockton về phía cô, anh ta nâng cốc lên môi lần nữa. Pru thiếu chút đã ngăn anh ta lại, nhưng nhận ra rằng thật sự là chẳng ích gì. Anh ta đã hạ chiếc cốc xuống, hết cách để anh ta có thể phản ứng kịp. Đặc biệt là khi cô ấy đã đưa vào một lượng thuốc lớn như thế.

Ồ, anh ta sẽ không vui về chuyện này chút nào đâu, Prudence suy nghĩ thiếu não, và bước lùi ra sau bất động. Cô đang tái nhợt và cô biết thế. Cô cảm thấy máu đang rút khỏi mặt mình khi cặp mắt của anh ta nheo lại nhìn cô. Cô bắt đầu quay lại biến đi nhanh hơn, nhả mặt ngượng ngùng khi đôi mắt anh ta thành linh mở to nhận ra cô. Cô hít thật sâu khi anh ta rời khỏi trò chơi và bắt đầu đứng lên, và cô lao biến đi, hướng về phía nhà bếp bằng một cú chạy kiệt sức.

Cô đi đến nhà bếp thì anh ta đuổi kịp cô. Thực ra, cô đã xô ngã nửa tá người hầu trên lối đi qua gần thùng rượu và gần như thoát ra khỏi cửa sau vào hẻm nhỏ, nhưng anh ta đã chụp được tay cô và kéo cô đứng lại. Prudence quay lại, mở miệng yêu cầu anh ta thả cô ra, nhưng anh ta bắt đầu đi đến văn phòng và kéo cô theo sau anh ta. Chợt thấy cái nhìn của những người hầu hiếu kỳ, cô quyết định không gây ra một trận cãi lộn và để anh ta kéo cô vào trong văn phòng.

Lôi cô vào trong văn phòng nhỏ chật chội, nơi anh đã đưa cô tới lần trước, anh bất ngờ thả cô ra, đóng sầm cánh cửa, và dựa lưng vào nó nhìn cô trừng trừng. "Tại sao cô quay lại? Để làm việc hả? Chắc chắn hoàn cảnh gia đình cô không xấu đi đến mức cô thực sự bị bắt buộc phải tìm một chỗ được trả công đấy chứ?"

Cái cách mà anh ta nói từ làm việc thành linh làm cho Pru bùng tỉnh. Lời nói nghe có vẻ chế nhạo và gay gắt, nhắc cô nhớ lại về sự khinh rẻ và sự lăng mạ mà anh ta đã phải chịu đựng để kiếm sống trong xã hội - một nỗi đau khổ mà cô không mong muốn xảy ra với bất cứ ai. Nỗi phiền muộn của cô về thứ thức uống gây nôn anh ta uống mà đáng lẽ là dành cho cha cô nhanh chóng qua đi và cô nói dịu dàng, "Không có gì sai với việc kiếm sống của anh."

Anh ta nở một cười hoài nghi. "Chắc chắn là có. Chỉ cần hỏi bất cứ ai và họ sẽ nói cho cô biết về nó. Mỗi một người trong số họ nghĩ rằng tôi thấp kém hơn họ vì -"

"Tôi không phải tất cả mọi người," Prudence ngắt ngang, đem điều cô chắc chắn sẽ là một lời nói huênh hoang đáng kể để kết thúc.

Anh ta nhìn cô suy đoán một lúc, sau đó nói, "Tôi đích thân chọn nhân viên của tôi. Cô không được thuê làm việc ở đây. Cô cũng không cố gắng nói chuyện với cha cô, đó là lý do cô muốn được vào bên trong Ballard. Cô đã không nói một lời nào với ông ấy khi có cơ hội. Vậy, thưa tiểu thư, tại sao cô ở đây? "

"Tôi không đến đây tối nay để nói chuyện với cha tôi , " Pru trả lời thoái thác.



Anh ta nhìn cô trừng trừng thêm một lúc nữa, rồi nói "Chẳng lẽ cô đến đây để gặp tôi ư?"

Hoảng hốt với lời gợi ý đó, Prudence từ từ nhận ra anh ta đang di chuyển về phía trước. Lo lắng lùi lại ra xa, cô lắc đầu. "Không phải, tôi -"

Lời nói của cô tắt nghẽn khi anh lướt lòng bàn tay một cách nhẹ nhàng vào má cô. Giọng anh khàn khàn. "Không ư?"

Pru lắc đầu, nhưng dừng lại và nuốt ực vào khi bàn tay còn lại của anh quét nhẹ nhàng xuống cánh tay cô. Cứ y như một trong những hình ảnh tưởng tượng của cô trở thành hiện thực. Không phải là cô đã từng khá là mơ mộng đến tình huống thế này, nhưng cái nhìn trong mắt anh đúng thiệt là giống. Hơi nồng nàn gần như tha thiết, có lẽ, chỉ là ...

"Tôi xin lỗi vì sự cố đáng tiếc đêm hôm đó. Tôi không bao giờ cho phép Plunkett vào nếu tôi phát hiện -" Anh tự ngắt ngang và nhăn nhó khi Prudence đột nhiên đổ lạng khi nhớ lại tình huống cô bị làm bẽ mặt.

"Tôi xin lỗi", anh lặp lại. Sau đó, cô mở to mắt nhìn khi đôi môi anh cúi xuống tới gần môi cô. Hơi thở cô nghẹn lại trong cổ họng và đôi mắt cô trượt khép lại như chờ đợi sự vuốt ve nhẹ nhàng của miệng anh trên miệng cô ... và đợi. Và đợi.

Anh chưa bao giờ tìm kiếm môi cô quá lâu theo trí tưởng tượng của cô. Nhấn mặt, cô mở bừng mắt. Gương mặt anh chỉ cách một vài inch, nhưng không di chuyển tới sát hơn. Anh xem ra gần như đông cứng, và có nét kỳ quặc trên mặt anh .

" Có gì không đúng ư?" Cô hỏi quan tâm.

Ngài Stockton thở gấp. Nhớ ra anh đã nốc rượu của cha cô, Prudence nhìn trong kinh hoàng khi Stephen mím chặt miệng mình. Hai má anh phồng ra và đôi mắt mở to khi anh xoay ra xa. Sau một lúc ngần ngừ liếc nhanh cuống cuống xung quanh, anh ta vội vã lao đến cửa sổ.

"Ôi, trời ơi," Cô nói khẽ khi anh nôn ra. Tiếp theo anh nghiêng người qua gờ cửa, trở nên yếu ớt.

Cắn môi, Prudence nhắc chân, không chắc phải làm gì; rồi đi về phía trước và vỗ nhẹ lên lưng anh. Anh đứng thẳng lên .

"Cảm thấy tốt hơn không ?" cô hỏi đầy hy vọng.

Anh gật đầu, rồi xoay ra sau để nghiêng người ra cửa sổ lần nữa.

"Tôi đoán là không," Prudence thì thầm, tự hỏi làm thế nào để giúp đỡ. Giá như cô ở nhà và anh

là Charlotte, cô sẽ lau trán em gái cô với khăn vải ẩm và thì thầm những lời dịu dàng. Cái nhìn chăm chăm của cô chuyển đến cửa văn phòng, và cô có một ý tưởng. Cô để anh ở lại và vội vã ra ngoài đi vào nhà bếp. Phải có nước và một miếng vải nào đó. Đây là một nhà bếp.

Thật không may đó là một nhà bếp khá lớn, và còn trống rỗng nữa, do đó không có ai chỉ cho cô tìm cái mà cô cần. Cô tìm trong vài phút trước khi kiếm được một miếng vải sạch hợp ý cô, rồi mất nhiều phút hơn để tìm nước. Cô đang vắt ráo miếng vải ướt thì cô bắt đầu ý thức được những âm thanh hỗn tạp đến từ phòng bên.

Ở đó vang đến một tiếng rít lên khá âm ỉ của những chân ghế trên sàn gỗ và những tiếng chân kéo lê hoang mang sợ hãi và tiếng động đó kéo cô đi đến cánh cửa. Hé cửa mở ra, cô tò mò nhìn chăm chú ra ngoài. Gần như mỗi một người đàn ông đơn độc trong câu lạc bộ đứng trên chân anh ấy, ném mạnh điên cuồng xung quanh – vài người xô theo hướng này, vài người xô theo hướng kia. Pru há hốc miệng mà nhìn cơn điên cuồng; rồi một tiếng ồn đàng sau làm cô quay lại. Ngài Stockton đứng dựa một cách yếu ớt vào ô cửa đến văn phòng anh ta.

"Ngài có cảm thấy khá hơn không?" Pru hỏi với sự quan tâm.

"Tôi nghĩ cô đã bỏ đi," là câu trả lời của anh, và không thể nào làm được nổi nhẹ nhõm của anh ta khi cô không đi. Prudence cười dịu dàng và giơ lên một nùi vải trong tay.

"Không bao giờ. Tôi nghĩ nên tìm cho Ngài một miếng vải ẩm," cô giải thích, sau đó liếc nhìn về phía cửa khi những tiếng động trong phòng bên cạnh đã thay đổi thành tiếng ồn của âm yết hầu.

“Chuyện quái gì vậy?”

Prudence bước sang một bên khi Stephen đi đến cánh cửa và giật mạnh mở ra. Cô không lấy làm phiền để nhìn ra ngoài. Cuối cùng cô suy ra những hành vi điên rồ mà cô đang nhìn thấy là gì. Âm thanh mà cô nghe lúc này đây là hầu như tiếng ồn giao hưởng của gần một trăm người đàn ông bị đau. Câu lạc bộ đầy chất nôn mửa ra của khách hàng.

“Chúa ơi!” Stephen nói yếu ớt, rồi la lớn, “Ngừng lại đi, mấy ngài! Chuyện kinh khủng gì xảy ra vậy”

“Tôi không biết thưa Ngài,” ai đó trả lời - có vẻ là người hầu, Pru quyết định, kể từ lúc cái giọng đó nghe có vẻ khỏe mạnh và không rág sức. “Mọi người đang tổng khứ những thứ bên trong bao tử ra ngoài. Mẻ rượu này kém chất lượng tôi đoán thế.”

“Tìm cho ra đi, quý thật!” Stephen nói bằng giọng mà có thể được coi là tiếng gầm gừ, nhưng vang ra ngoài quá yếu để được cho là như thế. Prudence cắn môi với vẻ có lỗi khi dõi theo anh nghiêng hẳn về một bên dựa vào khung cửa. Sau đó, anh quay lại và ra hiệu cho cô đi theo khi anh lảo đảo quay về hướng văn phòng.

Pru do dự, cái nhìn chằm chằm của cô đi từ cánh cửa tới phòng đánh bạc, rồi tới thùng rượu. Cô hiểu chuyện gì đã xảy ra, tất nhiên. Lọ đựng chất gây nôn đã không rót xuống sàn nhà hay bị đánh cắp bởi anh chàng phục vụ người đã vỗ mông cô. Nó chắc rót vào thùng rượu, có lẽ là do cú chạm vào đó khi cô đâm sầm đập vào thùng rượu. Cô trở thành nguyên nhân đã xảy ra cho những người khách của Ballard. May mắn Ngài Stockton không có vẻ ý thức được điều đó. Anh cho nó là một lô rượu kém chất lượng. Cô tương đối an toàn nếu cô ở lại một chút. Cô muốn làm - chỉ là để giúp đỡ trong khi anh cảm thấy không được khỏe như thế này, cô tự mình quả quyết. Rốt cuộc, cô chính là lý do làm cho anh ta phát ốm. Cô thật sự cần phải làm điều mà cô có thể làm cho anh.

Suy luận ra vấn đề như thế, Prudence rời chỗ của mình gần cánh cửa dẫn vào phòng đánh bạc và theo Ngài Stockton. Anh đánh phịch xuống ghế phía sau bàn làm việc khi cô bước vào văn phòng. Di chuyển đến cạnh anh, cô nhìn chăm chú xuống đôi mắt nhắm lại của anh, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng lau mặt anh với sự ấm áp của cô lúc này, trừ miếng vải vẫn còn ẩm, thì thầm những lời nhẹ nhàng khi cô lau cho anh.

Đôi mắt anh hơi run run với sự đụng chạm của cô, nhưng rồi chúng vẫn nhắm, gương mặt anh ấy từ từ thư giãn. Cô đang bắt đầu nghĩ rằng anh chìm vào giấc ngủ thì thành linh anh nắm lấy bàn tay cô trong tay anh. Pru thấy mình đỏ mặt khi đôi mắt anh mở ra và nhìn chăm chú vào mắt cô.

Cô giật mạnh bàn tay ra sau một khoảnh khắc im lặng trôi qua, rồi quay đi. "Tôi sẽ đem về cho Ngài thức uống."

"Không cần ra ngoài đó."

Pru lưỡng lự ở cửa và liếc nhìn trở lại không chắc lắm để nhìn dấu hiệu của anh ta hướng đến tủ búp phê dọc theo tường. "Có rượu whiskey trong đó."

Sau một lúc, Prudence gật đầu và đi đến tủ búp phê. Mở cửa, cô tìm thấy một chai whiskey và hai cái ly bên trong. Cô lấy một cái và đổ đầy nó, sau đó cẩn thận mang nó trở lại bàn làm việc.

"Cám ơn cô," Stephen cầm cái ly, hớp một ngụm chất lỏng màu vàng, súc sột soạt, rồi đứng lên và di chuyển tới cửa sổ để nhổ đi. Anh làm việc đó hơn hai lần trước khi tự cho phép mình nuốt ngụm tiếp theo. Rồi anh liếc nhìn Pru và mỉm cười.

"Cám ơn cô." Giọng anh gay gắt, nhưng vẫn ôn hòa khi anh nâng một bàn tay lên âu yếm má cô. "Tôi cảm kích sự quan tâm của cô."

Prudence cảm thấy gương mặt mình đỏ bừng. Cô đã không chắc chắn liệu nó có phải là niềm thích thú với cái chạm của anh hoặc với sự bối rối của việc được khen ngợi khi cô là nguyên nhân gây ra căn bệnh của anh. Cô đã nhận ra cô thất vọng khi bàn tay anh rời khỏi má cô và

quay sang cầm cái cốc lên một lần nữa. Anh vừa mới hớp thêm một ngụm nữa thì tiếng gõ cửa vang lên

Nuốt xuống, anh đặt cốc lên bàn, rồi di chuyển qua cô để che chắn Pru khỏi tầm nhìn. "Vào đi," anh ta gọi.

Pru nghe tiếng cửa mở; rồi giọng một người đàn ông thông báo, "Cái này được tìm thấy đang trôi trong thùng rượu"

Bằng cách nhón chân lên, Pru có thể nhìn qua vai của Stephen và thoáng thấy cái được đưa ra bởi người đàn ông ở ô cửa. Cái lọ của cô, cô nhìn với vẻ co rúm. Người đàn ông nói thêm "Có vẻ như là một cố gắng có tính toán để đầu độc khách hàng của chúng ta."

"Cái gì?" Không thể làm lẫn được cú sốc trong giọng nói của Stephen. "Tại sao ai đó muốn đầu độc chúng ta -"

Prudence lùi ra xa khi anh đột nhiên xoay nhìn trừng trừng về cô. Buộc nở một nụ cười, cô kêu lên: "Tôi chắc rằng bất cứ ai đó đã không có ý định đầu độc khách quen của Ngài. Họ rất có thể định -"

"Để đầu độc một khách quen đặc biệt?" anh lạnh lùng hỏi. "Chẳng hạn như cha của cô, có lẽ vậy? Xét cho cùng cốc đó tôi uống do vì nó có ý dành cho ông ấy, Cô đã bỏ thuốc độc vào rượu của tôi!"

Anh di chuyển về phía cô, kiểm chế cơn thịnh nộ của anh, và Prudence đã làm điều duy nhất mà cô có thể nghĩ đến; cô bỏ chạy.

"Không để cô ta ra!" cô nghe Stephen la to, nhưng lúc đó chính ma quỷ cũng không thể bắt lấy cô. Lao đi vì sợ hãi, Pru chạy thật nhanh thậm chí cô không biết chân cô có chạm đất hay không. Cô đã ra ngoài cửa và chạy dọc theo con hẻm để đến đằng trước tòa nhà trong nháy mắt. Jamison, cầu xin lòng nhân từ của anh, hoặc là nghe thấy bước chân bịch-bịch của cô, hoặc thấy cô đang đến. Dù trong trường hợp nào, anh hãy rời khỏi chỗ ngồi và mở cánh cửa ra khi cô chạy đến đó.

"Đưa chúng tôi rời khỏi đây, Jamison. Nhanh lên!" cô gào lên khi lao tới xe ngựa. Cánh cửa được đóng lại phía sau cô trước khi cô thậm chí đã ngồi xuống ghế.

"Điều gì đã xảy ra? Cô không làm tôi bị mất việc chứ, phải không?" Lizzy la lên khi chiếc xe ngựa bật lên dưới trọng lượng của Jamison đang trèo lên bằng ghế của tài xế.

Prudence chụp lấy ghế ngồi và chờ cho đến khi chiếc xe ngựa lắc lư tiến về phía trước mới trả lời.

## Chương 4

“Lại bỏ độc vào rượu pân đấy à?”

Đánh rơi cái muôi vào trong bát rượu pân, Prudence xoay lại để tìm ai vừa cất giọng nói ngọt ngào ấy, đôi mắt cảnh giác khi cô gặp cái nhìn chăm chú chế giễu của Ngài Stockton. Cô đã không gặp người đàn ông này kể từ đêm có tai nạn nhỏ ở câu lạc bộ của anh. Ừ, đúng rồi, cái đêm mà cô đã đầu độc các khách quen của anh. Sự việc đó xảy ra cách đây hai đêm. Pru cũng định gửi anh ta một bức thư xin lỗi giải thích hoàn cảnh lúc đó, nhưng lại quyết định không làm vì nghĩ rằng một lời xin lỗi thật sự cần phải được đưa tận tay người ấy. Nhưng đây là cơ hội của cô, và cô ước gì cô đã gửi anh lá thư. Nếu không cô đã không để Eleanore bảo cô đến đây đêm nay. Bắt buộc Prudence phải tham dự buổi khiêu vũ của mẹ cô ấy là nỗ lực của Ellie để cổ vũ bạn cô và làm cho Pru tạm quên đi những hóa đơn càng lúc càng nhiều của gia đình Prescott.

Prudence không quên được cũng chẳng vui vẻ chút nào. Cô thực sự biết rõ là cô đang mặc một áo dài đi mượn, và không gì có thể làm cho cô quên đi sự coi thường tế nhị mà cô đang chịu, hay sự thực là không có ai mời cô khiêu vũ.

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy", Stephen nói, kéo sự chú ý của cô quay lại với anh. "Cô đang đầu độc rượu pân phải không? Tôi hỏi thế chỉ vì tôi muốn biết liệu cô có cố gắng đối diện với nỗi thống khổ của cả giới quý tộc dành cho lỗi lầm của cha cô hay không, hay là cô chỉ đang tập trung phá tôi thôi."

Bắt gặp những cái liếc kinh ngạc đang ném về phía hai người và cách mọi người gần bát rượu pân bất ngờ đặt xuống những chiếc ly rỗng xuống, Prudence gương cười mặt tự nhiên. "Ôi, thưa ngài, ngài thật hóm hỉnh quá. Nhưng ngài không nên đùa như thế chứ kẻo mọi người lại tin rằng tôi sẽ làm điều như vậy mất."

"Việc những người chịu đau đớn một cách quá kinh khủng như vậy ở câu lạc bộ của tôi vào đêm kia là nhờ sự đầu độc của cô đấy, sẽ không có tình trạng rắc rối nào -"

Prudence chụp lấy cánh tay ngắt lời anh đột ngột, rồi kéo anh ra khỏi cái bàn đựng đồ ăn thức uống và hướng về phía cánh cửa ban công. Cô không có những ảo tưởng về sức mạnh của mình. Lý do duy nhất cô ráng sức kéo anh ra khỏi phòng khiêu vũ là bởi vì anh để cô kéo anh đi. Vì lẽ rằng nó hợp với những ý muốn của cô lúc ấy, cô chỉ có thể biết ơn tính ngoan ngoãn của anh mà thôi.

Prudence kéo anh ta ra bên ngoài, rùng mình khi cơn giá rét mùa đông thấm vào da thịt cô, sau đó dẫn anh men dọc theo vách của những cánh cửa kính cho đến khi họ tới nơi dẫn vào văn phòng của Ngài Kindersley. Cha của Ellie không thích ai vào trong đó, nhưng ở ngoài này quá lạnh, và cô cần sự riêng tư cho cuộc đối đầu này.

"Thế nào, kế hoạch tối nay của cô là gì?" Stephen hỏi khi cô bước vào căn phòng tối tăm và quay sang đối mặt với anh. "Cô đã vừa khơi mào một sự lộn xộn vừa đầu độc một đám đông lớn. Chẳng lẽ cô định cho một mối lửa thiêu hết tất cả -"

"Làm ơn đừng nói nữa," Pru nói tỏ ra mệt mỏi. Cô không ngạc nhiên trước tình trạng bức tức của anh, nhưng với tất cả những chuyện lo lắng đang quấy rầy cô, thì cô không có sức đâu mà né tránh nó. "Tôi không định khơi mào sự lộn xộn đó đâu. Tôi đã cố gắng để bảo vệ một trong những cô phục vụ khỏi một ông khách khá là thô tục của anh kia mà."

"Tôi biết." miệng Stockton mím chặt, nhưng một vài nét căng thẳng đã rời khỏi cơ thể anh. Prudence cảm thấy hơi nhẹ nhõm. Thậm chí cô hạnh phúc hơn khi nhận thấy nét căng thẳng cuối cùng rời khỏi anh khi cô giải thích, "Tôi cũng chưa bao giờ định đầu độc khách hàng của anh. Cái lọ chứa chất gây nôn chắc bị rơi vào thùng rượu trong lúc tôi đang tìm kiếm quanh quần cái nắp trên nền nhà. Tôi đã không nhận ra rằng nó bị rót vào trong đấy nếu không tôi đã báo cho một ai đó biết ... Có lẽ thế, " cô nói thêm, bởi vì cô không chắc chút nào cô sẽ báo. Cô đã nhất quyết muốn nhìn thấy cha cô ra khỏi Ballard. Mà để thấy được điều đó, cô vẫn làm như vậy.

"Thuốc gây nôn hả?" Anh nhăn mặt ghê tởm khi hiểu rõ cái gì buộc anh phải nghiêng người qua cửa sổ văn phòng. "Tôi uống phải thuốc gây nôn có ý dành cho cha cô phải không?"

"Đúng thế đấy. Ellie gợi ý rằng có lẽ sẽ làm cho ông nhin nốc rượu và cũng sẽ chấm dứt thói cờ bạc của ông, do đó, ...." Cô nhún vai.

"Ellie nào? Eleanore Kindersley à?"

"Ừ." Cô hơi tươi tỉnh. "Anh biết bạn ấy hả?"

"Cô ta là con gái của ông bà chủ bữa tiệc", anh chỉ ra nhẹ nhàng. "Và tôi còn biết rằng cô là bạn cô ta."

"Ừ." Prudence thừa nhận thông tin ấy, sau đó, nhớ tới lời gợi ý mà Eleanore đã đòi hôm trước đó, cô cố nở nụ cười dễ thương và giơ tay lên. "Vâng, tôi xin thề ngay đây, thưa Ngài, ngài không cần phải lo ngại đến việc tôi làm gián đoán những hoạt động của Ballard nữa. Tôi sẽ không thử tìm cách vào trong đó lần nữa đâu."

"Hmmm." Anh ngắm nghía cô một cách ngờ vực. "Không bao giờ nữa à?"

"Mãi mãi không bao giờ," Prudence nhẹ nhàng trêu chọc, bắt chước giọng nói trầm của Plunkett, và cảm thấy lạc quan dâng lên trong cô khi một nụ cười miễn cưỡng bắt đầu nhếch lên ở khóe miệng anh. Sau đó, anh buộc nó biến đi, về cái kỉnh đến thế chỗ.

"Cô có biết cô gây cho tôi bao nhiêu là rắc rối không?"

"Tôi rất tiếc về việc này."

"Có thể, vì những thân chủ của tôi đã có dịp tắm."

Cô nhìn chăm chú xuống chân mình có vẻ ân hận và chờ đợi, và nhẹ nhõm khi rốt cuộc anh thở dài.

"Thôi được, tôi chắc việc kinh doanh sẽ sớm khôi phục lại. Và tôi cũng hiểu rằng cô không có ý muốn hại ai. Ít nhất là không so với mức độ mà cô gây ra. Ngoài ra, tôi đã thử dùng một hay hai mảnh khốe tương tự với cha tôi khi ông ta mạo hiểm làm chúng tôi phá sản. Nhưng tôi thấy tôi nên nói với cô mấy cái vụ mảnh khốe thế không có ích gì đâu. Sức lực của cô tốt hơn nên để dành trông chừng coi luật pháp có thay đổi gì không và tất cả các sòng bạc đóng c -"

"Cha anh?" Prudence ngắt lời anh.

Miệng của anh trề xuống bọc bội và anh bước ra xa. Nhận thấy đó có thể là một vấn đề nhạy cảm, Prudence đã cho anh một chút thời gian để sắp xếp những suy nghĩ của mình và nhìn chằm chằm chung quanh căn phòng tối đen. Những đốm tàn của ánh lửa âm ỉ trong lò sưởi. Đó là ánh sáng duy nhất. Rõ ràng những vị khách mời đã không được mong đợi có mặt ở đây, và cô ấy cảm thấy hơi tội lỗi. Cô biết Ngài Kindersley giữ kín mình đời tư của ông ấy đến nỗi ông thậm chí còn không cho phép người hầu vào đây dọn dẹp vệ sinh.

Phải chi Ellie đã không nói với cô việc đó, bụi bặm và mạng nhện giăng đầy. Nghĩ đến những con nhện và rừng mình, cô theo Stephen đến một bức tượng lớn ở góc phòng. Bức tượng theo phong cách Hy Lạp, một người phụ nữ cao bảy bộ trong chiếc áo choàng ngoài vươn tay về hướng bầu trời, hai cánh tay cô ta trở thành những nhánh cây trên đầu họ. Cho rằng Ngài Kindersley có sở thích kỳ cục, Prudence chuyển sự chú ý của cô sang Stephen khi anh chạm phải mạng nhện giăng giữa hai nhánh đá cẩm thạch và rút cuộc anh nói.

"Cha tôi đã làm một việc giống như cha của cô đang làm bây giờ. Ông kéo chúng tôi vào tình trạng nguy khốn của sự phá sản vì thói cờ bạc của ông. Tuy nhiên ông ta không uống rượu, chỉ đánh bạc. Và ông ấy không khởi đầu bất ngờ như có căn nguyên làm bản thân ông rối rắm vì cái chết của con trai và người thừa kế; ông luôn luôn là một con bạc – lúc nào cũng đánh, nó tồi tệ hơn. Tôi đã quen -" Anh ngừng nói đột ngột, và Prudence bước một bước tới gần hơn, dịu dàng đặt tay cô lên bàn tay lúc này đang nắm chặt thành nắm đấm của anh trong nỗ lực yên lặng để xoa dịu anh. Anh liếc nhìn xuống với vẻ ngạc nhiên; rồi nét mặt anh dịu lại và bàn tay anh mở ra dưới bàn tay cô, di chuyển dịu dàng siết chặt nó.

"Làm sao anh thuyết phục ba anh không đánh bạc nữa?" Prudence hỏi sau một lúc im lặng.

Một tiếng cười cay nghiệt phát ra từ đôi môi anh, và những ngón tay anh siết chặt quanh những ngón tay cô. Cô nghĩ rằng anh không nhận ra anh đang nghiền chặt tay cô, nhưng cô ngập ngừng để thu hút sự chú ý của anh trở lại thực tế, bởi vì cô cực kỳ muốn nghe câu trả lời cho câu hỏi của cô. Nếu anh đã tự tìm cách để làm cha anh bỏ cờ bạc, có lẽ cô có thể cứu cha cô theo cách giống như anh.

Những hy vọng đó tiêu tan khi anh nói: "Tự cha tôi bỏ cờ bạc. Ông thua sạch hết tất cả trừ bất động sản ở Stockton. Ông không thể đựng đến nó. Vì vậy, đêm hôm đó ông về nhà sau khi thua sạch sẽ, và tự bắn mình."

Prudence chùn bước với sự thú nhận lạnh lùng của anh, cô sợ. Bất chợt cô tưởng tượng cảnh cha cô lấy một trong những cây súng ngắn cũ của ông nội cô và –

"Đừng giương mắt ra như thế. Lẽ ra tôi không nên nói với cô. Tôi rất tiếc."

Prudence tập trung vào nét mặt lo lắng của anh, chỉ khi ấy cô mới ý thức được bàn tay anh đặt trên má cô. "Tôi -"

Anh chặn đứng bất cứ điều gì cô định nói bằng cách phủ kín miệng cô bằng môi anh. Prudence vẫn bất động trong một lúc dưới sự đột kích đó - một loạt các phản ứng bất ngờ xuyên qua cô - rồi cô hôn trả lại anh. Cô tự nhủ rằng cô làm như vậy chỉ vì cô mong muốn xóa đi hình ảnh cái chết của cha anh ra khỏi tâm trí cô, nhưng cô biết cô đang dối lòng. Cô muốn anh hôn cô lần nữa suốt từ lần đầu tiên trong văn phòng anh. Có lẽ cô thậm chí đã muốn anh hôn cô còn trước đó nữa. Cô đã mơ về anh lướt qua cô ở buổi khiêu vũ nào đó và cứu cô thoát khỏi cuộc sống lo lắng kể từ lần đầu tiên anh cứu cô khỏi trở thành một cô gái hoàn toàn không ai thêm mời khiêu vũ. Kể từ lần đầu tiên đó, cô thực sự đã nhìn rõ anh. Anh đẹp trai kinh khủng, và sự tử tế

tối thiểu đó được thể hiện qua dáng vẻ chơi bời phóng đãng của anh.

Dáng vẻ đó, cô chắc chắn, chỉ là tự bảo vệ chống lại sự ghẻ lạnh của tầng lớp thượng lưu theo cách của anh. Cô đã luôn nghĩ anh là loại người chết vì nghĩa, vì cô chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì thật sự không đúng với thực tế mà anh chọn để quản lý sòng bạc ... cho đến khi cô biết thói hư tật xấu ảnh hưởng đến gia đình cô như thế nào.

"Ôi, Pru", anh thì thầm bên má cô.

Ngạc nhiên bởi sự quá thân mật của anh, nhưng lại ấm áp dễ chịu, Prudence rên rỉ khi môi anh kéo rê xuống cổ họng cô, để lại một đường dài bỏng rát. Cô nghiêng người dựa vào anh, hai tay cô trượt lên vai anh, sau đó luồn vào mái tóc anh. Cảm giác được ôm chặt như thế này thật tuyệt vời. Bỏ rơi những căng thẳng lo lắng liên miên và để cho đam mê cuốn cô đi. Trong vài phút thám hiểm, bàn tay anh gấp đúng bầu vú cô xuyên qua lớp vải váy, ôm siết nhẹ nhàng, và trong giây lát cô cảm thấy như thể không khí đã rút khỏi phổi cô. Cô thở hổn hển và uốn cong người, những âm thanh khe khẽ phấn khích thoát ra khỏi môi cô, cho đến khi anh bóp nghẹt chúng lần nữa bằng miệng anh. Anh hôn cô thật mãnh liệt, và trượt một đầu gối vào giữa hai chân cô, kéo lớp vải của chiếc áo dài mượn của cô dạt ra.

Chiếc áo cô mượn. Chiếc áo của Eleanore. Lời khuyên của Eleanore. Cũng nhanh như khi nãy, nỗi lo lắng của Prudence lại đổ ập xuống trở lại chung quanh cô, bất ngờ làm giảm nhiệt tình của cô. Nhớ lại những gì mình định làm, cô siết những ngón tay trong tóc anh và gấp gấp kéo mạnh nó ra, cố gắng đẩy anh ra xa. "Chờ đã. Chờ đã, thưa Ngài, tôi -"

Tiếng cười khẽ của anh làm cô ngần ngại và chăm chú nhìn anh một cách ngượng ngập khi anh nói vòng vèo ôm đủ cho cô trượt hai cánh tay của mình vào giữa hai người.

"Anh nghĩ bây giờ em có thể gọi anh là Stephen rồi, tiểu thư à." Giọng nói của anh khàn khàn với niềm đam mê khi anh nhìn cô chăm chú qua ánh sáng mờ mờ. "Anh cho rằng chúng ta đã vượt quá lễ nghi."

Prudence tặng anh một nụ cười gượng. "À. Vâng." Miễn cưỡng thoát khỏi cái ôm của anh, cô bắt đầu nghịch mặt trước áo sơ mi của anh, giữ anh ở gần cô, nhưng lại đủ xa để anh không thể hôn cô một lần nữa và làm cô rối trí. "Em ..."

Lông mày anh nhướng lên lúc cô ấp úng. "Đồng ý?"

"Em muốn cầu xin anh ..." Cô nói thêm trước khi ấp úng, rồi buộc mình tiếp tục. "Em muốn cầu xin anh làm ơn đừng cho ông ấy vào được không?"

Cô nói câu cuối với đôi mắt khép chặt, sợ hãi với lời thỉnh cầu ấy xiết bao. Dường như không phải là một gợi ý xấu khi Eleanore đưa ra ý đó. Nếu bạn không thể ngăn ông không đi đến Ballard thì người chủ có thể làm được đấy. Có lẽ nếu bạn hỏi xin một cách đáng yêu, chắc Ngài Stockton sẽ làm điều đó cho bạn, cô ấy đã nói thế. Dĩ nhiên, Prudence cho rằng bạn cô đã không tưởng tượng Prudence đang ở trong vòng tay anh khi cô nêu lời thỉnh cầu. Stephen dứt khoát không biểu lộ như thể anh đang bị tác động sâu sắc. Vòng tay anh siết chặt quanh cô, gương mặt anh trở nên ngậy ra. Cô có thể cảm thấy cảm xúc của anh tắt lịm như bị xé nát cơ thể.

"Tôi hiểu rồi. Ừm, tôi cho là chuyện này có thể giải quyết được. Cũng còn tùy."



Prudence nuốt vào lúc giọng anh hạ thấp khó chịu. "Tùy cái gì?"

"Tôi được thêm bao nhiêu nếu tôi làm như vậy?"

Phản ứng đầu tiên là đầu cô là giật nảy ra phía sau như thể anh vừa tát cô. Điều này không làm cô đau nhiều nếu anh thật sự làm như vậy. Nhưng phản ứng thứ hai là thất vọng. Cô có thể mong đợi anh nghĩ gì đây? Cô nhất định phải làm tất cả mọi thứ khác để cứu gia đình cô, phần lớn nó có khả năng là bất hợp pháp.

Không thể nghi ngờ gì đó là mọi hành vi sai trái đối với một tiểu thư dòng dõi chính thống của giới quý tộc đương thời. Và cô cũng chưa bao giờ làm bất kỳ nỗ lực nào để che giấu sự tuyệt vọng của mình. Cô không ngạc nhiên khi anh vội vàng đi đến một kết luận như vậy.

"Việc tôi cho phép anh hôn tôi không liên quan gì với điều này", cô nói với vẻ nghiêm trang dịu dàng. "Thật ra, tôi đã dừng nụ hôn lại bởi vì tôi đang trở nên khá ... ờ ... phân tâm và sợ sẽ quên mất lời yêu cầu." Cô có thể cảm thấy gương mặt cô đỏ bừng bối rối khi cô thú nhận, và biết ơn vì bóng tối che dấu giúp cô.

Stephen xem xét cô qua bóng tối, rồi nói, "Vậy em thích những nụ hôn của tôi chứ? Đây không phải là mưu đồ mới nào nữa phải không? Đây không phải là cách nào đó để trả nợ cho tôi bởi vì cha em đã thua tiền trong sòng bạc của tôi phải không?"

Pru chau mày, cố tìm một lý lẽ trong đầu nhằm chứng tỏ rằng cô thích những nụ hôn của Ngài Stockton, sau đó cô sáng rõ. "Nhất định anh có thể cho tôi biết nếu một người phụ nữ thích nụ hôn của anh không? Nó không biểu lộ ra mà?"

"Được chứ. Thật không may là tôi khá lơ đãng với niềm thích thú của bản thân và đã không -" Giọng anh tắt nghẹn trong tiếng thở hổn hển ngạc nhiên khi Prudence thành linh bước tới gần hơn, nhón chân lên và đè mạnh môi cô vào môi anh.

Lúc đầu anh không làm gì khiến nụ hôn dễ dàng hơn với cô, nhưng khi cô cảm thấy sự căng thẳng trong vòng tay anh giảm đi, đôi bàn tay anh bắt đầu di chuyển trên lưng cô và đôi môi anh chuyển động với niềm đam mê thực sự. Prudence buông tiếng thở dài khẽ thoát ra ngoài khi miệng cô mở ra bên dưới miệng anh, hai ngón chân cái của cô đang bấu vào đôi dép khi cô uốn cong người áp vào anh, đặt mọi thứ cô có vào nụ hôn. Theo sự chỉ dẫn của anh, cô trượt hai bàn tay mình trên lưng anh, hưởng thụ cảm giác rắn chắc của anh bên dưới những ngón tay cô. Cô thở hổn hển và nhón ngón chân lên cao hơn nữa khi hai bàn tay anh trượt lên ngực để ôm lấy vú cô; rồi anh buông ra và rà đôi môi anh lên má cô.

"Anh tin em," Anh nói dịu dàng sau khoảnh khắc nóng bỏng.

"Vâng." Prudence hôn tai anh thiết tha khi nó nằm trong tầm với.

"Chúng ta nên dừng lại, nếu không anh không thể bảo đảm -"

"Không." Prudence rên rỉ, cắn cắn anh hết sức khêu gợi.

"Không ư?"

"Có."

Tiếng cười khê phát ra từ miệng anh, dội vào cổ họng cô và làm cho cô ép chặt hai chân vào nhau trong sự phấn khích. "Có hay là không?" anh hỏi, giọng nói vừa thích thú vừa lo lắng.

"Ô." Cô miễn cưỡng mở mắt, rồi bất động khi một cái bóng di chuyển vào trong phạm vi tầm nhìn của cô. Nó không phải là một cái bóng rất lớn, mà thực ra, là một vật sẫm màu hơn trong màn đêm bao quanh họ, nhưng nó đang di chuyển. Thật ra đang rơi xuống, không ngờ lại rơi thẳng lên đầu của Stephen. Một con nhện! Đang bò xuống trên những sợi tơ mượt của nó! Nhận thấy mình đang phản ứng quá dữ dội, nhưng bất lực không làm được gì, cô chột đẩy mạnh cánh tay anh và mở miệng để cảnh báo anh, nhưng đột nhiên con nhện rơi xuống chỗ đầu mút sợi tơ rất nhanh. Prudence theo bản năng giơ cây quạt đang đu đưa nơi cổ tay cô suốt buổi tối và đưa nó lên chỗ con nhện ... và trên đỉnh đầu Stephen.

"Cái gì -" Buông cô ra ngay lập tức, Ngài Stockton che đỉnh đầu và bước lùi ra sau.

"Một con nhện," Prudence thốt ra, bước theo anh khi anh cảnh giác di chuyển ra xa. "Thực đấy, thưa Ngài. Nó rơi từ nhánh cây cẩm thạch và đáp xuống trên đầu Ngài. Tôi chỉ -" Cô ra dấu bằng cây quạt, nét mặt cô sáng lên khi cô phát hiện cái đốm đen là con nhện ở trên cây quạt sáng màu mà Ellie đã đưa cho cô.

"Nhìn nè! Em bắt được nó rồi" Cô đẩy cái quạt về phía anh và Stephen vấp chân té vào một chiếc ghế để tránh nó. "Thực đấy, có một nhện trên đầu anh."

"Pru ơ!"

Prudence thả cái quạt rơi xuống đu đưa qua lại lúc nghe tiếng gọi lo âu đó. Ellie đang đi dọc theo ban công, xoa xoa hai cánh tay cô và ngập ngừng ngó ra ngoài vào bóng đêm của mấy khu vườn tuyết phủ.

"Prudence, bạn có ở đó không? Cha nói ông thấy bạn đi ra đây."

"Chết rồi", cô ủ rũ nói và quay qua Stephen. Thấy cái cách mà người đàn ông này đang nhìn trừng trừng vào mình khi anh lại đứng lên trên đôi chân mình, cô giơ hai bàn tay lên trong ghê tởm. Cái quạt, một lần nữa lúng lẳng nơi cổ tay cô, đu đưa ở ngoài, gọn gàng chạm anh ở giữa hai chân. Prudence há hốc miệng kinh hoàng và bắt đầu bước về phía anh khi anh cúi gập người thở hổn hển. "Anh có -"

"Anh không sao!" Anh đưa một tay lên phòng thủ, di chuyển lùi lại xa khỏi cô. "Em đi ngay đi. Đi đi."

"Nhưng -"

"Pru!"

Lắc đầu thất vọng, cô quay người và vội vã ra ngoài tìm Ellie.

\*\*\*\*\*

"Tốt hơn Ngài nên nhìn kỹ vụ này, thưa Ngài."

Stephen liếc nhìn lên từ đồng hồ sách anh đang cân đối thì thấy Plunkett đứng ở cánh cửa để mở của văn phòng anh. Gương mặt người gác cửa thậm chí trông còn có vẻ cau có bức mình hơn bình thường, nhăn nhó lo âu khi có chuyện xảy ra. "Chuyện gì vậy?"

"Có một đám phụ nữ ở ngoài trước."

Nhăn mặt với thông báo mập mờ, Stephen đứng lên và đi theo sau người đàn ông ngang qua nhà bếp và ra ngoài vào trong phòng đánh bạc. Nét mặt anh căng thẳng khi thấy cảnh tượng một ít khách quen ngồi rải rác quanh phòng. Công việc kinh doanh thu đã giảm đi càng ngày càng nhiều vì mỗi một trò phá phách của Prudence Prescott. Có sự giảm nhẹ số những khách hàng đêm hôm đó sau khi cô gây ra vụ lộn xộn, và số lượng đã giảm một nửa sau lần đầu độc của cô. Bây giờ còn không đầy một nhóm người ở đây. Người phụ nữ đáng ghét đó đã bắt anh trả một giá quá đắt. Phải chi cô ta có ở đây ngay bây giờ, có lẽ anh đã vắn cái cổ đáng yêu của cô luôn mất. Hoặc là hôn cô điên cuồng. Lạ thay, anh phần nào nghĩ rằng anh thích chọn lựa thứ hai hơn. Trò nghịch ngợm của cô cũng làm anh điên tiết - và đau đớn, anh thêm sau khi suy nghĩ - anh đã dành nhiều thời gian hình dung những hành động phóng túng với cô hơn là trừng phạt. Và tình tiết nhỏ trong văn phòng của Kindersley, trước khi anh lấy cái quạt đó trong háng, anh đã xoay sở chỉ để làm nóng bừng trí tưởng tượng của mình. Người phụ nữ trẻ này thực hấp dẫn anh, mặc dù khuynh hướng của cô là gây ra tàn phá bất kỳ nơi nào mà cô đi qua.

Stephen đẩy những ý nghĩ qua một bên khi Plunkett dừng lại trước anh. Liếc nhìn lên, anh thấy họ đã đi đến lối vào phía trước. Người gác cửa đẩy cửa mở ra và bước ra ngoài giữ cánh cửa cho anh đi theo. Stephen đi ra sau và trở mắt một cách ngớ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mặt anh.

"Cái quái gì thế này?" anh hỏi, há hốc miệng ra mà nhìn một đám phụ nữ đứng biểu tình.

"Hừ," Plunkett quát âm ỉ. "Họ đã ở đây một giờ trước, và đang ảnh hưởng đến việc kinh doanh. Rất nhiều phụ nữ ở ngoài đó là những bà vợ hoặc con gái của khách hàng. Việc này làm những người đàn ông sợ hãi bỏ đi. Những chiếc xe ngựa kéo đến, sau đó kéo đi nhanh chóng ngay khi nhóm phụ nữ đi về phía chúng."

Stephen thực sự không cần lời giải thích nào. Khi anh quan sát, một chiếc xe ngựa với huy hiệu nhà Justerly gắn ở trên kéo đến dừng lại trước tòa nhà. Anh nhìn thấy ngài công tước lộ ra khỏi cửa sổ lúc đám phụ nữ biểu tình; sau đó những người biểu tình này bắt đầu hướng về xe ngựa la lớn, "Hãy cứu lấy linh hồn các người! Không chơi cờ bạc thêm nữa!"

Justerly thình lình thụt vào và cho các tấm rèm cửa buông xuống đóng lại, sau đó Stephen nghe tiếng hét gọi của ông ta cho người lái đánh xe đưa họ ra khỏi đó. Chiếc xe ngựa lắc lư đi mất và những người phụ nữ vỗ tay hoan hô sự thành công của họ trong việc cứu rỗi thêm một linh hồn nữa.

"Mẹ kiếp!" Bỏ lại Plunkett ở cửa, Stephen xông vào trong đám đông.

"Các bà thật lòng phá hoại tôi, phải không?"

Prudence từ từ quay về phía những lời nói đó, không ngạc nhiên chút nào trước sự xuất hiện của Stephen. Cô thực sự mong đợi anh đến sớm hơn, và đã nghĩ rằng anh rất kiên nhẫn chờ đợi quá lâu để gây nên một sự ồn ào. "Xin chào thưa Ngài. Tối nay Ngài có khỏe không?"

"Tôi có khỏe không à?" anh nhìn giận dữ. "Tôi đang chịu đựng tình trạng tài chính xuống dốc vì chính tiểu thư Prudence Prescott." Không ai dám đến gần chỗ này. Tôi có tổng cộng mười khách trong câu lạc bộ lúc này đây – Tất cả họ đã ở bên trong trước khi em và liên minh những quý bà có bộ mặt cáu kỉnh của em đến. Và tất cả bọn họ cảm thấy kinh hãi bỏ đi vì sợ rằng một trong những bà vợ hoặc những bà mẹ của họ ra ngoài đây biểu tình."

"Có phải cha tôi là một trong những người đàn ông ở bên trong không?" Prudence nhăn mặt hỏi.

"Không có."

Cô cười nhẹ nhõm với câu trả lời cụt lùn của anh. "Vậy thì, tôi tin rằng tôi có thể nói kế hoạch của anh đang tiến triển. Cảm ơn anh."

"Kế hoạch của tôi à."

Prudence gật đầu nở một nụ cười. "Đêm hôm đó tại phòng kiêu vũ của Ellie, anh nói rằng, nếu tôi đã có cảm giác mạnh như thế về nạn cờ bạc, tôi nên đứng gác và làm cho sòng bạc đóng cửa hẳn."

"Ý tôi là em nên đứng gác cửa Hạ viện và làm cho luật pháp thay đổi và - " Anh gắng sức giành lại quyền điều khiển của mình, sau đó nói rất bình tĩnh, "Tất cả điều em đã thực hiện xong, thừa tiểu thư, là bước kế tiếp hướng đến phá hoại công việc kinh doanh của tôi. Những việc này sẽ không giúp gì cho nguyên nhân của em. Cha em đang đánh bạc tối nay, tôi chắc như thế. Không phải chỉ có ở sòng Ballard không thôi"

Prudence trông có vẻ giật mình với lời gợi ý đó. "Khiếp quá! Dĩ nhiên ông ấy không. Ông phải từ bỏ tư cách hội viên của mình để vào các câu lạc bộ. Ông ủng hộ sòng bài của anh."

"Em không phải là hội viên của câu lạc bộ tư nhân để vào trong; em chỉ cần một người bạn để đưa em đi cùng với anh ta như là một vị khách. Cha em đã ở sòng bạc White vào đầu buổi chiều. Ông ấy -"

"Anh đang nói dối. Tôi theo dõi ông ở đây vào đêm đầu tiên và cả hai lần tôi đều đã ở trong sòng Ballard từ lúc ấy, ông đã -"

"Cả hai lần em ở trong sòng bạc Ballard đều là vào cuối buổi chiều," anh chỉ ra kiên quyết.

Prudence cau mày. Điều mà Stephen đang nói là chính xác. Cô đã cố ý đi trễ. Khi lần đầu tiên cô cải trang thành một người đàn ông, cô đã mất cả buổi để gấp nếp và ghim vào phía sau chiếc quần ống túm của cha cô. Thậm chí với sự giúp đỡ của Ellie trời đã khá muộn khi cuối cùng cô bắt đầu. Sau đó, vào đêm cô đã cải trang thành một cô gái phục vụ, cô đã đi trễ để tránh các nhân viên nhà bếp, cô nghĩ như thế chắc ít rủi ro. Nếu những gì anh nói là thật, và cha cô không chỉ đánh bạc ở đây, thế thì cô đã lãng phí thời gian của mình ư. Phải không nhỉ?

"À, Vâng, cái đó chả có gì quan trọng. Điều quan trọng ở đây là cha tôi kìa, giống như những khách hàng còn lại của anh, sẽ không xuất hiện ở đây đêm nay, những người biểu tình của tôi vẫn thành công."

Stephen liếc nhìn cô thất vọng, rồi chộp lấy tay cô và bắt đầu lôi cô dọc theo vỉa hè về phía xe

ngựa của anh.

"Anh định làm gì ? Buông tôi ra, thưa Ngài." Cô định giáng bảng hiệu của cô xuống đầu anh, nhưng anh tóm lấy nó bằng bàn tay còn lại của mình và kéo mạnh ra khỏi cô, ném nó sang một bên với vẻ ghê tởm.

"Có phải em luôn luôn mang theo một cái gì đó để đánh vào đầu đàn ông không?"

"Tôi không mang theo những thứ trong người tôi với ý định đánh vào đầu đàn ông," Prudence trả lời với sự sỉ nhục.

"Chà? Thế chiếc dù em đã làm gãy trên đầu Plunkett là sao vậy?"

"Trời đã mưa vào đầu buổi tối. Tôi mang theo chiếc dù phòng hờ trời bắt đầu mưa lần nữa."

"À há." Anh nghe có vẻ không tin. "Còn cây ba toong mà em đánh liên tục vào Mershone khi em cải trang thành một người đàn ông thì sao?"

"Mershone nào?" Prudence lặp lại bối rối, sau đó hỏi, "có phải đó là gã có gương mặt điều hâu không?"

"Phải"

"Một gã xấu xa làm sao. Hắn ta ngược đãi một trong số những người phục vụ của anh và xứng đáng bị thế. Nhưng tôi chỉ có cây ba toong đó như một phần của sự cải trang của tôi; tôi nghĩ nó có hiệu quả nhất."

"Có hiệu quả nhất," cô nghe thấy anh lầm bầm. Prudence nhìn mặt ở phía đầu anh.

"Em đánh lên đầu tôi bằng cây quạt lúc ở buổi khiêu vũ nhà Kindersley."

"Tôi đã bảo với anh tôi xin lỗi về chuyện đó rồi kia mà. Có một con nhện khá lớn trên đầu anh và -"

"Em vừa mới đập tôi bằng tấm bảng mà em mang theo đó thôi!"

Không có lời biện hộ nào cho lời buộc tội đó, Prudence chỉ thở dài và ngồi vào cái ghế có lót nệm, rồi trăn trối người khi cô nhận ra rằng trong lúc làm cô rối bời với những lời buộc tội, anh đã sắp xếp để đưa cô vào trong cỗ xe ngựa của anh. Cô tông vào cánh cửa.

"Này, đừng, không được!" Stephen tóm lấy eo cô và kéo cô vào trong lòng mình, giữ cô ngồi yên ở đó bằng một cánh tay trong khi anh đập mạnh tay kia vào thành xe ngựa. Cỗ xe xuất phát ngay tức thì và Prudence điên cuồng níu lấy cánh tay anh để duy trì thế cân bằng của cô.

"Anh có thể buông tôi ra liền không thể", cô nói khi cỗ xe ngựa đã ổn định và chạy nước kiệu đều đều.

"Nhưng tôi hơi hơi thích ôm em."

Prudence cảm thấy trong lòng cô tan chảy với lời tuyên bố khô khốc đó và cho phép mình

khoái trá một chút được hưởng cái ôm của anh. Khi cô cảm thấy hơi thở của anh trên cổ cô, cảm giác hơi râm ran đưa nhau xuyên qua cô; sau đó cô thở dài nghe rõ cả tiếng thở và thu người xoay lại khi đôi môi của anh ve vuốt làn da cổ nhạy cảm. Thế nhưng, khi bàn tay anh khép trên ngực cô xuyên qua chiếc áo dài và hơi ấm bên trong cô bắt đầu chuyển sang trạng thái bùng bùng nồng nhiệt, thì cô buộc mình đấu tranh thoát khỏi hai cánh tay anh để được an toàn ngồi ở chiếc ghế đối diện.

Stephen để cho cô đi. Anh mỉm cười với cô khi cuối cùng cô cũng liếc nhìn ngang qua anh.

"Tôi nghĩ em thích nụ hôn của tôi?"

Pru đỏ mặt. "Ừ. À. Nó chẳng thích hợp để - "

"Còn em thì quá thích hợp," Anh nhẹ nhàng trêu chọc.

Pru liếc nhìn ra xa, cố gắng không tỏ ra lúng túng cùng với bối rối và nhún vai. "Tôi không chắc tôi luôn luôn thích hợp, thưa Ngài, nhưng tôi có cảm giác như thế. Và khi mà tôi thoát khỏi ảnh hưởng của ... Ngài, tôi nhận ra mình thật sự không muốn dính dáng đến ai đó đang giúp cha tôi và vô số những người khác, phá hoại gia đình họ bằng thói cờ bạc. Đặc biệt là một người đàn ông thừa hiểu chuyện này. Lẽ ra cha anh nên khiến anh đồng cảm với hoàn cảnh khốn khó thế này mới phải!"

Stephen lặng im trong giây lát, nụ cười đã không còn trên mặt anh. Cô nghĩ anh sẽ nổi giận và trả đũa vì những lỗi lầm của cô, nhưng cô lại ngạc nhiên trước câu đáp trả lặng lẽ của anh. "Tôi có thể thông cảm cho tình cảm đó, tiểu thư à. Tôi không cảm thấy khác biệt nhiều về mấy sòng bạc chó chết mà cha tôi tham dự hay là mấy người chủ của nó. Tôi hiểu từ lúc đó rằng mấy người chủ không phải đối tượng để đổ lỗi. Điều mà tôi sắp chứng minh cho em thấy đấy."

Pru quay đầu đi và im lặng nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

"Nếu ông ấy không đánh bạc ở Ballard, thì sẽ đánh ở một nơi nào đó khác," Stephen nói nhẹ nhàng. "Tôi điều hành một sòng bạc lương thiện và hạn chế số tiền mọi người thua bạc là bao nhiêu. Nên khi họ bắt đầu thua quá đậm, tôi tổng họ ra và gửi về nhà."

Prudence quay lại đối mặt với anh. "Chứ không phải anh còn làm họ thua sạch ngay sao – mà thực ra nếu không phải chỗ anh lấy tiền của họ thì cũng chỗ khác lấy à?"

Nổi bực tức lóe lên trên gương mặt anh. "Đó không phải là ý của tôi."

"Vậy thì ý anh là gì?"

Anh mở miệng định trả lời nhưng ngưng lại để liếc nhìn qua cửa sổ khi cỗ xe ngựa chạy chậm lại. "Chúng ta đến rồi. Đi nào. Em sẽ thấy những gì tôi đang cố gắng giải thích."

Mở cánh cửa xe ngựa, anh bước xuống và quay lại giúp cô ra ngoài. Prudence lờ đi bàn tay anh đưa ra và liếc nhìn tòa nhà mà họ đã ngừng ở phía trước. Khi cô từ chiếc xe ngựa bước xuống, cô nhận ra anh đã đưa mình đến White.

"Sau cuộc tranh luận của chúng ta ở buổi khiêu vũ nhà Kindersleys, tôi đã để tâm đến thói cờ bạc của cha em." Stephen giục cô tới gần cửa sổ bên cạnh cửa ra vào. Có một bàn ở đó với những người đàn ông ngồi xung quanh. Prudence biết rằng nó được coi là vị trí tốt nhất trong

nhà, nơi mà một người có thể được nhìn thấy với sự phô trương. Cha cô không phải là một trong số những người đàn ông ngồi ở bàn đó, cô nhìn vào trong với cảm giác nhẹ nhõm.

"Như tôi đã nói với em, tôi không cho phép khách hàng của tôi chơi quá nhiều. Vì ông ấy để mất một khoản tiền lớn mà em đang nói đến, tôi biết là ông ấy phải chơi ở chỗ nào khác nữa. Tôi mới chú ý đến chuyện này. Ông ấy thường đến đây đầu tiên. Kể đó tùy thuộc vào tâm trạng mà ông ấy còn đi đến một hoặc hai câu lạc bộ tư nhân khác. Sau đó ông ấy đến Ballard, nơi ông ấy đánh bài cho đến đúng sau nửa đêm. Vào thời gian đó, ông ấy đến vài sòng bạc nhỏ hơn. Ông ấy hình như không đánh lớn tại bất kỳ điểm dừng nào, nhưng cộng tất cả vào, có lẽ ... " Anh nhún vai, rồi đột nhiên chỉ qua chiếc bàn đằng trước cửa sổ hướng đến một người ở bên trong. "Đó ông ấy đấy."

Prudence nhìn chăm chăm vào người đàn ông mà anh đang chỉ. Đó là cha cô. Và ông đang chơi bài. Cô cảm thấy tim cô thắt lại trong lồng ngực. Tối nay thật là một sự lãng phí thời gian. Có lẽ tất cả đều là lãng phí. Và có lẽ cô đã biết tất cả suốt từ đầu đến đuôi và đã mù quáng làm những gì hình như có thể giúp ích – dù nó lỗ bịch thế nào chăng nữa.

Cô vẫn im lặng và ngoan ngoãn khi anh kéo cô ra xa khỏi cửa sổ và đưa cô trở lại cỗ xe ngựa, tự động bước vào khi người đánh xe mở cửa. Cô vẫn im lặng khi Stephen cho địa chỉ của cô cho người đánh xe và chỉ dẫn đưa họ đến đó. Phần nào đó trong cô nghĩ rằng cô nên quay trở lại với đoàn biểu tình. Xét cho cùng cô đã tổ chức nó, nhưng bây giờ có vẻ nó ít được sử dụng và cô không còn dũng khí nữa. Tất cả bọn họ quá kích động và phấn chấn bởi sự thật là họ đang kéo những khách hàng của sòng bạc Ballard biến đi mà cô không muốn trở thành người nói với họ làm nó chỉ vô tích sự. Không nghi ngờ tất cả những ông chồng hoặc những người cha của họ lại đang đánh bạc ở một nơi nào khác.

"Em nên bỏ cuộc đi, Prudence. Cha em đơn giản là không muốn nghe. Không có gì em nói sẽ gây ảnh hưởng với ông ấy. Đó phần nào là một căn bệnh. Tin tôi đi, tôi hiểu mà."

"Vâng, tôi biết anh hiểu," cô lặng lẽ nói. "Điều đó chính xác là lý do tại sao thật khó để cho tôi hiểu thấu đáo làm thế nào anh có thể cư xử với những người khác như những gì đã xảy ra đối với gia đình anh."

"Tôi không làm gì hết. Tôi quản lý một sòng bạc lương thiện. Tôi không lừa gạt -"

"Anh nói rằng đó phần nào là một căn bệnh. Một sự cưỡng bách. Không phải sau đó anh lợi dụng căn bệnh này sao?" Khi anh ngẩng ra nhìn cô chăm chăm, cô quay đầu đi thở dài. "Tôi không ngu ngốc đến độ nghĩ rằng tôi có thể làm cho cha tôi thay đổi cá tính của ông ấy. Cuộc nói chuyện của chúng ta tại buổi khiêu vũ đã làm cho tôi nhận thấy tôi không thể làm điều đó. Nỗ lực tối nay là cố gắng ít ra cũng làm chậm lại sự thua lỗ của ông ấy. Có lẽ tôi có thể giữ cho gia đình mình còn nguyên vẹn chỉ cần lâu hơn một chút. Tôi nghĩ – hy vọng - giữ cho chúng tôi không vào trại tể bào ít nhất là cho đến năm mới. Tôi thấy bây giờ thậm chí chuyện này là không thể."

Stephen giật nảy vì những lời nói của cô, mỗi quan tâm hiện trên khuôn mặt anh. "Chắc nó không quá tệ đến thế chứ?"

Câu trả lời của Pru là một sự im lặng đau đớn, và Stephen cau mày khi bắt gặp nét mặt đau khổ của cô.

"Prudence, làm ơn," anh nói, vươn tay ra để vuốt ve má cô, nhưng cỗ xe ngựa đã ngừng lại. Họ đã đến nhà cô. Đây bàn tay của anh ra khi người đánh xe mở cửa, Prudence bước ra khỏi xe

ngựa và bước vào cánh cổng nhà cô.

## Chương 5

Stephen ngã người dựa vào ghế, sổ sách mở ra trước mặt anh hầu như đã bị bỏ quên. Tâm trí anh đã không còn thuộc vào những gì anh nên làm, mà thay vào đó là những suy nghĩ về Prudence đã choán hết chỗ. Anh không thể xóa đi hình ảnh cuối cùng của cô ra khỏi tâm trí của mình. Đôi vai cô sụp xuống, cô trông có vẻ tan nát khi cô bước đi. Hình ảnh đó ám ảnh anh. Cô ám ảnh anh. Stephen biết cô không lâu, nhưng chắc chắn cô đã ảnh hưởng lên cuộc đời của anh thật dễ dàng. Cô cũng làm nó náo nhiệt lên. Có cô bên cạnh, dường như mỗi ngày đều có một chuyện bất ngờ. Đến mức anh đã tự mình hỏi tiếp theo điều gì sẽ đến. Câu trả lời bây giờ là, Không có gì. Cô đã không làm gì trong một tuần, không kể từ khi anh đưa cô đến Sông bạc White.

Nôn nóng sai bước, anh lờ đễnh đi qua nhà bếp của sông bạc và vào trong phòng đánh bạc. Nhân viên đang vội vã khắp nơi, sắp xếp gọn ghẽ công việc tối hôm qua và chuẩn bị cho tối nay. Giờ đây nó đã khôi phục lại lần nữa vì Ballard bây giờ đã không còn bị gây họa nữa bởi sự lộn xộn của Pru.

Anh sẽ đánh đổi tất cả để tận hưởng sự tàn phá đó và sự hiện diện của cô một lần nữa.

Lắc đầu khi nghĩ như thế, anh đã đến cửa trước và mở nó ra. Plunkett quay lại có vẻ dò hỏi khi Stephen liếc nhìn xung quanh người dân trên đường phố. Không ai sẽ đến vào giờ, nhưng Plunkett bắt đầu làm việc mỗi ngày ngay khi Stephen mở khóa cửa ra vào. Ông ở đó để ngăn chặn bất cứ ai lên vào để ăn cắp đồ đạc dụng cụ trong khi các nhân viên bận rộn.

"Không có bất kỳ sự cố nào chứ?" anh hỏi gần như hy vọng.

"Không, thưa Ngài. Yên tĩnh như chết rồi ấy."

"Hmm." Stephen không thể phủ nhận sự thất vọng của mình. Anh nhớ cô. Anh nhớ sự hiện diện của cô, mùi của cô, nụ cười của cô, vẻ mặt hối tiếc của cô khi cô tạo ra sự hỗn loạn và để lại sự phá hủy theo sau mỗi bước chân.

"Có lẽ Ngài nên mời cô ấy đến, thưa Ngài."

Giật mình bởi lời khuyên không mong đợi, Stephen liếc nhìn người gác cửa và thấy người đàn ông lực lưỡng trông có vẻ bối rối bởi chính sự táo bạo của mình khi đưa ra lời gợi ý. Nhưng, cũng không thoải mái bằng việc ông ta biểu lộ ra, nó đã không cản nổi ông ta dừng đề nghị thêm nữa.

"Tôi chỉ nói bởi vì tôi nhận thấy ngài đang khao khát theo đuổi cô ấy như thế nào, có phần nào ỉu xiu kể từ lúc cô ấy không quay lại. Mọi người nhận thấy như thế." Nhìn thấy sự cảnh báo của Stephen, ông ta nói thêm, "Không phải bất cứ ai cũng sẽ đổ lỗi cho ngài. Cô ấy là một trong số những người giỏi luồn lách."

"Người giỏi luồn lách?" Stephen lặp lại sững sốt.

"Vâng, một trong những người luồn lách vào dưới da xuyên qua trái tim của Ngài và bám dính vào đó. Tất cả bản tính duyên dáng, nghịch ngợm và tốt bụng cùng một lúc như vậy làm ngài



không biết nên đánh vào mông cô ấy hay là hôn cô ấy. "

Stephen ngẫm nghĩ sự suy luận trông rất nghiêm túc ấy, sau đó gật đầu. Thật là hơi có xúc phạm vì người gác cửa nói như thế về một người phụ nữ thuộc tầng lớp quý tộc của Prudence, nhưng người đàn ông này có cái lý của ông ta. "Phải, cô ấy dứt khoát là một trong số những người giỏi lườn lách." Bước khom lưng ra ngoài, anh để cho cánh cửa đóng lại đằng sau. "Có lẽ tôi sẽ cho mời Prescotts."

"Bạn sẽ không trượt sao?"

Prudence cười với gương mặt đỏ hồng hai má của Ellie và lắc đầu. "Bạn biết mình không thể mà."

"Biết, nhưng bạn mang giày trượt rồi mà. Mình nghĩ có lẽ bạn nên đi thử. Bạn sẽ tiến bộ khi tập luyện đó Pru."

"Đó là những gì bạn đã nói khi chúng mình lên mười tuổi. Bạn đang nhắc lại, bạn có nhớ không, lần đó mình đã bị té và suýt cắn đứt lưỡi luôn?"

"À, đúng rồi." Cô gái kia nhăn nhó. "Thế, tại sao bạn lại mang đôi giày trượt?"

"Phòng trường hợp Charlotte té ngã và bị đau hay cần mình, mình muốn mình phải sẵn sàng."

"À. Hợp lý làm sao."

"Không cần thiết phải ngạc nhiên như vậy khi mình trở nên đúng đắn, Ellie. Mình không phải hoàn toàn là đứa khờ khạo, bạn biết mà."

"Không, tất nhiên bạn không phải. Mình không có ý nói như thế là bạn – ý-ý."

"Ý-ý cái gì?" Prudence khó chịu hỏi.

"Ồ thật vui khi được gặp các tiểu thư ở chỗ này."

Pru cứng người khi nghe tiếng nói vui vẻ đó, sau đó quay liếc qua vai cô nhìn Stephen khi anh cùng tham gia với họ ở bên lề sân trượt băng. Cô đã không gặp anh kể từ khi anh đưa cô đến White. Và đã nhớ anh thật khủng khiếp, cô tự thừa nhận, sau đó tự nhắc móc mình vì đang trở thành một con ngốc. Cô không nên nhớ anh mới phải. Anh đang góp phần phá hoại gia đình cô, cho dù cố ý hay không. Cô nên căm ghét người đàn ông này. Nhưng anh đẹp trai ghê gớm, và anh có một nụ cười hấp dẫn và đôi mắt dịu dàng và - Chết tiệt!

Không màng đến mình đang làm gì, Prudence lướt ra đường băng.

Stephen nhìn chăm chăm sau lưng Prudence trong kinh ngạc. Anh đã đến nhà Prescott chỉ để biết rằng Pru đã đưa em gái cô đi trượt băng. Không từ bỏ một cách dễ dàng, anh đã rời nhà Prescotts, đi thẳng vào cửa hàng để mua cho mình một cặp giày trượt băng, rồi đến tìm cô. Và anh đã tìm thấy cô, tuy vậy anh phải kinh ngạc về tâm trạng của mình, bởi vì thật đã rõ ràng người phụ nữ mà anh đang theo đuổi khá điên khùng.

“Cô ấy làm quái gì vậy?” anh hỏi, quan sát cô thực hiện kiểu nhảy nào đó trên băng. Ít nhất anh nghĩ đó là một điệu nhảy, dù đó là một kiểu mà anh chưa hề thấy trước đây. Nó cứ giật mạnh thành linh lập đi lập lại, rồi động tác trượt đi của chân cô và nghiêng ngã lung tung và hai cánh tay cô vung vẩy chói vó. Cô lao đảo trên mặt băng.

"Hừm," Eleanore Kindersley thì thầm cân nhắc bên cạnh anh. "Tôi tin rằng bạn ấy đang thử trượt băng, thưa ngài."

“Cô ấy á?” Anh để cho cái nhìn chăm chăm của mình lướt qua những người khác đang lướt đi khắp nơi trên sân băng. “Không có ai trượt kiểu như thế cả.”

“Thì đấy, tôi đã nói đang thử trượt băng mà.”

Stephen nhướng lông mày nhìn cô bạn của Pru, nhưng cô nàng không chú ý. Cô đang nhăn nhó vì một cái gì đó đang diễn ra trên băng. Nhìn theo ánh mắt của cô, Stephen cũng nhăn nhó. Prudence đã vấp té thành linh và giờ đang cố gắng để tự đứng lên. Cô xoay xở để đứng lên được nửa chừng trước khi chân cô xoạt ra và cô ngã bịch đập mông.

"Cô ấy có vẻ không được giỏi vụ này lắm."

“Không,” Ellie nhẹ giọng đồng ý. “Nhưng mà hồi nãy bạn ấy có thêm quan tâm đến trượt băng đâu. Thực ra, lúc đầu bạn ấy không định trượt. Bạn ấy chỉ mang giày trượt phòng trường hợp Charlotte cần đến bạn ấy thôi.”

"Tôi biết rồi," Stephen nói nhẹ nhàng, quan sát Prudence co chân lại chỉ để làm một cái gì đó như xoay vòng vòng và một lần nữa đáp xuống bằng mông của cô. Lắc đầu, anh đột ngột quay người và di chuyển đến khúc gỗ gần nhất. Ngồi lên nó, anh bắt đầu cởi đôi giày của mình ra.

“Ngài định làm gì vậy?”

Stephen liếc nhìn lên Eleanore Kindersley, rồi cúi xuống làm tiếp việc anh đang làm. “Đi giày trượt.”

“À. Trước đây ngài chưa bao giờ buộc dây giày đúng không?”

“Chưa.” Anh nhìn lên ngạc nhiên. “Sao cô biết vậy?”

“Ngài buộc dây sai rồi kìa,” cô giải thích. Quỳ gối trước mặt anh, cô cầm mấy sợi dây. “Đưa đây, để tôi giúp cho.” Gạt tay anh ra, cô nhanh nhẹn buộc lại.

“Tôi không biết có nên hỏi điều này không, thưa ngài.” Cô nói, bước lùi lại để anh đứng lên. “Nhưng mà ngài trước đây có trượt băng chưa vậy?”

Anh ngập ngừng, trông có vẻ không chắc chắn, rồi gật đầu. “Rồi. Tôi nhớ mình đã trượt rồi hồi còn là một cậu bé. Ít ra, tôi còn nhớ phải uống rượu táo nóng khi trời lạnh mà.”

“Ôi trời. Được rồi có lẽ ngài nên ở lại đây. Tôi chắc Prudence –” cô quay lại và bất động chết trân vì chuyện gì đó trên sân băng. Lại nhìn theo ánh mắt cô lần nữa, Stephen nhìn thấy sự việc khá nhanh – có vẻ anh chàng nào đấy đã ngừng lại để giúp Pru.

“Đấy. Ngài thấy không. Ngài không cần c–”

Lầm bầm nguyên rủa, Stephen không nán lại để nghe lời nào thêm nữa. Anh lao ra sân băng trong tâm trạng khá giống cách Prudence đã làm lúc nãy, và không nghi ngờ gì là cũng có vẻ vô cùng bức tức khi anh quơ quào hai cánh tay và đập loạn xạ hai bàn chân. Đây không phải điều anh lo lắng. Anh lo cho việc đứng thẳng trên bề mặt trơn trượt một cách ngớ ngẩn và giải thoát cho Prudence thoát khỏi gã con hoang to mồm lúc này đang sử dụng cái có tới giúp như một cơ hội để tấn công cô hơn.

Theo sự để ý thấy của Stephen, thì người này ôm cô chặt sát vào ngực hắn, còn Prudence lại biết ơn sự giúp đỡ đó, hầu như hoàn toàn không ý thức được ý định dâm dăng chắc chắn của hắn ta.

“Đồ dâm dật,” Stephen lau bầu khi Prudence lại bắt đầu trượt đi và người ôm cô sát hơn cho đến khi họ ngực-chạm-ngực. Anh mà đến được đó, anh sẽ -

Những suy nghĩ của anh cắt ngang bất ngờ khi một chàng trai trẻ lao vút qua, đụng mạnh vào anh. Stephen ngay lập tức bị mất thế cân bằng tạm thời của mình và té ngửa trên sân băng. Nhấn nhó bởi cơn đau ở xương cụt, anh ngồi lên, sau đó cúi kính liếc nhìn xung quanh vào lúc giọng cười khàn khàn vang lên. Kẻ hung bạo trẻ con ấy, người đã đánh bật hai chân anh bây giờ đang trượt lòng vòng chung quanh anh, cười ầm ĩ. Thằng bé quỷ quái đó chỉ cao đến đỉnh đầu của Stephen, chỗ anh ngồi trên băng, nhưng nó trượt nhanh như gió.

Quyết định rằng nếu thằng bé bụi đời có thể trượt được như vậy, thì anh cũng có thể, Stephen phớt lờ thằng nhóc con và bắt đầu đứng lên. Anh đứng trở lên được nửa chừng thì bàn chân anh lại xoạc ra một lần nữa. Lần thứ hai anh lại té xoạc chân. Quyết định rằng anh cần một cái gì đó để giữ ổn định bước trượt đầu tiên trong khi anh lại đứng lên, Stephen do dự, bỏ găng tay của anh ra và đặt nó trên băng trước chiếc giày trượt bên phải của mình, rồi thử lần nữa.

Vượt quá sự hài lòng của anh, việc đó hữu hiệu một cách tuyệt vời. Găng tay giữ giày trượt

đúng chỗ, cho phép anh đứng được trên chân của mình. Nhưng sau đó anh lại lao đảo, nhìn chăm chú xuống chiếc găng vẫn còn nằm trên băng. Anh biết rõ rằng nếu anh cố găng để đứng lên lại, anh sẽ té đập mông. Sau tất cả mọi rắc rối anh đã vượt qua để đến đây, anh sẽ không mạo hiểm té xuống một lần nữa vì một chiếc găng tay ngu ngốc.

Anh chỉ muốn bỏ lại nó, anh quyết định khi anh liếc nhìn qua rồi gầm gừ vì cái cách mà tên phóng đảng đang ôm Prudence. Thật không đứng đắn. Nếu có một người nào định ôm cô theo cách đó, đó là anh và chỉ mình anh mà thôi!

Bước đi qua chiếc găng tay, anh lao mình về phía trước. Chạy ngã nghiêng qua mặt băng có phần nào hài lòng, nếu tốc độ làm khiếp sợ, anh đi đến chỗ của Prudence và cô sẽ-là người cứu hộ trong nháy mắt. Không may, ngay khi anh đang lướt đi, anh không có ý tưởng đi chậm hoặc dừng lại là như thế nào. Anh sẽ đâm sầm vào hai người ấy mất. Đúng vài phút trước sự va chạm, anh xoay xở điều chỉnh góc giày trượt, bằng cách ấy anh đẩy mình va mạnh vào duy nhất cái gã đó.

“Stephen!”

Nó đã làm anh vui sướng khi nghe tiếng kêu quan tâm của Prudence khi anh ngã ầm xuống trên cô hy vọng sẽ-là người cứu nguy. Anh trao cho cô một nụ cười làm yên lòng qua vai anh, rồi liếc nhìn ra phía sau vào cái gã, có vẻ chu đáo, nếu không cố ý, làm tấm đệm cho cú té của anh.

"Thật xin lỗi," anh xin lỗi, lồm cồm bò dậy và móc giày trượt của anh tỳ vào chân của gã đàn ông để đứng lên. "Tôi định đi đến để giúp đỡ Pru; tuy nhiên tôi chỉ vừa mới bắt đầu làm quen để trượt lại. Cần thực tập một chút, tôi đoán thế. Anh ổn chứ?"

Coi như tiếng rên rỉ của gã là một tiếng vâng, Stephen gạt đầu hài lòng. Quay sang anh nắm tay Pru.

“Chờ đã. Tôi không nghĩ anh ấy -”

"Anh ta ổn. Cô nghe anh ta rồi đấy. Đi nào. Chúng ta tốt nhất nên ra khỏi sân băng trước khi một hay cả hai chúng ta bị thương. Cảm ơn lần nữa nhé, anh bạn trẻ," anh la to, rồi giục cô đi ra, cả hai người họ loạng choạng và trượt qua sân băng.

"Chiếc găng tay kia của anh đâu?"

“Hả? Gì?” Anh nhìn xuống xuống bàn tay trần lạnh ngắt mà cô đang giữ chặt và nhăn nhó. “À, phải rồi. Quái lạ, tôi hình như làm mất -” anh dừng lại khi Prudence bất ngờ té nhào hai đầu gối xuống.

Stephen nhìn chòng chọc xuống cô với nỗi bất an rồi quay đi chán nản khi anh nhìn thấy chiếc

găng tay mà cô đang nhặt lên, chiếc đã vướng vào giày trượt của cô và làm cho cô vấp ngã.

"Cô tìm được nó rồi đấy." Cầm lấy chiếc găng tay phủ đầy băng từ cô, anh nhét nó vào trong túi áo, sau đó nắm khuỷu tay cô để giúp cô đứng lên. Anh xoay xở để cô đứng lên mà không làm anh té theo, rồi thúc giục cô đi đến bên lề sân băng, nhận thấy với chút xiu hãnh diện rằng anh thực sự gần như đang trượt băng.

"Anh đang làm gì ở đây vậy?" Prudence nói với giọng rít lên, giật tay khỏi bàn tay nắm chặt của anh ngay lúc họ bước ra khỏi sân băng và vào trong mặt đất phủ đầy tuyết để đứng hơn. "Tôi tin mình đã thể hiện rõ ràng rằng tôi cảm thấy không thoải mái khi thấy anh khi anh định giúp đỡ bằng việc phá hoại -"

"Tôi biết," Stephen ngắt lời khi anh theo cô đến khúc gỗ mới mà anh đã ngồi trước đó để mang đôi giày trượt tuyết. "Cô đã đúng."

"Về cái gì, thưa Ngài?"

"Về ... tôi thực sự không nhận ra rằng ... Khi tôi khởi nghiệp Ballard, tôi đã tuyệt vọng để thu lại phần nào số tiền mà cha tôi đã thua. Ông ấy đã bỏ rơi mẹ và tôi theo một cách tồi tệ và chúng tôi cần lợi tức để sống sót. Tôi nhận ra mình giỏi về cờ bạc. Mĩa mai thay, từ khi cha tôi không còn nữa. Sau khi kiếm một số tiền nhỏ, thấy bao nhiêu câu lạc bộ có thể mua được, bắt đầu từ sòng bạc Ballard dường như là cách nhanh nhất để tài sản của gia đình tôi trở lại với những gì vốn có. Nhưng sau đó, tôi đã suy đồi. Nó dường như chỉ phù hợp mà câu lạc bộ nên vẫn không bị giới hạn. Tôi đã không xét đến việc tôi đã lợi dụng những người khác giống như cha tôi đã bị lợi dụng. Nhưng cô nói đúng. Tôi đang kiếm tiền bằng tính nhu nhược của người khác."

Cô suy xét điều đó trong im lặng, rồi hỏi, "Khi giờ anh hiểu rõ rồi thì anh sẽ làm gì?"

Stephen cau có giận dữ và ước anh có thể nhìn thấy mặt cô. Cô cúi người về phía trước, tháo đôi giày trượt tuyết ra, và anh không thể nhìn thấy nét mặt cô. Anh thật sự đã không lường trước những điều anh muốn nói với cô. Anh đang loạng choạng như một kẻ đui mù. "Ừm, tôi cho rằng tôi có thể cấm chỉ cha cô đến câu lạc bộ."

"Sao phải phiền phức đến thế? Như anh đã chứng minh, cha tôi đúng là sẽ đi đánh bạc ở nơi khác."

Stephen nhăn mặt, cái nhìn chăm chăm của anh di chuyển lơ đãng qua những người trượt băng trước khi anh liếc nhìn ra sau và phàn nàn, "Tôi không biết tôi có thể làm được gì khác."

"Không. Dĩ nhiên anh không biết." Cô có vẻ cay đắng, và Stephen cảm thấy lúng túng cho đến khi cô ngồi thẳng lên và nói thêm, "Đây không phải là về cha tôi, Stephen. Ít nhất không chỉ là cha tôi. Đây là về anh – anh thực hiện theo cách của mình trên thế giới này như thế nào."

Có một nỗi ân hận trong mắt cô làm tim anh co thắt.

“Pru! Đoán xem nào?”

Stephen nhìn theo bất lực khi cô quay lưng về phía một cô gái trẻ, người đã lao đến chỗ của cô. Cô ấy là một phiên bản nhỏ của Prudence, với cùng một mái tóc màu hạt dẻ và nét mặt tinh nghịch. Stephen đã có suy nghĩ rất nhanh rằng những đứa con gái của Prudence có lẽ sẽ trông rất giống nhau.

“Tuyệt. Em đã trượt được rồi,” Prudence nói, rồi đứng lên. “Đến giờ phải về nhà rồi. Eleanore đâu?”

“Ôi, nhưng mà Pru à!” cô gái phản đối.

“Eleanore đâu rồi?” Cô lặp lại kiên quyết.

“Chị ấy nói với chị là chị ấy đã đi về nhà rồi mà.”

“Đã về nhà ư?” Prudence lặp lại vẻ hoài nghi.

“Vâng, chị ấy nói chắc chắn Ngài Stockton sẽ đưa chúng ta về nhà và chị ấy đang dần dần bị lạnh”

“Dần dần bị lạnh ư, ồ lạ nhỉ,” Stephen nghe tiếng rên rỉ cáu kỉnh của cô khi anh bắt đầu đứng lên.

“Tôi lấy làm vui mừng đưa cô về nhà,” anh nói. Anh nhìn thấy cuộc đấu tranh nội tâm diễn ra trên khuôn mặt cô, nhưng sau đó cái nhìn của cô đáp xuống cô em gái của mình và bắt đầu cam chịu. Thậm chí khi cô đồng ý, anh có một ấn tượng rõ rệt là cô muốn đi bộ hơn là chấp nhận lời đề nghị của anh - và sẽ thế, giá mà không có sự hiện diện của em gái cô. Trớ trêu thay, điều này khiến Charlotte thành một trong những người yêu quý của Stephen, và anh đã trêu chọc và tán gẫu với cô bé ấy một cách dễ dàng, lắng nghe với một nụ cười trước giọng nói huyền thuyên của cô bé suốt con đường về nhà Prescott.

Khi chiếc xe ngựa dừng trước nhà của họ, cơn lốc nhỏ ra khỏi cửa xe ngay tức thì. Nhưng khi Prudence theo sau, Stephen nắm lấy cánh tay cô và kéo cô lại, kéo cô vào trong vòng tay anh cho một nụ hôn trước khi cô kịp phản đối. Đó là một nụ hôn dữ dội, một nỗ lực chiến đấu đến cùng để mang cô trở lại tới anh, và lần đầu tiên, khi cô hôn lại anh, anh cảm thấy hy vọng rằng mình sẽ thành công. Nhưng rồi anh cảm thấy cô trở nên lạnh thính và co lại, nét mặt cô khi anh miễn cưỡng thả cô đã giết chết hy vọng ngắn ngủi của anh. Anh đã nhìn thấy trên gương mặt cô rằng anh chỉ là một trong những gã xấu xa. Cũng như anh đã nhìn chủ nhân của các sòng bạc mà cha anh hay lui tới, nên cô nhìn anh - như một kẻ trục lợi.

Cô ra khỏi xe ngựa mà không nói một lời.

Tâm trạng của Stephen rầu rĩ chán nản khi anh trở về câu lạc bộ. Anh nhận ra sự bất mãn đang kéo anh khi anh nhìn chăm chú chung quanh phòng đánh bạc. Đủ muộn để nơi này đầy người, và ở khắp mọi nơi anh nhìn là những cái nhìn chăm chăm tuyệt vọng của những người đàn ông đang mạo hiểm nhiều hơn họ cần, những đôi vai sụp xuống của những kẻ thua bạc. Với những lần như thế, tất cả có vẻ rất vô vị và khó chịu, và anh đã nghiêm túc xem xét những nghề nghiệp thay thế. Chính cũng những lúc như thế, anh đã nhìn thấy cha anh ở khắp nơi. Ngay khoảnh khắc đó, anh thậm chí còn thấy cha anh trong gương mặt của Ngài Prescott, và chính sự hiện diện của người đàn ông này dường như đang chế giễu anh.

Prudence lặn qua lặn lại và thở dài khốn khổ. Giấc ngủ dường như trở nên quá xa vời đối với cô. Tâm trí của cô quá bận bịu để chấp nhận nó.

Cô vẫn suy nghĩ về Stephen, thấy khuôn mặt đẹp trai của anh, nhớ những nụ hôn của anh, sự đụng chạm của anh, mùi hương của anh, nụ cười của anh. Anh có một đôi mắt dịu dàng như vậy. Cô ước gì –

Cô ném tấm trải giường sang một bên một cách nôn nóng và ngồi dậy đưa hai chân khỏi giường. Chẳng có ích gì trong việc ước muốn những thứ mà cô không thể có. Không chắc rằng sự quan tâm của Stephen đối với cô đã vượt ra khỏi thú vui xác thịt, và thậm chí nếu anh ta ao ước nhiều hơn, cô cũng không thể, trong quan điểm đạo đức đứng đắn, có bất cứ kiểu kết hôn nào với một người đàn ông sống dựa vào khuyết điểm của những người như cha của cô được.

Đứng lên, cô tìm chiếc áo dài và mặc vào, sau đó làm theo cách của mình thận trọng xuyên qua bóng tối đến cửa. Đó là đêm trước Giáng sinh. Cô đã đi ngủ sớm. Cả gia đình đã đi ngủ, ngoại trừ cha cô. Ông chắc hẳn đã ra ngoài và đang tiêu hết những tài sản cuối cùng của họ. Các chủ nợ đã thôi để cho Bentley, quản gia của gia đình, xua đuổi họ. Một ngày trước, họ đã bắt đầu lấy đi những thứ để gán nợ. Đó là lý do tại sao Prudence đã đưa Charlotte đi trượt tuyết - để giữ cho cô bé khỏi phải chứng kiến những cuộc gặp mặt khó chịu.

Cô đã định đưa em gái mình đến một nơi nào khác ngày hôm nay, có lẽ đến thăm Ellie, nhưng trừ hai người đòi món nợ lớn, đã đến khá sớm, thì không có ai đến gần đó. Ngày hôm nay hóa ra lại tốt, và cô cùng mẹ cô đã có quyết định tận dụng ngôi nhà của họ trong khi họ vẫn còn có nó, treo những dây bóng ngô để hoàn tất trang trí. Prudence nghĩ rằng các chủ nợ tốt bụng phải chi họ đợi cho đến sau lễ Giáng sinh để làm dọn sạch sẽ gia đình Prescott.

Cô đã làm theo cách của mình tiến về phía hành lang tối mờ và xuống cầu thang trước đốm sáng đang chiếu từ bên dưới cửa nhà bếp. Nghi ngờ đó là mẹ cô, và biết rằng mẹ mình cần sự động viên, Prudence buộc phải nở một nụ cười trên gương mặt và đẩy vào phòng. Vào trong cô cứng người. Đó không phải là mẹ cô; thay vào đó, cha cô ngồi tại bàn, trông có vẻ choáng váng.

"Cha, cha đang làm cái gì trong nhà nhỉ?" cô hỏi với sự ngạc nhiên. "Tại sao cha không đi ..."

"Cha đã bị cấm ở khắp mọi nơi, đó là lý do. Tất cả rượu trong căn nhà này đã đi đâu rồi?"

"Cha uống nó rồi còn đâu", cô điên cuồng trả lời. "Có phải cha nói rằng cha đã bị cấm từ khắp mọi nơi?"

Ông gật đầu rầu rĩ. "Một người nào đó đã đi khắp nơi và trả tất cả các món nợ của cha, tận món cuối cùng. Nhưng đổi lại, các ông chủ đó đã cấm cửa cha." Ông lắc đầu khổ sở. "Cha thậm chí còn không được phép vào trong để uống nữa! Đồ chết tiệt nào đã làm điều như vậy nhỉ?"

"Papa, cha không say rượu."

Ông liếc nhìn lên cùng với vẻ giật mình. "Phải. Tại sao việc này làm con ngạc nhiên vậy?"

"Con đã không thấy cha tỉnh táo trong một thời gian dài," cô nói nhẹ nhàng. Sự nhận thức ngạc nhiên hiện trên gương mặt ông; sau đó cái nhìn của ông chuyển đến cánh cửa khi vợ ông đi vào.

"Chuyện gì thế này?" bà hỏi khi thấy chồng. Khuôn mặt của bà đã cho thấy cùng một sự ngạc nhiên với sự có mặt của ông mà Prudence đã cảm thấy.

"Papa đã bị cấm khỏi các câu lạc bộ, một ai đó đã trả nợ cho cha, nhưng cha không còn được phép vào trong đó – ngay cả uống rượu." Prudence nói lặng lẽ, rồi vội vã đến an ủi mẹ cô khi bà bất thành linh khóc òa lên. "Đó là tin tốt lành mà mẹ. Mọi việc sẽ tốt ngay bây giờ."

"Mẹ biết!" Người đàn bà than khóc. "Đó là chỉ vì mẹ quá sợ hãi. Khi những người chủ nợ đã đến và lấy đi ... Mẹ sợ chúng ta sẽ ở trong trại tế bần vào cuối năm, và-ôi, Prudence, chúng ta đã được cứu rồi!" Bà kéo hai cánh tay vòng quanh cô con gái và ôm chặt cô, khóc thốn thức trên vai cô, và Prudence nhìn chăm chú qua mẹ vào cha mình, không thể giấu được lời buộc tội trên đôi mắt của cô. Nó không được làm dịu đi bởi cái nhìn sừng sốt và hơi sợ hãi trên khuôn mặt của ông.

Ông nhìn ra xa tránh đôi mắt giận dữ của cô trong chốc, sau đó đứng lên và di chuyển về phía trước để lúng túng vỗ về vào vai của vợ ông. "À, giờ thì, Meg à. Đừng âm ỉ nữa mà," ông nói không thoải mái. "Sự việc đã không trở nên tồi tệ."

"Không trở nên tồi tệ sao?!" Phu nhân Prescott thét lên, quay sang ông trong biểu lộ đầu tiên của tâm trạng mà Prudence chưa bao giờ nhìn thấy từ mẹ cô. "Các chủ nợ đã ở đây hôm qua và sáng nay họ đã lấy đi vòng cổ kim cương của mẹ tôi và -"

"Cái gì?" Ngài Prescott ngắt lời, có vẻ nổi giông tố. "Tại sao không ai cho tôi biết vậy?"



"Bởi vì ông không bao giờ ở đây để mà biết!" bà rống lên. "Ông đã tránh xa chúng tôi hàng tuần. Lê lết về nhà vào lúc giữa đêm, luồn trong phòng khách, lén lút lẩn tránh lúc lối đi thông thoáng ..."

Ông đỏ bừng mặt với vẻ có lỗi vì những lời buộc tội, rồi mệt mỏi ngồi lún xuống vào trong cái ghế.

"Tôi là một kẻ đần độn, phải không? Tôi đã làm cho cả bà và con quá khổn khổ." Nắm lấy bàn tay của vợ ông, ông ép chặt nó vào cái trán và nhắm mắt. "Tôi không biết nó bắt đầu như thế nào. John chết và tôi chỉ không muốn nghĩ về nó. Lúc đầu là uống cho quên điều đó, nhưng rồi nó không đủ. Tôi bắt đầu đánh bạc. Trước khi tôi hiểu ra, tôi đã mắc nợ đến độ tôi không thể nào dừng lại. Tôi vẫn hy vọng lần đánh bài kế tiếp sẽ đủ để tôi thoát ra, nhưng thay vào đó tôi chỉ càng lún sâu hơn và sâu hơn và ..." Ông lắc đầu, sau đó mở mắt ra và nhìn chăm chú vợ mình. "Tôi xin lỗi."

Một tiếng khóc thốn thức nức nở thoát ra từ đôi môi của bà, Phu nhân Prescott cúi xuống ôm chặt quanh cổ chồng mình. "Tôi biết thật khó khăn khi mất Johnny như vậy. Tôi còn đau đớn nhiều hơn nó nữa. Nhưng Chúa ơi, Edward, điều mới đây nhất là trong khi tôi cảm thấy chắc chắn rằng chúng tôi cũng đã mất ông."

"Không đâu." Ông vỗ nhẹ lưng bà. "Thôi nào, có lẽ trong lúc ấy thôi. Nhưng giờ tôi đã quay về rồi." Ông chớp chớp mắt, như thể nhìn thế giới qua đôi mắt mới. Đôi mắt tỉnh rượu.

"Cảm ơn người, Chúa ơi," Phu nhân Prescott thì thầm, sau đó nói thêm với một nụ cười, "vừa kịp cho Giáng sinh."

"Giáng sinh?" Ngài Prescott trông có vẻ kinh ngạc, sau đó lấy làm bức tức. "Khốn kiếp, tôi đã quên tất cả về Giáng sinh. Tôi không có quà tặng cho bà."

"Không quan trọng." Mẹ của Prudence trao ông một nụ cười sũng nước, niềm vui lan rộng trên khuôn mặt của bà. "Tôi đã nhận được tất cả điều tôi muốn trong Giáng sinh rồi."

Nét bối rối của chồng bà dễ dàng nhìn thấy. "Điều đó là gì?"

"Tôi đã cầu nguyện rằng ông sẽ ngừng uống rượu và cờ bạc, chúng tôi sẽ không trải qua Giáng sinh trong nhà giam. Và giờ tôi đã có rồi đấy thôi."

"Khốn thật." Ông thở dài khổ sở. "Tôi là một kẻ ngu ngốc. Tôi xin lỗi, em yêu. Tôi sẽ cố gắng trở thành một người chồng tốt hơn. Tôi sẽ cố gắng hết sức tích cực."

"Đó là mọi thứ mà một người đàn bà có thể mong muốn," Phu nhân Prescott nhẹ nhàng nói, và đỡ ông đứng lên.

Pru nhìn theo họ đi lên cầu thang, một nụ cười nhẹ nở trên mặt cô. Cô biết sẽ không thật dễ dàng; vẫn còn khó khăn phía trước. Có những ngày cha cô sẽ khốn khổ và không vui vẻ vì thèm rượu, nhưng cuối cùng cũng có hy vọng ... và mẹ cô trông thật hạnh phúc. Hầu như cũng cảm thấy hạnh phúc như Prudence.

Một suy nghĩ chợt đến với cô, cô đi lên phòng mình, nhưng không phải để đi ngủ. Cô cần mặc quần áo. Cô đã biết ai đó để cảm ơn cho phép lạ này. Một người không mong đợi.

## Chương 6

"Thưa Ngài?"

Stephen liếc lên rời mắt khỏi ánh lửa anh lặng ngắm một cách rầu rĩ, và nhướng lên một lông mày nhìn vào người quản gia.

"Ngài có khách, thưa ngài," người đàn ông thông báo.

Stephen định nói rằng anh không có mong gặp bạn bè, để nhắc cho bất cứ ai anh đã đi vắng, thì anh phát hiện ra gương mặt xinh xắn của Pru lấp ló cạnh cái đai lưng rộng lưng thụng của người quản gia. Anh bối rối rời khỏi chỗ ngồi của mình.

"Prudence! Cô đang làm gì ở đây?" anh kêu lên ngạc nhiên, phẩy tay cho ông quản gia đi ra khi anh vội vã lao về phía trước đón cô.

"Tôi phải nói chuyện với Ngài."

"Nhưng, cô có thể bị làm mất thanh danh nếu có ai -"

"Không ai thấy tôi đâu," cô đảm bảo với anh một cách nhanh chóng. "Và tôi sẽ ở lại chỉ trong chốc lát thôi."

Biểu hiện của anh trở nên bớt căng thẳng một chút, Stephen gật đầu và dẫn đường hướng về hai chiếc ghế phía trước lò sưởi, mời cô ngồi vào một cái. Anh lịch sự chờ cô tự ngồi xuống, sau đó bước đến dựa vào lò sưởi.

"Ngài đã làm, phải không?" cô hỏi vào lúc anh đứng cạnh lò sưởi.

Stephen nhún vai, không lấy làm phiền để hỏi cô đang nói về chuyện gì. Anh biết cô định về nói cha cô và các khoản nợ cờ bạc của ông ta.

"Sao thế?"

Không thoải mái dưới cái nhìn chăm chăm sáng rực của cô, anh quay đi, chống bàn tay trên mặt lò sưởi và nhìn chăm chú xuống những ngọn lửa. "Cô đã đúng khi buộc tội tôi về việc làm đầy lại những két đựng tiền của tôi bằng tiền bạc của những người khác. Đối với một số đó là chỉ là trò chơi. Trò chơi dễ chịu thôi. Nhưng đối với những người khác - như cha cô - họ đang phải chịu một căn bệnh. Và, khi cô chỉ ra, tôi đã tận dụng điều đó. Khi tôi thừa nhận với chính mình, tôi thấy tôi không còn có thể giả vờ tôi đã không làm hại bất cứ ai."

“Vì vậy Ngài đã trả hết những khoản nợ của cha tôi sao?”

Anh nhún vai như thể nó là chuyện không hề có; sau đó một nụ cười giật mạnh đôi môi anh khi anh thừa nhận, "tôi xoay xở để cứu lấy thanh danh của ông ấy, tôi nghĩ thế. Tôi đã đưa ra một lời giải thích khá thông minh là tại sao tôi đã trả tất cả những món nợ của cha cô." Trước khi cô có thể hỏi anh về việc đó, anh nói thêm, "Tôi cũng đã nói với họ rằng ông ấy không được phép vào trong phòng đánh bạc nữa."

“Và họ đã đồng ý việc này ư?”

Nét mặt anh chuyển sang nhăn nhó với sự ngạc nhiên thấy rõ của cô. “Tôi có chút ảnh hưởng trong thành phố. Phần lớn mọi người nợ tôi tiền.” Anh lê bước đến góc tấm thảm trước lò sưởi, sau đó thêm vào, "Và sau đó tôi đã bán Ballard."

Prudence nghiêng về phía trước trong chỗ ngồi. "Ngài nói gì?"

"À, nó sẽ không còn là Ballard lâu hơn nữa. Người chủ mới sẽ đổi tên nó." Đút hai tay vào trong túi áo khoác, anh nhún vai một lần nữa. "Tôi đang tính đến những sự mạo hiểm khác. Tôi đã có một vài nơi có thể đầu tư vào rồi" Anh quay trở lại lò sưởi. "Có phải tôi đúng trong việc giả thiết rằng cha cô bây giờ khó tính như quý, nhưng lại ở nhà và hết say rượu phải không?"

"Vâng." Khi cô rơi vào im lặng, anh liếc nhìn qua vai mình để nhìn cô căn môi bồn chồn, cái nhìn chăm chăm của cô trượt qua khắp căn phòng ấm áp và ấm cúng mà họ đang ở. Sau đó cô thốt ra một tiếng thở dài nhỏ, thẳng vai theo một thói quen mà anh đã biết chắc, và hướng về anh hỏi. "Ngài làm điều này vì cảm thấy tội lỗi sao?"

Stephen cân nhắc câu hỏi của cô một cách nghiêm túc khi anh quay lưng về phía lò sưởi. "Chuyện này có lẽ có ảnh hưởng đến tôi; tuy nhiên tôi đã xem xét để bỏ việc kinh doanh một thời gian. Như việc trả những khoản nợ của cha cô, tôi đã làm vì cô. Tôi không thể để cho người đàn bà tôi yêu kết thúc trong nhà giam vào dịp Giáng sinh được."

“Yêu ư?” Cô trông cứ như đang ghen thờ.

“Phải”

"Ôi, Stephen!" Lao mình ra khỏi ghế, cô ngã ập vào anh. Anh loạng choạng dựa vào lò sưởi khi cô ấn những nụ hôn ngắn trên khắp khuôn mặt anh.

"Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn anh!" cô khóc giữa những nụ hôn lên mũi, lên má, lên mắt, lên cằm anh, và cuối cùng là lên môi anh. Và anh kết thúc những nụ hôn nhẹ như cánh bướm ấy. Năm sau đầu cô, anh giữ cô đứng yên khi cô cứ tiếp tục hôn bằng sự cuồng nhiệt chan chứa tình cảm của mình, và anh di chuyển miệng mình trên miệng cô.

Pru dường như không còn tâm trí. Cô không chống cự. Thật ra, Stephen cảm thấy nụ cười của cô áp vào miệng anh trước khi cô mở miệng ra cho anh, mời gọi một nụ hôn nồng nàn hơn. Ngay lập tức anh tận dụng sự mời mọc, ngấu nghiến cô với một cảm xúc mạnh mẽ mà anh đã căng cứng đến kích thước đáng xấu hổ. Thân thể anh phản ứng lại như một chàng trai không có kinh nghiệm, và anh để ý thấy nó thôi thúc thêm muốn.

Trong khoảnh khắc ông đặt Prudence nằm ngửa trên tấm thảm lông phía trước lò sưởi, hai bàn

tay anh bận rộn ở khắp mọi nơi. Một tay đẩy chiếc váy của cô lên, tay kia kéo phần thân áo xuống. Đôi môi anh hôn từ môi cô đến đường cong của một bên ngực, rồi lại quay trở lên, háo hức nếm nấp mọi thứ khi cô quằn quại, cong người, rên rỉ và thở dài bên dưới anh.

"Việc này không tốt," anh thì thầm, hôn dọc trên các đường cong của bầu ngực cô. Prudence mơ màng thở dài và cong lên áp sát vào anh khi anh đã chiếm lấy một núm vú dựng đứng vào miệng mình.

"Nhưng em cảm thấy nó rất tốt với em," cô kêu grừ grừ.

Stephen mỉm cười trên da thịt cô. Cô cảm thấy nó, rõ ràng, và trượt tay vào mái tóc đen thẫm của anh. "Anh đang cười," cô nói.

"Anh đã làm thế rất nhiều kể từ khi anh gặp em, " anh thừa nhận, nụ cười của anh toe toét.

"Nó cũng như vậy đối với em," Prudence thú nhận đang nửa cười khúc khích, nửa thở dài. Anh liếm mút đầu vú cô. "Em phải cảm ơn anh."

Stephen ngẩng đầu lên nhìn chăm chú lúc cô nói với vẻ dò hỏi. "Vì làm em cười hả?"

"Vâng. Vì điều đó, và vì -"

"Cái này hả?" anh hỏi, ngậm đầu vú cô giữa hai hàm răng anh và liếm nó. Thả nó ra, anh hỏi thêm, "hay cái này?" Bàn tay đang đặt trên đùi cô lần lên úp vào vùng trung tâm của cô.

"Ôi." Prudence áp sát sự đụng chạm của anh và lắc đầu nguầy nguậy trên tấm thảm lông. "Nếu đây là cảm dỗ, thì em nghĩ rằng em thích nó."

Stephen lặng đi với những từ ngữ đó, mối quan tâm đối với cô đang thu hút anh, nhưng cô mở mắt ra và mỉm cười với anh một cách dịu dàng.

"Xin anh, đừng ngừng lại. Em không muốn anh ngừng lại." Cô do dự, sau đó nói tiếp, "nhưng em muốn cảm ơn anh đã cho mẹ em tất cả mọi thứ mà mẹ em muốn trong dịp Giáng sinh."

"Chà." Thích thú và hài lòng bởi những việc tử tế mà anh đã làm, Stephen cọ ngón tay cái trên núm vú ẩm ướt mà anh đã mút nó khi nãy, thưởng thức cách cô uốn cong người và rên rỉ đáp lại. "Còn em muốn điều gì trong Giáng sinh?"

"Em ư?" Cô có vẻ ngạc nhiên.

"Phải. Em đó," anh nói. Sau đó, anh lặng người khi nhận ra rằng hôm nay là đêm trước Giáng sinh. Anh không thể mua một món quà tặng cô cho đến khi các cửa hàng mở cửa trở lại. Lấy làm phật lòng vì anh đã không nghĩ đến một món quà trước việc này, anh cảnh báo, "Anh không có khả năng mua một món quà cho đến sau khi các cửa hàng mở cửa lại, nhưng -"

"Cái em muốn không thể mua được."

Stephen đã giật lùi lại bởi lời quả quyết êm ái đó. "Là cái gì?"

"Em muốn biết nhiều hơn về chuyện này," cô khàn khàn nói. Cười vui vẻ, cô kéo đầu anh về

hướng mình.

Stephen để cô kéo anh về phía trước cho đến khi miệng anh cách vừa đủ một inch, sau đó dừng lại và thì thầm, "Anh không chắc lắm."

"Gì cơ?"

Anh không thể xác định được cô bị xúc phạm hay là bị sốc nhiều hơn bởi sự từ chối của anh không nắm bắt cái mà cô đề nghị, và anh suýt mỉm cười với phản ứng của cô, nhưng cố gắng để giữ một tác phong nghiêm trang. "Ừm," anh chỉnh lại. "Có lẽ anh có thể bị thuyết phục ... giá mà em đồng ý tặng cho anh điều mà anh muốn trong Lễ Giáng sinh để trao đổi."

Prudence thỉnh thoảng trông có vẻ cảnh giác. "Anh muốn điều gì trong Giáng sinh vậy?"

"Tất cả những gì anh muốn hơn hết thấy trong dịp Giáng sinh tặng em là làm một người đàn ông chân thật. Kết hôn với anh nhé, Prudence."

Pru nín thở với lời cầu hôn của Stephen, gần như ôm chặt anh mê mẩn. Cô muốn hét lên, "Vâng," nhưng cô ngập ngừng và đẩy vào ngực anh cho đến khi anh nói lỏng vòng ôm. Nghiêm trang, cô nói, "Anh không cần phải cưới em. Chúng ta có thể ngừng việc này ngay bây giờ. Mỗi mãi sẽ không ai biết được. Em đã không bị chú ý từ lâu rồi. Anh không cần phải cảm thấy rằng buộc danh dự để kết hôn với em."

"Mặt khác," anh nói chậm rãi, "anh có thể tận hưởng em bây giờ, tối nay, vào ngày Lễ Giáng sinh này, và mọi đêm khác nữa miễn là cả hai ta sẽ sống cùng nhau. Anh có thể chia sẻ cuộc sống với em, có con với em chúng sẽ trông đáng yêu và bướng bỉnh ngoan cố như em vậy. Và anh đã có em và những kế hoạch đại dột của em để làm cho phần đời còn lại của anh là một cuộc phiêu lưu mạo hiểm." Anh cười gian manh. "Đó không phải là một sự lựa chọn khó khăn."

"Thật không?"

"Thật chứ," anh quả quyết nói với cô. "Ngoài ra, cái lý do khôn ngoan mà anh cho là tại sao anh trả nợ cho cha em ..."

Nét bối rối phủ trùm vẻ mặt cô vì hình như anh thay đổi chủ đề. "Vâng?"

"Anh nói đó là bởi vì chúng ta sắp kết hôn và ông ta phải tiết kiệm cho một hôn lễ to lớn."

"Stephen!" cô kêu lên, đập tay vào ngực anh.

Anh cười toe toét không hồi hận và kéo cô sát vào trong vòng tay anh. "Anh yêu em, Pru, và anh muốn chia sẻ cuộc sống của anh với em. Còn em thì sao?"

"Em ư?" Cô mỉm cười ranh mãnh vì vẻ không chắc chắn trên gương mặt anh khi anh hỏi câu hỏi đó, rồi làm vẻ mặt nghiêm túc và gõ nhẹ cằm cô một cách ưu tư. "Hmmm, để em xem. Kết hôn với người hùng của riêng mình à? Người đã cứu giúp gia đình em ư?"

"Không," Stephen nói ngay lập tức, "Anh không muốn em kết hôn với anh vì những gì anh đã làm. Anh không muốn em kết hôn với anh chỉ vì lòng biết ơn đơn giản đó đâu."

"Chà." Prudence gật đầu có vẻ hiểu biết. "Thế nếu vì em làm cho anh bị thiêu đốt thì sao? Làm đam mê của anh trở dậy? Thử thách tâm trí anh? Làm cho anh cười. Hay bởi vì trái tim anh reo vui khi em ở gần bên? Vì khi em rời xa anh thì anh nghĩ đến em và tự hỏi em đang làm gì, và khi em đang ở gần, anh muốn biết em đang nghĩ gì và mong muốn em sẽ chạm vào anh? Bao nhiêu lý do đó có đủ không? Hoặc có lẽ vì em yêu anh?"

Cô thở hổn hển khi anh ôm chặt cô, rồi lăn tròn trên sàn nhà với cô cho đến khi cô nằm bên trên anh. Kéo đầu cô xuống, anh hôn cô cho đến khi cả hai đau đớn vì khao khát; rồi anh dựa trán anh vào trán cô và ôm cô sát vào anh. Rồi, anh thì thầm, "Anh yêu em. Em khiến cho anh rất hạnh phúc, Pru à."

"Ahhhhh," Prudence thở dài trong một giọng run run. "Em đã đổi ý rồi."

"Về chuyện gì?" anh hỏi, lướt qua mái tóc đen ở đằng sau tai cô, một nụ cười yêu thương trên khuôn mặt anh dành cho cô và duy nhất của cô.

"Tất cả những gì em muốn trong Giáng sinh là để anh nói điều đó một lần nữa", cô thì thầm một nụ cười run run nở trên môi cô.

Đôi môi Stephen mở rộng. "Anh tin rằng điều này có thể thu xếp được. Thật ra, em là cô gái gặp may mắn đấy, anh nghĩ mình có thể tặng em cả hai điều đó."

Và anh đã thực hiện.

**Mùa Giáng sinh 2009**

**HẾT**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>